TIM R. SWARTZ

PROIECTELE ASCUNSE
ALE GUVERNULUI MONDIAL SECRET

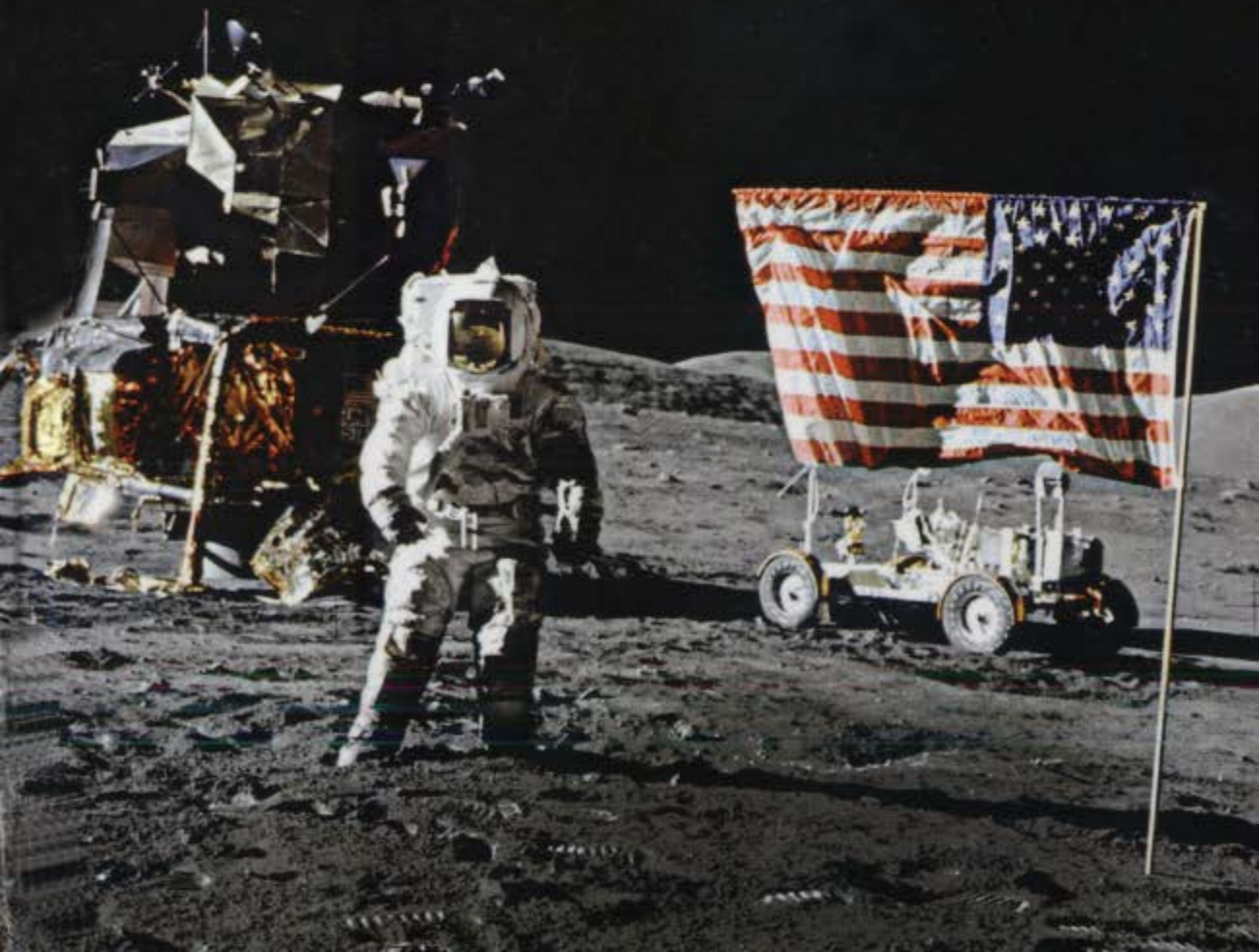

Am lecturat de mai multe ori această carte comparându-i cu atenție conținutul cu alte surse documentare, unele chiar clasificate, ce se refereau la același tip de informații încercând să fac o analiză pertinentă și obiectivă a conținutului său.

Lovitura de grație am primit-o însă prin conținutul unuia din recentele discursuri ale președintelui SUA, Barack Obama, la întâlnirea cu reprezentanți ai marilor finanțe, corporațiilor transnaționale și agențiilor secrete, discurs în care a cerut explicit să se dea liber pe piață noilor tehnologii aflate de ani buni în seifuri, puse la secret, deoarece continuarea politicii de embargo și ascundere a acestor descoperiri este contraproductivă pentru dezvoltarea civilizației umane.

Cartea de față se prezintă ca o vitrină abundentă în realizări științifice și tehnologice pe care le vom putea folosi în curând. Dar totul în măsura stratificării capacității de acces a fiecăruia dintre noi, cuantificată de... Controlorii lumii!

Dr. Emil Străinu

TIM SWARTZ

PROIECTELE ASCUNSE

ALE GUVERNULUI MONDIAL SECRET

PARTEA I

PROIECTUL PAPERCLIP ŞI BAZELE SUBTERANE OZN ALE ARMATEI ŞTIINŢIFICE DE ELITĂ A LUI HITLER

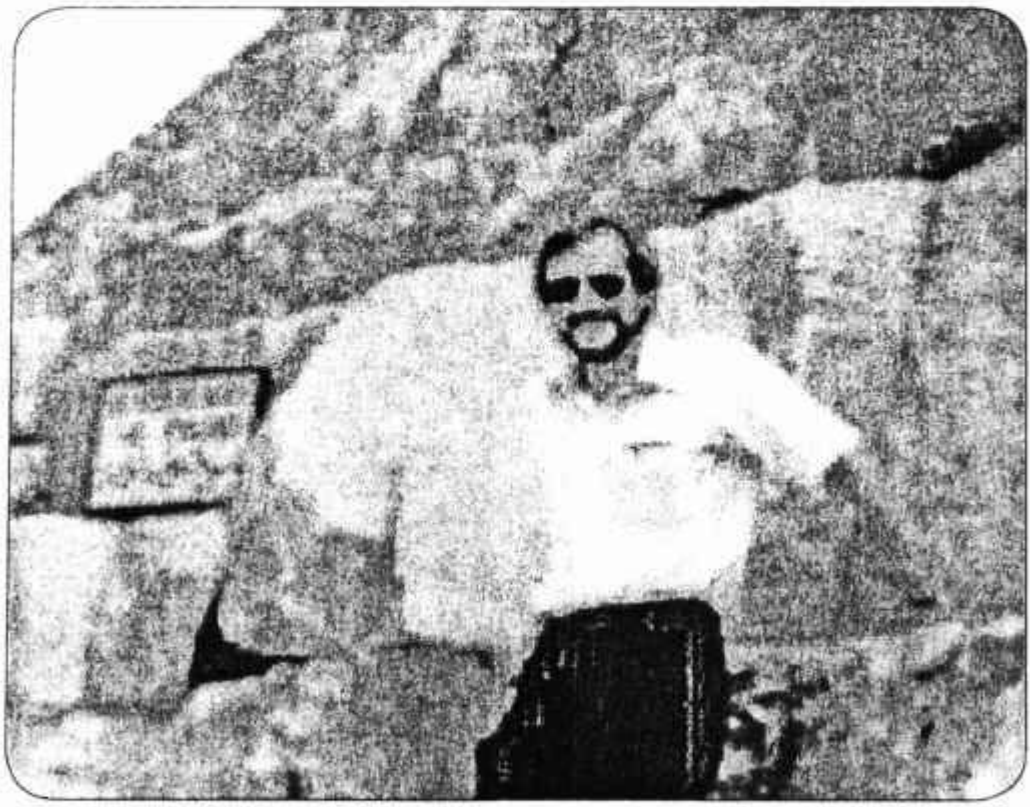

TIM SWARTZ, CÂŞTIGĂTOR AL PREMIULUI EMMY, PRODUCĂTOR ŞI AUTOR, STÂND ÎN FAŢA BLOCURILOR MARII PIRAMIDE DIN EGIPT CARE AR PUTEA LA FEL DE BINE SĂ DEŢINĂ CHEIA STRĂVECHII CUNOAŞTERI

INTRODUCERE

Mulţi oameni au o anumită fascinaţie referitoare la cel de-al Treilea Reich, înainte, în timpul şi după cel de-al Doilea Război Mondial. Această fascinaţie poate fi din cauza uimitoarei abilităţi cu care Hitler şi acoliţii săi diabolici au transformat Germania Primului Război Mondial într-o ţară care aproape că a cotropit lumea. Pe de altă parte, alţii sunt convinşi că Germania şi naziştii erau literalmente răul întruchipat. În ciuda faptului că Germania şi naziştii erau consideraţi „inamicii publici Numărul 1", multe ţări, inclusiv Statele Unite, au făcut afaceri cu foşti capi ai guvernului nazist. Aceste afaceri au permis oficialilor nazişti, oamenilor de ştiinţă şi experţilor geniali să evite condamnările pentru crime de război şi să-şi trăiască restul vieţii în libertate şi prosperitate.

Unele mărturii interesante au fost dezvăluite de-a lungul anilor şi anume că mulţi înalţi oficiali nazişti au fost capabili să câştige poziţii de „top" în

guvern şi în armata unor ţări, inclusiv Statele Unite. Aceşti aşa-zişi „foşti" nazişti pot fi responsabili de anumite conspiraţii şi alte evenimente tragice ca au „ciumat" planeta în anii de după cel de-al Doilea Război Mondial. De fapt, unii cred că naziştii nici nu au fost înfrânţi, ci pur şi simplu s-au „subteranizat" pentru a se regrupa. Planul lor de dominare a lumii poate fi încă viabil, dar de această dată, în loc să fie sprijiniţi de o ţară, acum au resursele multora dintre ele. Această carte este o încercare de a cronologiza faptele despre naziştii care au fost ţinuţi ascunşi de public mulţi ani. Cum au putut mulţi să accepte adevărul că războiul nuclear cu fosta Uniune Sovietică a fost aproape început de un fost agent al inteligenţei naziste angajat de Statele Unite? Cum au putut mulţi să creadă că OZN-urile ar fi putut fi create de Germania la finele celui de-al Doilea Război Mondial? Cine îndrăzneşte să accepte că naziştii ar putea fi încă prin preajmă, aşteptându-şi timpul, aşteptând momentul perfect pentru a semăna teroare în inimile unei populaţii (încrezătoare) nesuspicioase.

Este cunoscută existenţa unor diverse farfurii zburătoare, dintre care unele datează din era celui de-al Doilea Război Mondial şi se datorează ştiinţei germane.

CAPITOLUL I

TOVARĂȘI CIUDAȚI. EXISTENȚA PROIECTULUI PAPERCLIP

În anul 1945, cel mai mare război pe care omenirea l-a cunoscut vreodată luase sfârşit. A fost un război ale cărui ramificaţii au atins polii pământului şi care i-a afectat practic pe toţi locuitorii acestuia. Din acel moment, istoria celui de-al Doilea Război Mondial a fost învăluită de legende misterioase şi distorsionate. Materiale strict secrete descoperite de cercetători de-a lungul timpului au dezvăluit că părerile uzuale despre război şi participanţii acestuia sunt eronate şi posibil chiar frauduloase. Al Doilea Război Mondial mai are încă influenţă asupra lumii de azi. Dacă i se va ignora povestea, există riscul ca totul să se poată întâmpla din nou.

Teama că o Germanie reunificată ar putea ameninţa omenirea în viitor nu a trecut neobservată în lumea întunecată a teoreticienilor conspiraţiei. Unii oameni cred că cel de-al Treilea Reich nu a murit la finele războiului, ci că a supravieţuit printr-o dispariţie în fundal, în aşteptarea unui moment propice pentru a se reitera şi a reîncepe. Alţii susţin că Hitler şi discipolii lui s-au făcut pierduţi în noapte, într-un oraş secret din Antarctica. Ceea ce este cunoscut este faptul că visele lui Hitler nu au dispărut odată cu preluarea Berlinului de către

aliaţi. Într-un fel sau altul, naziştii au trăit şi probabil au prosperat în secret ajutaţi de multe puteri, care la un moment dat au considerat cel de-al Treilea Reich a fi inamicul.

OPERAŢIUNEA PAPERCLIP

La sfârşitul războiului, conflictul, în continuă ascensiune, dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică a cauzat îngrijorare la Washington. Uriaşa forţă militară americană, care a jucat un rol important în înfrângerea Germaniei naziste, a fost demobilizată şi a rămas numai o mică structură militară americană în Germania. Washington a crezut că şi Rusia intenţiona să demobilizeze. În schimb, Stalin şi-a mărit efectivele în Europa de Est, părând că intenţionează să se deplaseze spre Europa de Vest dacă aliaţii din vest indicau vreo slăbiciune.

Cu efectivele militare la minimum, oficialii americani au realizat că situaţia se dovedea critică. Era momentul să aibă loc o schimbare subtilă referitoare la atitudinea oficialilor Statelor Unite faţă de nazişti. S-a decis că naziştii, care au fost activi pe frontul de est şi care erau informaţi despre sovietici şi tacticile lor, ar putea fi de ajutor. Acest aspect includea şi anumiţi

oameni de ştiinţă şi ingineri. Când sovieticii au cucerit Cehoslovacia şi au stabilit blocada Berlinului, Pentagonul a decis să ignore strigătul public împotriva naziştilor şi în schimb a ţinut secretă alianţa dintre Statele Unite şi al Treilea Reich împotriva inamicului comun, acesta fiind comunismul. Acest proiect secret american s-a intitulat Overcast în anul 1945, iar mai târziu s-a modificat în Operaţiunea Paperclip în martie 1946. Echivalentul britanic al programului a fost denumit Backfire.

REINHARD GEHLEN

Probabil cel mai influent nazist care a lucrat pentru Statele Unite a fost numit Gehlen. „Reinhard Gehlen", scrie autorul Christopher Simpson, „cel mai înalt ofiţer de informaţii din cadrul armatei lui Hitler de pe frontul de est, a început planificarea capitulării sale către Statele Unite cel puţin la începutul toamnei anului 1944". Din cele câteva sute de ofiţeri nazişti de înalt grad care au schimbat taberele la finele celui de-al Doilea Război Mondial, Gehlen s-a dovedit a fi cel mai important dintre aceştia.

La începutul lui martie 1945, Gehlen şi un mic grup de militari de încredere au microfilmat cu

atenţie ceea ce deţinea URSS, în cadrul secţiunii informaţii militare, referitoare la staff-ul generalului german de armată. Au ambalat filmul etanş în tambure de oţel şi l-au îngropat în secret pe pajiştile unui munte îndepărtat din Alpii austrieci.

La data de 22 mai 1945, Gehlen şi acoliţii săi de încredere au capitulat unui efectiv american de contraspionaj (CIC). Imediat, Gehlen a cerut un interviu cu ofiţerul comandant şi a oferit Statelor Unite efectivul său de contrainformaţii, aparate de spionaj şi dosare nepreţuite contra serviciu de viitor. Ulterior, Gehlen a fost trimis la Washington, iar oferta sa a fost acceptată.

Când s-a înfiinţat Agenţia pentru Obiective de Spionaj a Departamentului de Război pentru a investiga fundamentele şi pentru a compune dosare despre nazişti, Gehlen s-a întâlnit cu directorul CIA, Allen Dulles. Dulles şi Gehlen s-au pus de acord imediat. Dulles i-a promis lui Gehlen că spionajul său era în siguranţă la CIA. Conform celor promise, Allen Dulles a furnizat naziştilor unităţi de spionaj CIA, care mai târziu au deschis proiecte umbrelă reieşite din cercetări naziste anterioare (*MK-ULTRA/ ARTCHOKE, OPERAŢIUNEA MIDNIGHT CLIMAX*).

În practică, acordul CIA–Gehlen a garantat continuarea diviziei Abwehr all-important a staff-ului generalului german.

Sute de germani şi ofiţeri SS au fost rapid eliberaţi din lagăre şi s-au alăturat cartierului general al lui Gehlen în Munţii Spessart din Germania centrală. În momentul în care staff-ul a ajuns la un număr de trei sute de oameni, Gehlen a deschis o tabără având o suprafaţă de 25 de acri, foarte bine păzită, la sud de Munchen, care acţiona sub inocentul nume de Organizaţia Germană de Dezvoltare Industrială.

În doar câţiva ani, aparatul Gehlen a crescut în salturi. S-a estimat că, la începutul anilor '50, organizaţia deţinea un număr de până la 4.000 de specialişti în spionaj în Germania, în principal foşti ofiţeri în armată şi ofiţeri SS, şi că mai mult de 4.000 „V-men" (*agenţi sub acoperire*) erau activi în ţările din cadrul blocului sovietic. Reţeaua de spionaj a lui Gehlen se întindea din Coreea la Cairo şi din Siberia la Santiago de Chile.

Când Republica Federală a Germaniei de vest a devenit stat suveran în anul 1955, Reinhard Gehlen a fost în mod deschis recunoscut cadru oficial de contrainformaţii al guvernului Bonn.

Cât dé importantă era Organizaţia Gehlen, cum a devenit cunoscută în istoria Războiului Rece? Documentele cercetate de Christopher Simpson susţin că probabil a fost unul din cele mai importante elemente: „Organizaţia a devenit cei mai importanţi ochi şi urechi ai Serviciului de Contrainformaţii SUA în cadrul societăţilor închise în blocul sovietic". „În anul 1946, dosarele de contrainformaţii SUA asupra Uniunii Sovietice erau virtual goale", spune Harry Rositzke, fostul şef de spionaj CIA din interiorul Uniunii Sovietice. Rositzke a lucrat îndeaproape cu Gehlen în anii în care lua fiinţă CIA şi a creditat organizaţia lui Gehlen cu rolul de „prim" în umplerea fişierelor goale în timpul acelei perioade.

„Gehlen trebuia să facă bani prin crearea unei ameninţări de care ne era teamă". Acest lucru îl spune Victor Marchetti, fost analist şef al CIA pe probleme de planuri strategice al războiului sovietic. „Aşa că trebuia să îi dăm mai mulţi bani pentru a ne spune despre aceasta. După părerea mea, Organizaţia Gehlen nu a furnizat nimic de valoare pentru a înţelege sau a estima capacităţile militare sau politice sovietice referitor la Europa de Est sau din altă parte a lumii. Angajarea lui Gehlen a fost practic o pierdere de timp, bani şi

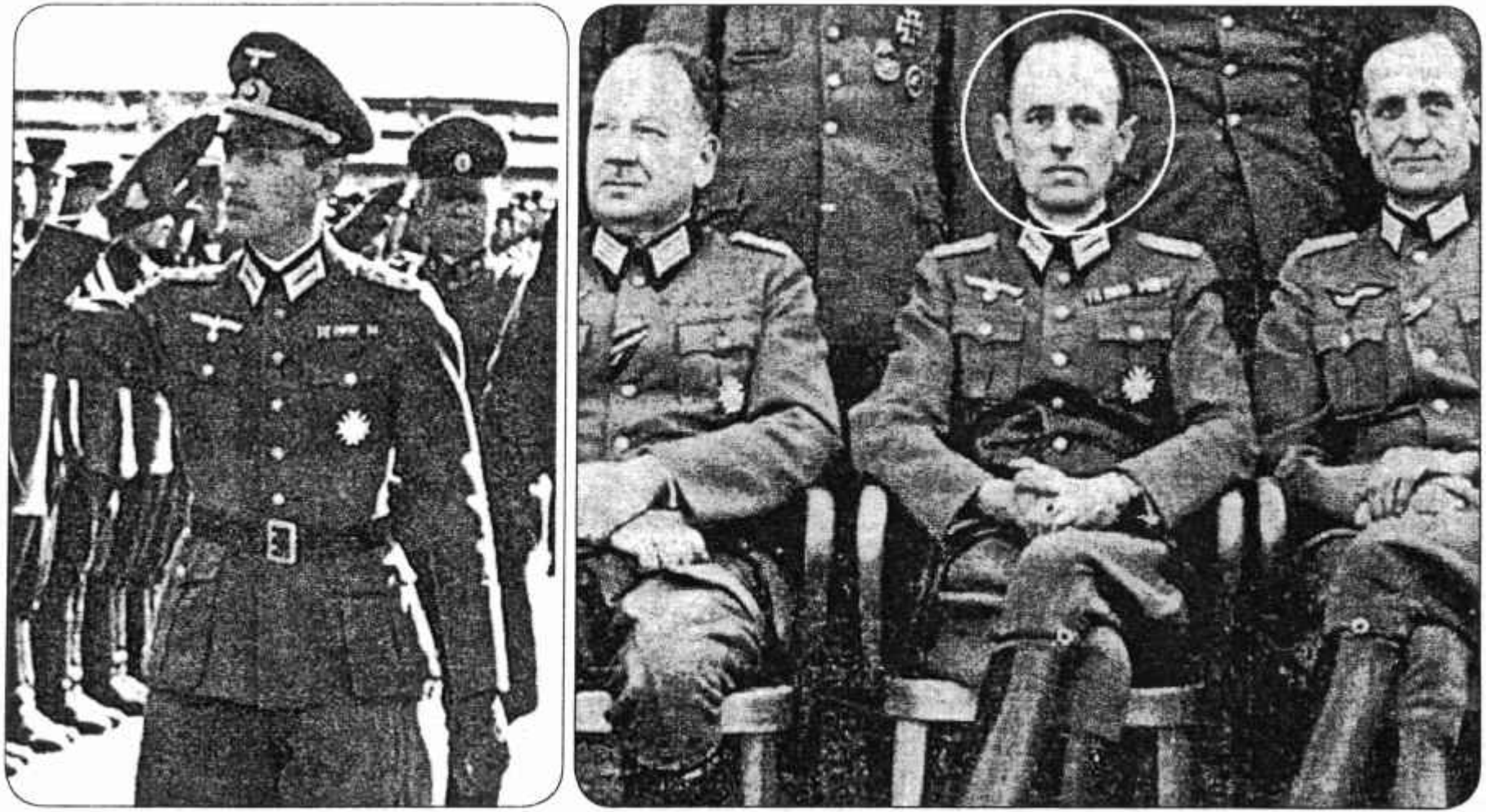

Reinhard Gehlen, în uniformă nazistă de paradă la marele marş al Germaniei prin Europa

efort, cu excepția că a avut o oarecare valoare de contraspionaj, deoarece practic oricine din organizația sa era mielul blând care suge de la două oi."

JOCURILE PE CARE LE PRACTICAU SPIONII

Prin expresia „suge de la două oi" Marchetti se referă la faptul că operațiunea elaborată a lui Gehlen a fost penetrată de spionii sovietici în momentul când era considerată sursa noastră de spionaj cea mai importantă pe care se baza Războiul Rece. Pentru o vreme, mulți americani au fost îngrijorați că Gehlen a fost infiltrat de agenții sovietici, iar această teamă a sporit pe măsură ce CIA lucra din ce în ce mai strâns cu germanii.

Un astfel de critic a fost Arthur G. Trudeau, care a condus prima brigadă de jandarmerie în Germania în perioada blocadei Berlinului și a transportului aerian. În anul 1953, deși a fost staționat în estul îndepărtat, el a prevenit Washingtonul, în timpul vizitelor sale în capitală, că, dacă Gehlen va deveni părtaș la secretele CIA și dacă va fi programat să cunoască planurile confidențiale aie NATO pe viitor, organizația

acestuia ar trebui minuţios cercetată referitor la infiltraţiile sovietice. Totuşi, Trudeau a fost ignorat, iar doi ani mai târziu, după ce în repetate rânduri şi-a făcut auzite atenţionările pe perioada în care a fost în contraspionaj, a fost eliberat din funcţie şi trimis înapoi în estul îndepărtat.

Ignorându-l pe Trudeau a fost o uriaşă eroare. Rezultatul a fost că comuniştii au infiltrat contraspionajul nazist cu mult înainte ca Gehlen să treacă de cealaltă parte. Un astfel de agent a fost Victor Schneider, un fost ofiţer SS în secţiunea comandată de Heinrich Muller, cel care a ajutat la investigarea şi în acelaşi timp la distrugerea reţelei de spioni sovietici „Red Orchestra" din Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Totuşi, spre finele războiului a ajuns în lagărul de concentrare Sachsenhausen din cauza faptului că a ignorat ordinele lui Muller.

După război, liderii KGB l-au iertat pentru rolul său în distrugerea reţelei „Red Orchestra" când a declarat că îi poate ajuta în calitatea sa de contabil al Partidului Creştin Democrat Konrad Adenauer. În acel moment, sovieticii erau convinşi că Adenauer ar putea conduce noul guvern german de vest, aşa cum a fost înfiinţat anterior, şi doreau contacte în cadrul organizaţiei.

Din nefericire pentru puterile vestice, Gehlen l-a angajat şi el pe Schneider pentru a lucra în folosul organizaţiei sale şi l-a recomandat lui Adenauer. În plus, prin intermediul influenţei lui Gehlen, soţia lui Schnieder, Erika, a obţinut o poziţie în cadrul Ministerului Apărării. Cei doi trimiteau zeci de copii ale unor documente importante către Germania de Est în fiecare săptămână.

Posibil singurul om care nu a dăunat grupului Gehlen a fost Heinz Felfe, şeful contraspionajului la Pullach. În ciuda faptului că Felfe era responsabil de denunţarea soţilor Schneider, nu a fost capabil să descopere sursa scurgerilor adiţionale către sovietici. Aceste scurgeri au permis sovieticilor şi est-germanilor să strângă laolaltă sute dintre agenţii lui Gehlen. Motivul pentru care Felfe nu a reuşit să descopere vinovaţii secreţi este evident, deoarece Heinz Felfe, asociatul de încredere al lui Gehlen, era agentul dublu pe care îl căuta toată lumea.

Uimitor este faptul că Felfe ar fi putut să rămână pe poziţia sa mult timp fără să fie depistat. Abia în 1961 a fost arestat. Pentru următorii zece ani Felfe şi-a croit drumul către poziţia-cheie la Pullach cu ajutor de la ruşi. În 1958 a fost numit la pupitrul sovietic al secţiunii de contraspionaj

a lui Gehlen. Aceasta era poziţia ideală pentru Felfe. Era capabil să copieze documente la discreţie şi să le înainteze cartierului general KGB al Germaniei de Est, situat la Karlhorst. A fotografiat numele şi istoricul agenţilor vest-germani, a atenţionat oficialii sovietici când a fost sută la sută sigur că agenţii sovietici urmau să fie arestaţi, a trimis ruşilor copii ale tuturor interogatoriilor oamenilor lor care au plecat spre vest şi l-a subminat pe Gehlen în orice mod cu putinţă. Şi totuşi a făcut-o cu atâta fler şi viclenie încât Gehlen nici măcar nu l-a suspectat.

Dezertarea unui ofiţer SSD, est-german, în vest în 1961 a fost momentul căderii lui Felfe. Dezertorul a insistat să susţină că există un agent sovietic în sferele cele mai înalte ale organizaţiei lui Gehlen. La data de 27 octombrie 1961, a fost interceptat un mesaj de la KGB către Felfe. Gehlen a recunoscut că Felfe l-a păcălit şi a dat ordin să fie arestat. Acest moment a constituit începutul căderii lui Reinhard Gehlen şi a avut un efect serios asupra secretului NATO pe o perioadă de câţiva ani după arestarea lui Felfe.

Influenţa lui Gehlen în cadrul Războiului Rece nu poate fi supraaccentuată. Prin exagerarea, în mod deliberat, a intenţiilor şi capacităţilor

sovieticilor pentru a alarma Statele Unite, organizaţia lui Gehlen a sporit tensiunile Războiului Rece şi le-a manipulat spre avantajul Germaniei.

Probabil cel mai important efect al organizaţiei Gehlen a fost introducerea în gândirea strategică americană a „rollback"-ului sau „teoria eliberării". „Rollback" era un concept politic de război şi o strategie de acoperire care îşi avea începuturile în Ostministerium-ul celui de al Treilea Reich, condus de Alfred Rosenberg. Această strategie a determinat înscrierea ajutorului minorităţii disidenţilor etnici sovietici pentru răsturnarea Uniunii Sovietice. În schimb, acestor minorităţi şi republicilor acestora le erau acordate independenţa nominală, în timp ce serveau drept sateliţi ai unei „Germanii Mai Mari".

În concepţia sa americană, teoria eliberării, numită a „rula înapoi", cerea comunismul afară din Europa de Est şi spargerea Uniunii Sovietice în republicile sale etnice constituente. S-a dat liber la iniţierea democraţiei în ţările „eliberate". Teoria eliberării a fost proiectată în fluxul principal al conştiinţei politice americane prin intermediul Cruciadei pentru Libertate. Această enormă campanie locală CIA mediatizată nu stabileşte

numai teoria eliberării ca element dominant în gândirea strategică americană, ci şi proiectarea fasciştilor europeni, asociaţi mediului Gehlen, în poziţii-cheie în cadrul blocurilor etnice votante din America. Importurile Gehlen se combină cu elementele reacţionare domestice pentru a forma o putere fascistă şi în ultimă instanţă un motor politic triumfător.

În cartea sa despre recrutarea nazistă, Blowback, Christopher Simpson observa că rapoartele alarmiste ale lui Gehlen au ajutat la sporirea tensiunii dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică în perioada Războiului Rece. „Gehlen a furnizat armatei de spionaj americane, ulterior CIA, multe dintre rapoartele teribiliste care au fost utilizate pentru a justifica bugetele militare ridicate şi ostilităţile intensificate SUA-URSS."

Deşi ruşii încă încercau să se recupereze de pe urma distrugerilor cauzate de război, rapoartele exagerate ale lui Gehlen despre un atac rus iminent au ajuns aproape de a declanşa un nou război de câteva ori.

„CIA îl iubea pe Gehlen, deoarece îi alimenta cu ceea ce voiau ei să audă", i-a spus fostul ofiţer CIA Victor Marchetti lui Simpson. „I-am folosit în mod constant personalul şi i-am alimentat pe

toţi ceilalţi: Pentagonul, Casa Albă, ziarele. Toţi iubeau asta. Dar a decepţionat plebea rusă şi a făcut mult rău acestei ţări."

În anul 1948, Gehlen aproape a convins Statele Unite că sovieticii sunt pe cale să lanseze un atac asupra Vestului. A sugerat că Vestul ar trebui să atace primul. Din fericire, aceştia nu au făcut-o. Mai târziu, în anii '50, pretenţiile sale eronate că sovieticii au devansat America în domeniul militar au alimentat teama despre aşa-numitele breşe de rachetă.

Documentele secrete ale armatei şi CIA din acele vremuri au dezvăluit că foştii agenţi ai spionajului nazist s-au infiltrat încet în cele mai înalte niveluri ale armatei, guvernului şi ale marilor corporaţii americane. În timp ce Statele Unite examinau tot ceea ce făceau sovieticii, au realizat prea puţin că asupra lor lucra, în secret, o influenţă mult mai sinistră.

John Luftus, care era procurorul federal al Biroului de Investigaţii Speciale în cadrul Diviziei Penale a Departamentului de Justiţie, a scris în cartea sa The Balarus Secret: „Într-un fel, americanii sunt ultimele victime ale Holocaustului, încarceraţi în secretele Războiului Rece, încuiaţi în fortăreaţa minciunii.

Într-o societate democrată există numai un mod dur de eliberare: Wahrheit macht frei, adică Adevărul produce eliberare." Adevărul este că Washingtonul a utilizat fasciști împotriva sovieticilor așa cum a făcut clandestin de la revoluția bolșevică și de la invazia nereușită a SUA asupra Rusiei în timpul războiului civil ce a urmat. În schimb, al Treilea Reich a găsit un paradis sigur în Statele Unite pentru a continua planul general de dominare mondială.

Dintre acei naziști care au fost recrutați pentru a lucra pentru Statele Unite, Operațiunea Paperclip a adus 118 oameni de știință germani să lucreze în cercetare asupra rachetelor. Printre acești oameni de știință se numărau Wernher von Braun si Arthur Rudolph, ambii redirecționând cercetarea asupra rachetelor V-2 în Germania. Pentru Operațiunea Crossbow și Overcast, alți 494 oameni de știință și cercetători naziști au fost aduși în State pentru a lucra la dezvoltarea armamentului și în cercetare. Agenția pentru Obiective de Contraspionaj în cadrul Departamentului de Război (JIOA) a condus investigațiile oamenilor de știință din fundal. În februarie 1947, directorul JIOA, Bosquet Wev, a depus primul set de dosare ale cercetătorilor

în State şi la Departamentul de Justiţie pentru a fi revizuite. Samuel Klaus, reprezentantul Departamentului de Stat din conducerea JIOA, a pretins că cercetătorii din acest prim lot erau „naziști ardenți". Cererile lor pentru viză au fost respinse.

Wev era ofensat. A scris un memorandum avertizând că „cele mai de preț interese ale Statelor Unite au fost subjugate de eforturile extinse în a bate un cal nazist mort". De asemenea a declarat că întoarcerea acestor cercetători în Germania, unde ar fi putut fi exploatați de inamicii Americii, prezenta o „amenințare mult mai gravă pentru țara sa decât ar fi putut să o facă orice foste afiliații naziste pe care ar fi putut să le aibă sau chiar pe orice simpatizanți pe care ar fi putut încă să îi aibă."

Un astfel de cercetător a fost Arthur Rudolph, care s-a alăturat Partidului Nazist în anul 1931. Rudolph era directorul fabricii subterane de rachete Mittlewerk, de asemenea intitulată „Infernul lui Dante", din anul 1943 până în 1945, unde 52.000 de prizonieri au scos 6.000 de rachete V-2. Prizonierii lui Rudolph erau utilizați la muncă silnică, forțați la 72 de ore de muncă pe săptămână și erau hrăniți cu numai 1.100

de calorii pe zi. Erau bătuţi când rămâneau în urmă cu termenul de predare.

Au murit acolo între 20.000 şi 30.000 de oameni în urma unor boli de plămâni şi inimă din cauza proastei ventilaţii. Prizonierii lucrau în genunchi în apa adâncă din tunele. Vara, temperaturile erau de peste 38 grade Celsius, iar iarna, temperaturi de îngheţ. Aceia care erau prea bolnavi să lucreze erau trimişi la moarte în crematoriile de la Auschwitz sau spânzuraţi de grinzile unor macarale subterane. Responsabilul pentru aceste execuţii în masă era Rudolph. Din anul 1951 până în anul 1961, Arthur Rudolph a fost angajat de MARTIN MARIETTA responsabil cu cercetarea şi dezvoltarea rachetelor Pershing. În 1954 a devenit cetăţean al Statelor Unite. A condus, de asemenea, proiectul Saturn pentru NASA şi a primit cea mai înaltă onoare civilă, Distinguished Service Award. În 1984 a renunţat la cetăţenia americană şi s-a întors în Germania. Din cei aproximativ 10.000 de nazişti care au găsit raiul în Statele Unite numai o mână de oameni a părăsit ţara.

Pentagonul a împiedicat Departamentul de Imigrări să facă investigaţii referitoare la naziştii lor. Serviciile Militare de Spionaj au „curăţat"

dosarele despre referinţele naziste. Până în 1955, mai mult de 760 de oameni de ştiinţă germani au primit cetăţenie în Statele Unite şi li s-au acordat poziţii importante în cadrul comunităţii ştiinţifice americane. Mulţi au făcut parte din partidul nazist şi Gestapo, au efectuat experimente pe oameni în lagărele de concentrare şi au comis alte crime de război.

Într-o dezvăluire din Bulletin of the Atomic Scientists, Linda Hunt a scris că ea a remaniat mai mult de 130 de rapoarte cu subiecte despre Operaţiunea Paperclip şi fiecare „a fost modificat pentru a elimina clasificarea ameninţării securităţii". Evident, preşedintele Truman, care a ordonat ca nici un nazist dedicat să nu fie admis în cadrul Operaţiunii Paperclip, nu a fost niciodată conştient că directiva sa a fost încălcată. Arhivele Departamentului de Stat şi memoriile funcţionarilor de la acea vreme confirmă aceasta. De fapt, în conformitate cu cartea scrisă de Clare Lasby, Operaţiunea Paperclip, funcţionarii de proiect „şi-au acoperit atât de secretos planurile încât au reuşit să-l păcălească pe propriul lor preşedinte; la Postdam, acesta a negat activităţile acestora şi cu siguranţă a sporit suspiciunea şi neîncrederea ruşilor" posibil alimentând în

continuare Războiul Rece. Un alt bun exemplu despre felul în care aceste dosare au fost schimbate este cazul lui Wernher von Braun. Pe 18 septembrie 1947, un raport al cercetătorilor germani asupra rachetelor stipula: „Subiectul este privit drept o potențială amenințare de către Guvernatorul Militar".

În februarie anul următor, o nouă evaluare de securitate asupra lui Von Braun specifica: „Nu este disponibilă nici o informație contradictorie asupra subiectului. Părerea Guvernatorului Militar este că acesta poate nici nu constituie vreo amenințare de securitate pentru Statele Unite".

De ce erau atât de mulți naziști bine-veniți în Statele Unite, în timp ce aceia persecutați erau virtual excluși? Motivul principal era că naziștii erau anticomuniști fervenți și pentru că comunismul era o amenințare la ordinea socială capitalistă. Între timp, mai mulți dintre acești ucigași în masă au continuat să trăiască în confort utilizând false identități furnizate de guvernul american și pentru totdeauna protejați față de persecuții. Totuși, alții și-au continuat activitățile în America Latină și Europa sub directiva CIA.

Operaţiunea Paperclip a fost întreruptă în 1957, când Germania de Vest a protestat către Statele Unite spunând că aceste eforturi au deposedat-o de „scopurile ştiinţifice". Se poate ca Paperclip să se fi terminat în 1957, dar pentru CIA şi Departamentul Apărării acesta era doar începutul.

S-a înfiinţat un laborator secret şi a fost finanţat de directorul CIA, Allen Dulles, în Montreal, Canada, în cadrul Universităţii McGill – Institutul Allen Memorial, condus de doctorul psihiatru Ewen Cameron. În apogeul experienţelor cu droguri, s-a constituit operaţiunea MK-ULTRA. Aceasta este creaţia lui Richard Helms, care mai târziu a devenit director al CIA.

Era desemnată a înfrânge „inamicul" în tehnicile de spălare a creierului. MK-ULTRA mai avea un braţ implicat în Războiul Chimic şi Biologic (CBW), cunoscut şi drept MK-DELTA.

„Doctorii" care au participat în cadrul acestor experimente utilizau unele tehnici aidoma „doctorilor" nazişti. Ironic este faptul că dr. Cameron a participat ca membru al tribunalului de la Nurnberg care a audiat cazurile împotriva doctorilor nazişti. Majoritatea istoricilor vă fac să credeţi că aproape fiecare nazist a fost capturat

Procesul principalilor criminali de război în fața Tribunalului Militar Internațional

şi judecat nu mai târziu decât în Procesele de la Nurnberg. După cum s-a dovedit NU a fost deloc aşa. Multor „favoriţi" germani li s-a permis să vină în America, unde au devenit membri CIA şi au participat la dezvoltarea celor mai avansate tehnologii aeriene.

CAPITOLUL II

DOCTORII *MORȚII*. PARTEA ÎNTUNECATĂ A *ȘTIINȚEI*

Pentru a-şi îndeplini scopurile politice, naziştii au implementat programe de investigare ştiinţifică pentru o mai bună înţelegere şi exploatare a speciei umane. Aceste experimente, care utilizau aşa-zişi „indezirabili sociali", au extins limitele nebuniei prin torturarea implacabilă a victimelor inocente. Nimeni nu ştie câţi barbaţi, câte femei şi câţi copii au murit în ghearele „nebunilor doctori" nazişti, care şi-au justificat diabolicele experimente ca fiind în folosul Germaniei mame.

Lucrul cel mai important de reţinut în timp ce studiem acest subiect este că experimentele ştiinţei naziste nu au început în Germania. Acest tip de experimente umane a fost răspândit în lume; singura distincţie dintre Germania şi alte ţări este că fosta ţară a întreprins acţiuni pentru a-şi implementa dogma pseudoştiinţifică.

Doctorii au fost dintotdeauna consideraţi salvatorii umanităţii, vindecătorii şi păzitorii existenţei noastre exterioare. Chiar şi civilizaţiile vechi venerau lecuitorii, apreciind că aveau puteri speciale pentru a proteja viaţa. Încrederea într-un doctor este sacră. De aceea practica experimentelor ştiinţifice umane efectuate de doctorii şi oamenii de ştiinţă ai celui de al Treilea Reich este scandaloasă şi şocantă. Doctorii

naziști au încălcat încrederea ce le-a fost acordată de umanitate. Cel mai dureros adevăr este pentru majoritatea că doctorii au scăpat de crimele împotriva umanității și și-au trăit viața, spre deosebire de victimele lor.

DOCTORUL MENGELE

Probabil cel mai cunoscut doctor nazist infam a fost Josef Mengele. Mengele s-a născut la data de 16 martie 1911 în Gunzberg, Germania, fiul lui Karl și Walburga Mengele. În anul 1935, Mengele a fost premiat cu Doctoratul Universității din Munchen. La 1 ianuarie 1937 a devenit cercetător asistent la Institutul celui de al Treilea Reich pentru Ereditate, Biologie si Puritate Rasială, având locația în Universitatea din Frankfurt. Acolo a lucrat cu profesorul Otmar Freiherr von Vershuer, cel care ulterior l-a numit pe Mengele la Auschwitz.

În mai același an, Mengele s-a alăturat Partidului Nazist (membru # 5574974). În anul următor, a devenit parte a SS, și-a obținut diploma medicală de la Universitatea din Frankfurt și a început practica la Wermacht. În anul 1939 s-a căsătorit cu Irene Schoenbein, iar anul următor s-a alăturat cadrelor medicale Waffen SS. În 1940,

a fost numit Untersturmfuhrer. În 1941 a plecat în Ucraina cu Waffen SS şi a câştigat Crucea de Fier. A devenit erou, câştigând o altă Cruce de Fier, Insigna Neagră pentru Răniţi şi Medalia pentru Asistenţă a Poporului German. A fost rănit şi trimis la sediul „Race and Resettlement" în 1942.

Dr. Mengele era cunoscut atât printre supravieţuitori, cât şi printre colegi ca având o „detaşare flamboaiantă". Dar cea mai recunoscută imagine a lui Mengele trebuie să fi fost cu acest doctor stând pe rampele de la trenuri. Îşi plasa mâinile pe cureaua pistolului şi pur şi simplu urla „stânga" (adică acel individ urma să fie gazat) sau „dreapta" (adică acel individ urma să fie trimis la muncă).

Cea mai renumită cercetare a dr. Mengele a fost efectuată pe gemeni. Mulţi descriu cercetarea pe gemeni a lui Mengele ca aproape pasională. Acesta este, fără îndoială, în primul rând, motivul pentru care a venit la Auschwitz. Dr. Mengele a devenit atât de cunoscut în campus, încât i s-au mai desemnat alte trei locaţii adiţionale, în afara biroului de doctor SS. Avea un spaţiu în campusul femeilor, un altul în cel al bărbaţilor şi un al treilea în cel al ţiganilor. În majoritatea

timpului, literele ZW erau incorporate pe tatuajele gemenilor.

Un indiciu al pasiunii sale a fost că, de fapt, majoritatea gemenilor, în special copiilor, li se permitea să îşi oprească propriile haine şi păr. Totuşi, gemenii identici erau favoriţii dr. Mengele. Există sute de rapoarte cu gemeni identici care au fost forţaţi să stea împreună cu orele, goi, în timp ce Mengele îi examina, prin comparaţie. Nu a lăsat nici o secţiune a corpului neatinsă. O astfel de istorie dezvăluie faptul că doi gemeni identici, după ce au fost obligaţi să stea împreună atât de mult timp, au insistat să fie intervievaţi împreună, iar vocile lor pe banda audio erau identice.

Mengele era aproape fanatic în a lua sânge de la gemeni, în principiu de la gemeni identici. S-a raportat că a cauzat moartea unora în felul acesta. Dar cercetarea lui Mengele nu ar fi putut fi completă fără faza finală, disecţia gemenilor. O faimoasă istorie spune că asistentul lui Mengele a adunat 14 perechi de gemeni ţigani pe timpul unei nopţi. Mengele i-a pus pe masa de disecţie de tablă şi i-a adormit. Apoi le-a injectat cloroform în inimă, ucigându-i imediat. Apoi, Mengele a trecut la disecţie şi la notarea meticuloasă a

fiecărei părți a trupurilor gemenilor. Mengele era de asemenea interesat de pitici și anormalități fizice în general. Se crede pe scară largă că acest interes extrem se datora faptului că Mengele asocia evreii cu anormalul. Mulți spun că el vedea evreii ca pe niște ciudați. Sediul lui Mengele de la Auschwitz includea tot felul de oameni pitici, giganți, cocoșați și alți indivizi cu anomalii.

Interesul lui Mengele s-a comutat pe o boală rară, și anume noma. Această boală probabil cauza, în principiu, cangrena facială și a gurii. Din cauza condițiilor de la Auschwitz, această boală era extrem de răspândită printre copiii de țigani.

Mengele credea cu tărie că exista o sursă biologică și/sau rasială a acestei boli, dar era mai degrabă o infecție bacteriană. Mengele era cunoscut pentru că omora pentru aproape orice, atâta vreme cât era legat de știință.

Cercetarea de amploare a lui Mengele referitoare la culoarea ochilor este în mod special interesantă. Mulți doctori prizonieri au raportat că au luat cutii întregi pline cu borcane cu ochi de la ofițerii lui Mengele în mod regulat. Mengele era îndeosebi interesat de condiția ochiului, în special a irisului, numită heterochimia.

La producerea fenomenului, are doi ochi de culori diferite. Mengele era în special interesat descoperind heterochimia la subiecţii gemeni.

După cum se întâmpla în majoritatea cercetărilor naziste, rezultatele erau utilizate pentru a continua naţia arianã. Testele de culoare a ochilor nu făceau diferenţa. Cercetarea era mai degrabă precursoarea a ceea ce urma să vină. În curând, Mengele a început, de fapt, să schimbe culoarea ochilor victimelor în albastru, astfel „convertindu-i" din rasa nativă în rasa arianã. Mengele a început să injecteze subiecţilor albastru de metilen.

Aceste victime erau majoritatea copii. În domeniul de aplicare a experimentelor tuturor doctorilor nazişti, acest set de teste părea extrem de chinuitor. Majoritatea ochilor subiecţilor se inflamau, dar cu timpul culoarea revenea la starea iniţială. Există o istorie a unui copil care a decedat din cauza unei astfel de injecţii şi altele despre mulţi alţii care au orbit. Experimentele lui Mengele nu aveau bază pe tărâm ştiinţific.

Aproape fiecare şi toate celelalte experimente ale doctorilor nazişti se bazau pe un oarecare tip de principiu ştiinţific sau ipoteză. Totuşi, se pare că Mengele nu avea consideraţie pentru ştiinţă,

punând cruzimea în schimbul acesteia. Cu toate experienţele şi infamia, cel mai interesant element al vieţii dr. Josef Mengele a fost viaţa sa postbelică. La mai puţin de un an după naşterea fiului său Rolf (la 11 martie 1944), Mengele a fugit de la Auschwitz (în ianuarie 1945). A apărut în lagărul de muncă Gross-Rosen şi a plecat înainte de evacuare la 11 februarie 1945.

A fost apoi văzut la Mauthausen şi la scurt timp a fost capturat drept POW (prizonier de război) şi ţinut aproape de Munchen. În mod remarcabil, a dat peste nişte lucrări ale unui alt doctor, dr. Fritz Ulmann. Deoarece Mengele nu avea tatuată grupa sanguină sub braţ, aşa cum se obişnuia la acea vreme, a utilizat aceste documente pentru a se strecura la americani. Aceştia nu au realizat că era SS până nu a fost prea târziu.

Ulterior, Mengele a început să călătorească prin întreaga lume sub diverse identităţi, cum ar fi: Fritz Ulmann, Fritz Hollmann, Helmut Gregor, G. Helmuth, Jose Mengele, Ludwig Gregor şi Wolfgang Gerhard. În anul 1949, Mengele a plecat spre Argentina. Cinci ani mai târziu, a fost vizitat de tatăl său, iar în acelaşi an a divorţat de Arene Mengele. În 1958, Mengele s-a

căsătorit cu văduva fratelui său, Martha. La data de 7 iunie 1959, Germania de Vest a emis primul mandat de arestare pe numele său. În acelaşi an s-a mutat în Paraguay. Cinci ani mai târziu, Universitatea din Frankfurt şi cea din Munchen i-au dezaprobat gradele medicale.

Moartea doctorului Mengele a rămas oarecum o enigmă până mai recent. S-a zvonit că a murit la data de 7 februarie 1979, suferind un atac cerebral în timp ce înota în Embu, Brazilia. După procesul din februarie 1985 de la Yad Vashem, corpul din mormânt cu numele „Wolfgang Gerhard" a fost exhumat. În ultimii ani, evidenţele criminalistice au indicat că, într-adevăr, corpul era al doctorului Josef Mengele.

DOCTORUL HORST SCHUMANN

Dr. Horst Schumann, adesea numit „bătrânul doctor nazist", s-a alăturat partidului în anul 1930. Mulţi dintre colegii şi asociaţii săi s-au înscris la doi–trei ani după ce s-a alăturat el. Schumann a fost un pion principal în cadrul programului de eutanasiere antebelică. El era capul facilităţii mentale a Grafneck. Începuse deja cercetarea în domeniul chirurgical şi al castrării cu raze X. Dr. Schumann a venit la Auschwitz la

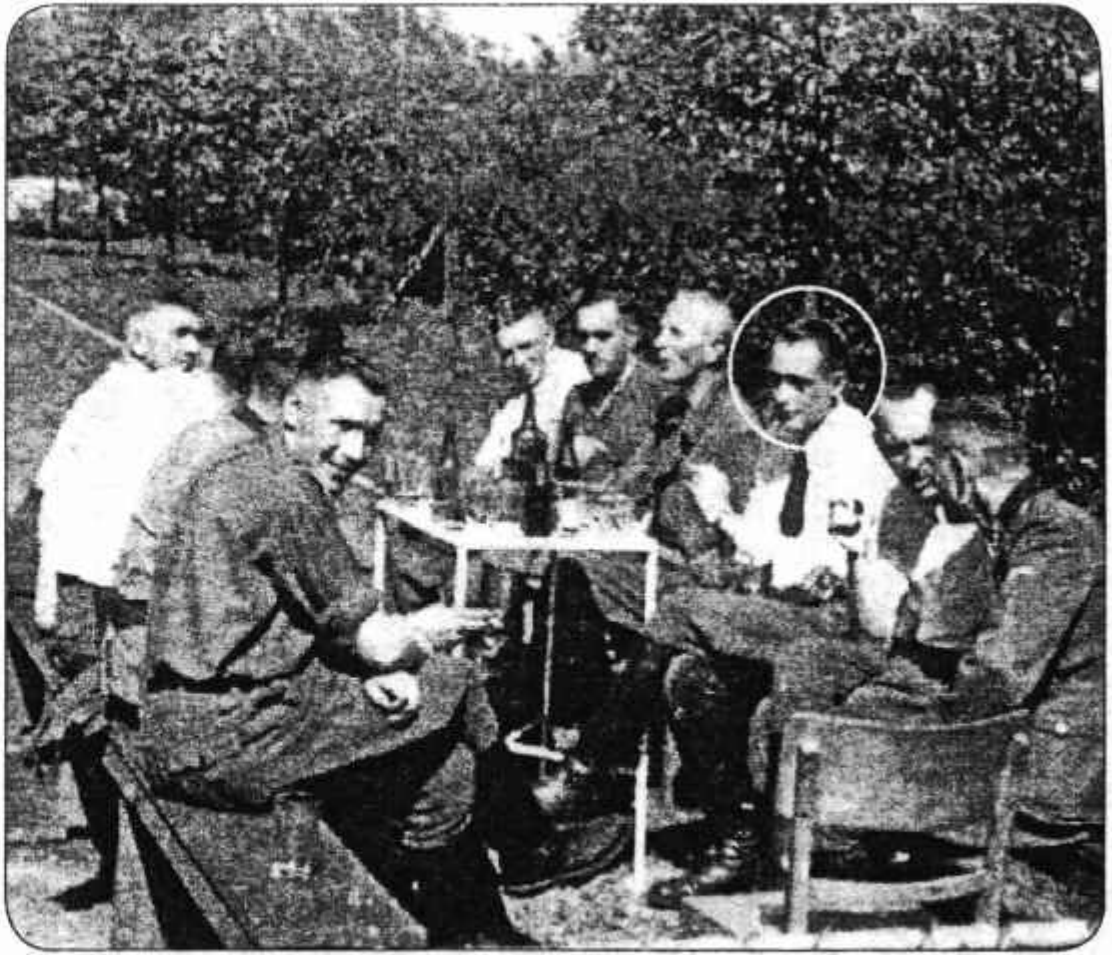

Dr. Horst Schumann - în Block 30 la Birkenau - în timpul unei operații de extragere a ovarelor. Foto 2, alături de „doctorii morții" la același lagăr

28 august 1941. Până la acest moment, Himmler şi Brack discutaseră deja planuri majore de castrare şi proiecte de sterilizare. Himmler şi-a imaginat deja un loc în care un pacient intra, iar un tehnician abia dacă apăsa pe un comutator şi, câteva minute mai târziu, acesta devenea steril. Şi-a imaginat că în acest loc ar fi putut fi capabil să sterilizeze între 3.000 şi chiar până la 4.000 de oameni pe zi.

Pentru a creşte rata şi eficacitatea sterilizării cu raze X, Himmler l-a ales pe Schumann să facă cercetările. La finele anului 1942, Schumann era ocupat cu lucrul la Block Birkenau 30. Dr. Schumann alegea de obicei persoane tinere spre sfârşitul adolescenţei şi până în 20 de ani. În Block 30, la Birkenau, femeile erau plasate, goale, între două plăci, apoi presate pe abdomen şi spate. Bărbaţii îşi plasau organele genitale pe nişte plăci speciale. Subiecţii erau ulterior supuşi radiaţiei, după cum a declarat un doctor, „de la cinci la opt minute". După tratament, majorităţii femeilor li se îndepărtau ovarele.

Ca şi în majoritatea procedurilor chirurgicale nu se acorda nici o atenţie riscurilor de sănătate. Această procedură utilizată (o tăietură deasupra zonei pubiene) era mult mai expusă

infecţiei decât operaţia alternativă (*deschiderea abdominală*). Ovarele erau împachetate şi trimise într-un laborator din afară pentru testare. Aceste proceduri erau adesea efectuate de un alt doctor nazist, Dering. Dering a fost cauza pentru care multe femei au sângerat intern până la moarte pentru că nu a plasat un mic element din membrana abdominală să se alinieze la capătul tubului falopian, de unde fusese tăiat ovarul.

Subiecţii bărbaţi nu aveau tratament diferit de cel al femeilor. Mulţi supravieţuitori au raportat că le-au fost îndepărtate testiculele (unul sau ambele) într-un mod barbar. Mulţi au făcut aluzie la un mic instrument, proiectat de însuşi Schumann, care, la inserarea într-un rect, zgâria prostata şi forţa bărbatul să ejaculeze. Toată această muncă era înregistrată şi trimisă lui Himmler. Se estimează că aproximativ 200 de bărbaţi au suferit ambele: sterilizare cu raze X şi castrarea. Nouăzeci din aceste operaţii au avut loc pe 16 decembrie 1942. Aproape 1.000 de prizonieri au trecut prin sterilizarea cu raze X.

Cum războiul era pe sfârşite, şi dr. Schumann a fugit. A fugit la Ravensbruck împreună cu Clauberg. Deşi a fost descoperit la procesul de la Nurnberg ca fiind un criminal, a trăit în

Germania sub un nume fals. După ce a fost identificat acolo, a dispărut din nou, în Sudan, şi a devenit şeful spitalului de acolo.

Se pare că, în Africa, Schumann a suferit o schimbare de atitudine. A petrecut o mulţime de timp tratând oamenii africani şi studiind boala somnului. Totuşi, după aproape şapte ani, a fost identificat. Apoi a fugit în Ghana.

În Ghana a fost în final prins şi predat autorităţilor vest-germane. Deja, la acea vreme era slăbit de malarie şi alte boli. În pofida protestelor vânătorilor de nazişti şi a guvernului israelian, dr. Horst Schumann a fost eliberat fără un al doilea proces, deşi a fost recunoscut ca şi criminal de război la Nurnberg. Schumann a murit la Frankfurt, Germania, în anul 1983.

DOCTORUL RASCHER

Se cunosc prea puţine date despre activităţile antebelice ale doctorului Rascher. Totuşi, prin natura puterii conferită lui, în special a experimentelor de mare altitudine la Dachau, se pare că a fost un membru proeminent al partidului nazist în anii de dinaintea războiului. Aidoma celorlalţi doctori, Rascher a fost membru al coaliţiei Doctorilor Nazişti, un grup care, în

cele din urmă, a devenit ultimul grup de doctori din Germania, deoarece doctorii non-naziști erau "îndepărtați" din pozițiile pe care le dețineau.

Dr. Rascher este cunoscut cel mai probabil pentru experiențele sale la Dachau, referitoare la rezistența umană la mari altitudini. De asemenea a condus cercetări în ceea ce privește temperatura corpului, inflamarea membranei și avea ceva legături și cu operațiile din camera de gazare. În afara acestor experimente, Rascher a condus și teste efectuate pe preoți și a lucrat la transporturile intrate. Dr. Rascher a condus multe tipuri diferite de experiențe pe durata cât a fost stabilit la Dachau. Experimentele dr. Rascher la mare altitudine erau comandate direct de capetele partidului nazist. Față de celelalte experimente, această cercetare nu a fost condusă în baza vreunui interes personal.

Aceste experimente au fost comandate de Reichsfuehrer SS Himmler, iar dr. Rascher a primit aprobarea pentru experimente de la capii Reich-ului. Rezultatele erau utilizate pentru a studia efectele la mari altitudini asupra piloților Luftwaffe. Rascher a utilizat o cameră etanșă pentru a efectua aceste experimente. Apoi scădea nivelurile presiunii și ale oxigenului pentru a

simula creşterea altitudinii. Toţi subiecţii au murit. De asemenea, Rascher a pus unii subiecţi să inhaleze oxigen pur, în experienţe anterioare, pentru a descoperi dacă acest lucru ar mări durabil altitudinea. A mai efectuat autopsii detaliate, la care a descoperit mari cantităţi de aer (*oxigen*) în arterele şi venele pacienţilor la data decesului.

Experimentele asupra temperaturii corpului efectuate de doctorul Rascher, la fel ca şi experimentele sale la mari altitudini, au fost făcute pentru a dobândi rezultate de utilizat în cadrul programului Luftwaffe. Experimentele, cerute de autorităţile din partid, aveau să simuleze efectele asupra piloţilor Luftwaffe care erau forţaţi să se paraşuteze din avion în mare. Rascher a utilizat o varietate de combinaţii în cadrul experimentelor sale.

Subiecţii erau îmbrăcaţi fie în uniformele de vară sau de iarnă ale Luftwaffe. Ulterior, erau plasaţi în tuburi de apă având temperaturi cuprinse între 2,5 şi 12 grade (*centigrade*). Unii dintre subiecţi erau plasaţi sub narcoză, în vreme ce alţii nu. Scopul final al acestor experimente era fie să scufunde trunchiul cerebral al subiectului sau să îl lase deasupra apei. Rascher a raportat

superiorilor rezultatele obţinute. A raportat că în rândul acelor pacienţi al căror trunchi cerebral era scufundat în apă se producea decesul. Deşi nu atât de proeminent ca şi în experimentele de răcire, s-au făcut de asemenea încercări de a testa rezistenţa la resuscitare asupra subiecţilor îngheţaţi. Din nou, Rascher a raportat superiorilor săi, şi anume Brandt, efectele acestor probleme şi teste. Testele de "încălzire" au avut rezultate mult mai slabe decât cele de răcire, deoarece majoritatea subiecţilor au murit.

Dr. Rascher a efectuat o serie de mici experimente care încă stau în umbra testelor sale de răcire şi de mare altitudine. Rascher ura în mod special biserica, ca de altfel majoritatea partidului nazist. Pentru aceste experimente, Rascher a ales un grup de 20 de preoţi tineri din campus. A efectuat o serie de teste referitoare la tratamentul contra inflamaţiilor purulente ale anumitor membrane.

În Germania, aceasta se numea flegmon. Rascher a injectat microbul la toţi cei douăzeci de preoţi. Drept rezultat, 12 preoţi au murit, iar alţi 8 au suferit arsuri severe ale pielii şi inflamaţii, dar şi alte boli. În plus la aceste experimente, dr. Rascher avea de asemenea un cuvânt de spus la

transportul celor veniţi la Dachau. Rascher a avut şi o contribuţie la dezvoltarea camerei de gazare în forma sa finală. Se pare că Rascher a fost unul dintre oamenii care au început experimentarea diferitelor tipuri de gaze otrăvitoare, în ultimă instanţă ajutându-i pe nazişti să ajungă la gazul mortal Zyklon-B, pe care aceştia îl utilizau pentru a-i elimina pe indezirabili.

Într-unul sau mai multe evenimente obscure petrecute la Dachau, doctorul Rascher a inspectat acei subiecţi care nu ar fi supravieţuit oricum experimentelor medicale. Se spune că îi apuca de coapse, iar dacă declara "bun", însemna că, după deces, subiectului îi era îndepărtată pielea de pe corp. În mod ironic, Rascher a fost executat de partidul nazist. Se pare că el şi soţia sa erau rase amestecate. Acest lucru era strict interzis de legislaţia de la Nurnberg din 1935.

Astfel, deşi Rascher nu a fost prezent la procesele de la Nurnberg, au fost utilizate, în cadrul acestor procese, documentele sale personale, conform mărturiilor referitoare la el.

DOCTORUL KARL CLAUBERG

Doctorul Karl Clauberg s-a alăturat partidului nazist în anul 1933. Rapid a devenit locotenent

general (Gruppenfuhrer). De asemenea a primit Banderola de Aur Nazistă, acordată membrilor pentru servicii excepţionale. Înainte de a începe lucrul la Auschwitz în anul 1942, Clauberg a fost profesor renumit al Universităţii din Kiel. În 1937, la vârsta de 39 de ani, Clauberg a primit Habilitation (un document care îi recunoştea calităţile de lector şi meritele profesorale, în baza unei cercetări extinse în domeniul ştiinţific).

Lucrările sale în domeniul ginecologiei şi în mod specific în sarcină l-au făcut doctor la Auschwitz în anul 1942. Acolo şi-a continuat studiile în acest domeniu. Principalul său obiectiv era să producă un ser prin care femeile să poată fi sterilizate prin injecţie.

Din nou, Himmler se afla în spatele acestui proiect. Himmler a fost primul care a precipitat ideea creării unui agent care produce blocarea în tuburile falopiene, în loc de unul care degaja acel blocaj. Cu ajutorul lui Himmler, Clauberg şi-a început experimentele pe animale, descoperind că numai 5%-10% soluţie de formalină ar inflama tuburile falopiene până la blocaj. Acest procedeu ar fi putut fi utilizat de naziști pentru a se asigura că nici o naţie subariană nu va procrea. Procedura sa de bază includea injectarea la femei

a unui lichid colorat pentru a verifica preblocajul tubului falopian. Dacă se determina că nu exista blocaj, doctorul injecta o altă substanţă în cervix. În baza unor documente şi mărturii, se crede că această substanţă era formalină sau novocainã.

În mare, Clauberg a avut mai mult de 300 de femei în faimosul său Bloc 10. Le-a încurajat să stea, promiţându-le nu numai că nu vor fi trimise la Birkenau (*ceea ce însemna moarte iminentă*), ci şi că dorea să le ia cu el la clinica sa din Konigshutte, foarte aproape de Auschwitz. În ochii lui Himmler, experimentele lui Clausberg erau atât de vitale Viziunii Biomedicale Naziste, încât Himmler a păstrat pentru el documentele referitoare la sterilizarea prin injecţie.

La nivel personal, doctorul Clausberg era în majoritate considerat un om detestabil. Mulţi supravieţuitori vorbesc despre felul său crud, batjocoritor de a fi şi de asemenea era desconsiderat în general şi de alte autorităţi din campus. Un doctor neînsemnat, intervievat după război, îl numea pe Clausberg „scund, chel şi antipatic". Doctorul Wirths, doctor şef în campus, este citat a fi spus că, în final, „acesta a înnebunit, a devenit un alcoolic şi că avea un caracter lipsit de scrupule". Fratele lui Wirths, un alt doctor din

campus, l-a descris pe Clausberg drept „unul din cele mai rele caractere pe care le-am întâlnit".

Spre sfârşitul războiului, trupele sovietice au început să avanseze spre Konigshutte, unde îşi avea clinica Clausberg. Şi-a trimis unii dintre subiecţi la Ravensbruck, unde a fugit ulterior. Şi-a continuat studiile de sterilizare. Totuşi, în curând, a fugit din nou, de data aceasta la Schleswig-Holstein, să fie alături de Himmler. A fost singurul doctor alături de Himmler spre final. La data de 8 iunie 1945, Clausberg a fost capturat de forţele aliate. A fost trimis în gulagul sovietic pentru o perioadă de trei ani înainte de a fi judecat. Odată judecat, a fost acuzat pentru crimele sale şi condamnat la alţi 25 de ani. La data de 9 august 1957 a fost găsit mort în celula de închisoare.

DOCTORUL JOHANN PAUL KREMER

Doctorul Johann Paul Kremer era unul dintre cei mai bătrâni doctori din campus. Kremer avea deja 59 de ani când a început lucrul la Auschwitz. Anterior fusese profesor de anatomie la Universitatea din Munster.

Era unicul profesor numit în calitate de doctor SS al campusului. Deşi era deja profesor, nu i

s-a acordat niciodată laboratorul său, ceea ce l-a deranjat întotdeauna.

Dr. Kremer, pe perioada cât a fost la Universitatea din Munster, era extrem de interesat de probleme şi căi de înfometare. Cu siguranţă acest lucru i-a influenţat cercetarea la Auschwitz. A ales pacienţi care erau deja aleşi pentru moarte în camerele de gazare. Îi punea aşezaţi pe o masă şi începea un chestionar aprofundat despre greutate sau probleme de pierdere în greutate. Apoi Kremer ordona asistentului să le injecteze fenol în inimă.

Kremer nota că "eu (Kremer) stăteam la distanţă de masa de disecţie ţinând borcane gata pentru ca segmente (organe) să fie tăiate imediat după deces... segmente de ficat, splină şi pancreas". Kremer avea înclinaţii solide către orice era neobişnuit. S-a spus că atunci când vedea pe cineva care avea un cap modelat în mod interesant, ordona să fie fotografiat şi injectat pentru studio.

Deşi atipic pentru majoritatea doctorilor nazişti, Kremer era cunoscut că ţinea un jurnal foarte exact. Jurnalul său cuprindea multe teme, inclusiv „victimizare prin stabilire medicală". Se cunoaşte acum motivul pentru care Kremer

intenţiona să colecteze organe imediat după deces, pentru că obişnuia să efectueze cercetări asupra unei teorii pe care a emis-o anterior. Teoria sa consta în faptul că fagocitele (celule care atacă agenţii străini), şi anume celulele albe, sunt cu adevărat ţesuturi de organe degenerate. Prin colectarea de "organe" proaspete, Kremer putea să-şi continue cercetarea.

Totuşi dr. Kremer era bine cunoscut în campus şi într-adevăr în întreaga comunitate de doctori nazişti pentru extremul detaşament de partea emoţională a lucrărilor sale, deşi câteodată era dezgustat. La sfârşitul războiului, Kremer a fost reţinut şi trimis la închisoare pentru 10 ani în Polonia. Apoi a fost încarcerat în casa sa din Munster.

A fost apoi condamnat la alţi zece ani în închisoare, pedeapsă care a fost suspendată datorită serviciului (*detenţiei*) din Polonia. Dr. Kremer a murit în anul 1965.

CERCETAREA ARMELOR CHIMICE

Se ştiu prea puţine lucruri despre experimentele Mustard Gas şi adesea acestea sunt denumite experimente cu gaz „pierdut". Se ştie, totuşi, că la Sachsenhausen şi Natzweiler, între septembrie

1939 şi aprilie 1945, s-au efectuat testele cu gaz pierdut. Ca şi experimentele la mare altitudine ale lui Rascher, aceste rezultate erau utilizate de Luftwaffe pentru testarea eficacităţii şi gravităţii rănilor. Mulţi subiecţi au murit, iar toţi ceilalţi au trecut prin dureri cumplite. La Nurnberg, Karl Brandt, Handloser, Blome, Rostock, Gebhardt, Rudolf Brandt şi Sievers au fost acuzaţi că au efectuat astfel de teste.

SULFANILAMIDE

Experimentele cu sulfanilamide s-au efectuat la Ravensbruck (acolo unde au fugit mulţi doctori de la Auschwitz) între iulie 1942 şi septembrie 1943. Din nou, aceste experimente erau efectuate pentru a fi predate statului. Acest specific set de teste era făcut pentru beneficiul forţelor terestre din Germania. Subiecţii erau în mod intenţionat răniţi, iar acele răni erau infectate cu tetanus, gangrenă cu gaz şi streptococi.

Apoi vasele sanguine ale subiecţilor erau legate pentru a stimula răni de război. Acest lucru oprea circulaţia. Apoi era plasat talaş sau cioburi de sticlă în rană pentru a fi agravată. Ulterior pacienţii erau trataţi cu sulfanilamidă pentru a testa abilitatea de vindecare a acestor răni. Ca

şi în majoritatea celorlalte experimente, mulţi subiecţi au murit. Toţi ceilalţi subiecţi au suferit dureri atroce, mulţi dintre aceştia pierzându-şi membrele.

FOSFORUL

Experimentele cu fosfor/bombă incendiară au fost efectuate în campusul Buchenwald între noiembrie 1943 şi ianuarie 1944. Materialul fosforic din bombele incendiare era utilizat pentru a arde pielea subiecţilor. Doctorii testau apoi o multitudine de soluţii farmaceutice asupra rănilor. În rapoarte se specifică dureri mari şi leziuni corporale extrem de grave.

OTRAVA

Experienţele cu otravă s-au efectuat în campusul de la Buchenwald între decembrie 1943 şi octombrie 1944. Aceste teste erau extrem de simple în comparaţie cu altele. Otrava era plasată în mâncarea subiecţilor, în secret.

Ca rezultat, toţi pacienţii au murit. Unii erau lăsaţi să moară, iar alţii erau omorâţi imediat, astfel încât doctorii să poată efectua autopsii. La începutul lui septembrie 1944, SS a început să împuşte subiecţii cu gloanţe otrăvite.

REGENERAREA

Experimentele de regenerare (osoasă, musculară şi transplant de os) au fost efectuate în campusul de la Ravensbruck între septembrie 1942 şi decembrie 1943. La fel ca şi în cazul majorităţii experimentelor de război, rezultatele acestor teste au fost utilizate de Luftwaffe. Segmente de os, nerv şi muşchi erau transferate de la un subiect la altul. Mulţi subiecţi au suferit dizabilităţi sau au fost mutilaţi permanent. Recent a fost raportat că primele încercări de clonare au început la acea vreme.

Din fericire, aparent toate experimentele de clonare au eşuat. Totuşi au existat experimente de succes în rasa umană/de primate având drept rezultat naşterea a mai mult de o duzină de hibrizi cimpanzeu/umanoizi.

Aceste creaturi erau destinate să devină sclavi, dar au fost distruse de oamenii de ştiinţă nazişti pe măsură ce trupele aliate înaintau înspre Germania.

APA DE MARE

Experimentele cu apă de mare au fost efectuate în campusul Dachau între iulie 1944

Mii de femei și copii au fost supuși experimentelor științifice neortodoxe conduse de „doctorii” și „oamenii de știință” naziști în lagărul de la Auschwitz

şi septembrie 1944. Din nou, aceste teste erau în beneficiul Luftwaffe şi al marinei, în încercarea de a face apa de mare potabilă.

Procedural, subiecţii erau înfometaţi şi li se dădea numai apă de mare care era alterată chimic în diferite feluri. Aceste teste au produs dureri extreme şi leziuni permanente subiecţilor.

ICTERUL

Experimentele epidemice de icter au fost efectuate la Sachsenhausen şi Natzweiler între iunie 1943 şi ianuarie 1945. Iarăşi teste în beneficiul Luftwaffe pentru a cerceta vaccinarea împotriva epidemiei de icter.

Subiecţii erau infestaţi cu icter şi se făceau încercări de a-i trata cu diferiţi agenţi. Dureri atroce, în mod obişnuit moarte, acestea erau rezultatele finale ale acestor teste. Continuă dezbaterile referitoare la descoperirile făcute de cercetările ştiinţifice ale naziştilor. Mulţi cred că descoperirile făcute prin experimente terifiante nu ar trebui niciodată studiate şi utilizate din cauza pierderilor de vieţi inocente în procesul descoperirii.

Alţii consideră că, utilizând cercetarea, milioane de oameni ar putea beneficia, astfel

aducând oarece sens pentru milioanele de vieţi omeneşti care au fost secerate de dragul curiozităţii ştiinţifice.

CAPITOLUL III

GRUPUL INTERNAȚIONAL AL TĂCERII. CINE CONDUCE CU ADEVĂRAT LUMEA?

GRUPUL SECRET

În conformitate cu fostul agent al contraspionajului britanic dr. John Coleman, există trei grupuri majore în lumea de azi care controlează în secret „cantități" enorme ale lumii politice și financiare. Aceste grupuri secrete, Wicca–Mason, Iezuiții maltezi și Dark-nobility (nobilitatea întunecată), toate lucrează pentru și sub așa-numita Bavarian Command sau Bavarian Illuminati, care îi leagă împreună.

Bavarezii au creat societatea Bilderberg în scopul controlului asupra umanității, al cărei centru conținea un consiliu format din 13 membri din fiecare din cele trei grupări, sau 39 în total.

Familiile vechi, domnitoare, credeau că ele au dreptul să domnească peste lume, deoarece descindeau din împărații vechii Rome și din așa-numitul „Imperiu Roman Sfânt", și constau din 13-15 familii cu sânge albastru.

Unele dintre aceste familii includ pe: Rotshilds, Kuhn, Lehman, Rockefeller, Sachs, Warburg, Lazard, Seaf, Goldman, Schiff, Morgan, Schroeder, Bush, Harriman. Bavarian Illuminati și conexiunile lor naziste țin la stabilirea unui

Guvern Mondial Socialist Naţionalist. Rădăcinile secrete ale Mişcării Mondiale Naţionaliste, sub toate formele ei, pot fi de asemenea depistate în trecut în Bavaria, Germania, şi în societăţile secrete cu care Mazzini, Marx şi Lenin au avut strânse legături.

Data planificată pentru preluarea totală a puterii naziste este anul 2000, cu o „perioadă de incubaţie" pentru noua lor Ordine Mondială între 1995 şi 2000. Unii cred că naziştii ar putea utiliza bombe cu neutroni care ar fi plasate în locuri strategice în principalele oraşe ca mijloc de „şantaj nuclear" dacă lovitura lor de stat „Global 2000" nu ar ieşi cum a fost planificată.

World News Broadcast I.T.N. din Londra a făcut o scurtă menţiune la începutul anului 1995 despre un avion care a fost interceptat en-route de la Moscova la Frankfurt, Germania. Avionul conţinea un transport de arme pe bază de plutoniu şi s-a zvonit că Serviciile Secrete Bavareze au creat o piaţă neagră nucleară în fosta Uniune Sovietică şi făceau contrabandă cu plutoniu în Germania în scopuri necunoscute.

Acest raport a apărut doar odată, dar curios, au existat rapoarte de revenire în transmisiuni ulterioare şi cu certitudine nu s-a raportat nimic

în mass-media americană. Aceasta poate să nu fi fost prima dată când cel de-al Treilea Reich a folosit şantajul nuclear asupra Statelor Unite.

În conformitate cu autorul William P. Lyne, în cartea sa Extratereştrii din spaţiu de la Pentagon: farfuriile zburătoare sunt maşinării făcute de om, se menţionează că germanii au testat o bombă cu neutroni în anul 1931 în deşertul libian şi că pe durata celui de-al Doilea Război Mondial au ameninţat Statele Unite cu distrugerea dacă nu le furnizau naziştilor un paradis în condiţii de siguranţă. Dacă Operaţiunea Paperclip este un indiciu, atunci, aparent şantajul a funcţionat.

Planul secret al Noii Ordini Mondiale Naziste este impunerea pe această planetă a statului mondial centralizat fascist în care va exista genocidul pe scară largă. Va exista un control total al statului asupra tuturor aspectelor de comportament uman cu control complet al minţii şi spiritului uman.

Acest lucru va fi îndeplinit prin manipularea mondială a religiilor principale, a ingineriei genetice, a drogurilor şi a strictului control al media. Vor exista campusuri ale morţii, în care rasele „indezirabile", bătrânii şi infirmii cât şi cei care nu sunt „social utili" să fie exterminaţi. Va

fi reînfiinţată instituţia sclaviei sancţionată de stat. Nu vor mai exista familii cum le ştim astăzi. Va fi o Rasă Master înzestrată cu această putere, crescută din genetica avansată şi cultivată pentru caracteristicile superioare. Data ţintă este mileniul doi, anul 2000.

Pe durata celui de-al Doilea Război Mondial, Bavarian Illuminati, sau Gruparea Secretă, a ordonat prin intermediul maşinii de război germane să prade comorile din Austria, Belgia, Cehoslovacia, Olanda, cât şi aurul şi bijuteriile deţinute de evreii ucişi. Reinhard Gehlen a supervizat operaţiunea „Odessa" între 1942 şi 1945, în care majoritatea valutei, comorile de artă furate şi aurul să fie transportate, prin diferite mijloace, în Argentina. Numai aurul lipsă, la rata dolarului din 1939, era estimat la cel puţin 600 de milioane.

De atunci, Bavarian Illuminati au utilizat „the bullion cache" drept credit pentru operaţiunile sale, inclusiv războiul economic împotriva Statelor Unite. În plus, o bună parte a fondurilor secrete au venit de-a lungul anilor dintr-o mare diversitate de finanţări de la majoritatea trezoreriilor lumii vestice. Principala metodă implică redirecţionarea creditelor în bani din

fonduri provenind de la guvern prin băncile centrale controlate de Grupul Secret, cum ar fi Rezerva Federală. „Grosul" era aproape 5% din toate fondurile intrate.

O parte importantă a fondurilor redirecționate reprezintă alimentarea fondurilor pentru membrii Congresului drept „protecție". Datorită acestui fapt, nimeni din Guvern nu are prea mult interes în a căuta diversiunea. Chiar și cei din Congres care sunt „curați" sunt cooptați în mod tipic prin promisiuni că vor avea puteri mai mari sau sunt reduși la tăcere.

Acest secret a fost un război de 50 de ani planificat cu grijă. Sfârșitul anilor '40 și '50 au fost „cheltuiți" punându-și agenții la locul lor și reconstruind baza industrială a clientului european cu bani americani.

Pașii inițiali în răsturnarea americană au avut loc în anii '60 prin intermediul câtorva dintre cei mai critici agenți ai Grupului, Earl Warren și LBJ, asistați de J. Edgar Hoover și alții.

Unul din primele lucruri pe care le-a făcut Grupul a fost acela de a-și proteja propria operațiune de acoperire. Folosind una din specialitățile în contraspionaj a lui Reinhard Gehlen, și anume să redirecționeze atenția către

„Ameninţarea Roşie". Ceea ce dorea Grupul la momentul „perioadei de incubaţie" (1995-2000) era o societate care era needucată, amorală, nededicată instituţiilor democratice, care trăia în frică cu o subită şi drastică reducere a venitului, disponibil simultan cu haosul societăţii. Grupul Secret a gândit că acest lucru ar produce momentul propice pentru respingerea formei democratice de guvernământ pe care îl căuta la vremea lui 2000.

În anii '60, agenţii Grupului Secret au început procesul de eliminare a idealurilor religioase şi morale din viaţa americană, în special în şcoli. Au îndepărtat cât mai multe impedimente criminalistice posibile, au crescut rata media (TV), portretizând violenţa şi lipsa locurilor de muncă, au redus standardele educaţionale şi formarea timpurie pentru o gândire raţională şi au încurajat orice dislocare posibilă în structura familiei.

Planul era de a dezlănţui forţele elementare ale haosului care transcendeau filozofia guvernului. Mandatul primitiv pentru structura socială se pare că era protecţia persoanei faţă de crime şi boli, protecţia proprietăţii, a sistemului de justiţie pentru întărirea acelei protecţii şi organizarea

profitului economic. Toate aceste rafinamente pe care le-am dezvoltat, şi anume democraţia, fascismul, comunismul, monarhia, vin după ce s-au întrunit mandatele primitive. Teoria era că, dacă se înlătură suficient de mult din aceste protecţii de bază, guvernul va cădea deoarece nu îşi îndeplineşte cele mai importante funcţii elementare.

RĂZBOIUL ECONOMIC ŞI DROGURILE

Misterul noilor boli mortale ivite i-a confruntat pe oamenii de ştiinţă de la începuturi şi rapid s-au transformat în patogeni. Dovezile sugerează că boli precum SIDA au fost create de mâna omului şi introduse în mod deliberat la anumite grupuri de populaţii. Se relatează că Grupul Secret a creat virusul SIDA, în principiu, la Universitatea Albert Ludwig din Freiburg im Brisgau. London Times lansează, la 5 mai 1987, teoria că SIDA este o epidemie creată de mâna omului şi are legătură cu Organizaţia Mondială a Sănătăţii în programul de eradicare a variolei din Africa. Conform celor spuse de dr. Peter Piot, director executiv în cadrul Programului Comun al Naţiunilor Unite referitor la HIV/AIDS sau UNAIDS, în 1997, mai mult de 20 de milioane de

oameni din Africa sub-sahariană purtau virusul care a cauzat SIDA şi majoritatea nici măcar nu ştiau. S-a sugerat, de asemenea, că SIDA a fost introdusă în SUA în 1978–1979 odată cu experimentele vaccinului pentru hepatita B din rândul homosexualilor de pe coasta de vest.

Grupul Secret alegea homosexuali deoarece considera că puţini sunt cei cărora le pasă ce se întâmplă cu ei şi spera ca boala să se răspândească în ţară înainte ca cineva să realizeze că ar putea ucide pe oricine, nu numai pe homosexuali. Pe „perioada incubaţiei" (1995-2000), Grupul Secret plănuia să introducă noi boli care să fie „mult mai agresive, mult mai vicioase" decât SIDA, sau alte „boli naturale".

Crima şi drogurile ilegale merg mână în mână. Traficul cu droguri a fost încurajat sub egida de acoperire a marelui aparat care era Grupul Secret din cadrul CIA, cel puţin de la Vietnam încoace. Centrele operaţionale CIA sub controlul Grupului Secret derulau droguri dure din Laos şi Cambodgia la Bien Hoa până în Statele Unite. Aceste transporturi de droguri erau încărcate în avioane şi nave militare pentru a fi utilizate pe străzile din America. Şi astfel a decurs ani şi ani la rând şi probabil încă se derulează, acum

din alte puncte de origine. Există, de asemenea, şi alianţe între agenţii Grupului Secret din CIA şi militari şi lorzii drogurilor din America de Sud. Întregul guvern a sponsorizat „războiul drogurilor" şi actualmente este o afacere de profit menită să finanţeze diferite activităţi ilegale din întreaga lume.

Drogurile ilegale comandă preţuri ridicate pe piaţa neagră. Dacă se renunţă la ilegalitatea drogurilor, atunci se renunţă şi la uriaşe cantităţi de bani şi profit. Autorităţile nu au interes ca să legalizeze drogurile, dar nu din motivele stipulate de media. Dacă drogurile sunt legalizate, de fapt crimele s-ar diminua, deoarece imensele sume de bani comandate pentru droguri ar dispărea.

Aplicarea legislaţiei, prin legi de confiscare, pot, în mod legal, să fure bani şi proprietăţi de la dealerii şi utilizatorii de droguri „suspectaţi", furnizând capital pentru a finanţa agenda secretă. Atâta vreme cât se fac bani, drogurile rămân ilegale şi profitabile pentru Grupul Secret.

Planul Grupului Secret este să favorizeze şi să finanţeze în secret un război civil pe linii rasiale, prin intermediul agenţilor, în ghetourile de negri şi hispanici din oraşele principale. De îndată ce reuşeşte să controleze legislaţia, Grupul Secret

va înarma minorităţile insurgente cu arme de atac pentru a fi utilizate, în esenţă, împotriva minorităţii şi a non-minorităţii individuale neînarmate. Departamentele locale de poliţie vor fi dezarmate. Se va apela la forţa armată, dar va fi insuficientă pentru a controla situaţia, din cauza unei artificiale „breşe în lanţul de comandă".

În mijlocul haosului, Grupul va conduce sistematic asasinatele civililor americani-cheie şi ale liderilor militari care nu au suportat politicile Grupului sau au fost împotriva agenţilor săi cheie.

Războiul civil favorizat în secret de Grup va înfricoşa „America de mijloc", conducând-o la adoptarea guvernării Grupului. După anul 2000, războiul civil va fi utilizat de Grup drept scuză pentru genocidul împotriva rasei africane şi hispanice. Practic, sunt vizate sute de alte mici rase. Aceasta va avea loc pe o perioadă mai îndelungată decât experimentul german de dinaintea şi din timpul celui de al Doilea Război Mondial.

Scalarea înapoi curentă a legislaţiei drepturilor civile în Statele Unite ale Americii a fost finanţată sub acoperire de Grupul Secret. Cei mai mulţi politicieni, la nivel local, statal şi naţional, au

fost mai mult decât bucuroşi să plaseze legi care limitau demnitatea umană, aceasta numai dacă li se introduceau suficient de mulţi bani în buzunare. Pentru a-şi continua agenda ascunsă, Grupul Secret are o mulţime de bani de cheltuit pe politicienii lăcomiţi.

În timp ce mulţi oameni din Statele Unite au fost mai mult decât dispuşi să accepte noua eră a „urii" retorice referitoare la homosexuali, grupuri de minorităţi, mame singure şi săraci, alţii au realizat că există o influenţă mult mai sinistră la muncă în lumea de azi. O influenţă care are control la cele mai de sus niveluri ale infrastructurii militare şi politice ale ţării.

SUPRAVIEŢUIREA DUPĂ RĂZBOI

O relatare de presă Reuters News, dată după 10 mai 1996, pare să confirme că naziştii intenţionau să continue cu agenda lor secretă chiar şi după căderea Germaniei din 1945. Articolul stipulează că naziştii, realizând că pierdeau războiul în 1944, s-au întâlnit cu marii industriaşi germani pentru a plănui o reţea internaţională postbelică care să-i reinstaleze la putere. Înaltul guvern nazist şi oficialii serviciilor de contraspionaj s-au întâlnit şi ei în secret, într-o încercare de

În timp ce naziștii răscoleau Europa, trupele germane cutreierau străzile

„a-şi salva propria piele". Aceste întruniri au fost extrem de încununate de succes în unele ţări sud-americane care împărţeau ideologia nazistă. Această ştire a fost recent deconspirată din-tr-un document confidenţial al contraspionajului Statelor Unite.

Documentul, ce pare să confirme o întâlnire pe care istoricii o dispută de ceva vreme, relatează că un general SS şi un reprezentant al Ministerului german al Armamentului au spus unor companii precum Krupp şi Roehling că trebuie să se pregătească să finanţeze partidul nazist după război, când acesta s-a dus în subteran. Aceştia au spus de asemenea: „Rezervele financiare existente în unele ţări străine trebuie plasate la discreţia partidului astfel încât să se creeze un imperiu german puternic după înfrângere".

Documentul, ce detalia o întrunire din august 1944, a fost obţinut de la Congresul Mondial Evreiesc, care a lucrat împreună cu Comitetul Bancar al Senatului şi cu Muzeul Holocaustului pentru a determina ceea ce s-a întâmplat cu banii şi proprietăţile devalizate de la evrei în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Ca rezultat al anchetei au fost făcute publice mii de documente ale „Operaţiunii Safehaven".

Operaţiunea era un efort al contraspionajului Statelor Unite pentru a depista modul în care guvernul german a utilizat băncile elveţiene în timpul războiului pentru a ascunde bunurile sustrase evreilor.

Documentul, ce conţinea trei pagini şi era emis de Arhivele Naţionale, a fost trimis de la Sediul Suprem al Forţelor Expediţionare Aliate către secretarul de stat al SUA în noiembrie 1944. Acesta descria o întâlnire secretă la Maison Rouge de la Strasbourg, în Franţa ocupată, la data de 10 august 1944. Sursa raportului a fost un agent care a participat şi „a lucrat pentru francezi pe probleme germane din anul 1916".

Jeffrey Bale, un expert al Universităţii Columbia pe probleme de reţele naziste clandestine, a spus că istoricii au dezbătut dacă o întrunire ar fi putut să aibă loc, deoarece a venit la o lună după tentativa la viaţa lui Hitler, care a dus la reprimarea unei discuţii asupra unei înfrângeri militare germane.

Bale a spus despre întrunirea de la Maison Rouge în cartea vânătorului de nazişti Simon Wiesenthal, în 1967, Criminalii din SUA, şi din nou într-o carte în 1978 a comunistului francez Victor Alexandrov. Mafia SS.

Analiza Departamentului Trezoreriei SUA din 1946 a specificat că nemţii au transferat 500 milioane de dolari în străinătate înainte de terminarea războiului către ţări cum ar fi: Spania, Elveţia, Lichtenstein, Portugalia, Argentina şi Turcia, unde au fost utilizaţi pentru cumpărarea a sute de companii. Documentul de contraspionaj specifică în continuare: „De îndată ce partidul nazist devine destul de puternic pentru a-şi restabili controlul asupra Germaniei, industriaşii vor fi plătiţi pentru eforturile şi cooperarea lor prin concesiuni şi comenzi".

Întrunirea a fost prezidată de un „dr. Scheid", descris ca un (general) Obergruppenfuhrer, şi de directorul companiei Hermsdorff&Schonburg. Participanţii erau reprezentanţi ai companiilor germane care includeau Krupp, Roehling, Masserschmidt, Volkswagenwerk şi oficiali ai ministerelor de armament şi marină. Industriaşii erau de la companii cu interese extinse în Franţa. Scheid este citat a fi spus că bătălia cu Franţa era pierdută şi, de acum înainte, industria germană trebuie să realizeze că războiul nu poate fi câştigat şi trebuie luate măsuri pentru pregătirea campaniei comerciale postbelice". A spus că industria germană trebuie să-şi facă

contacte şi alianţe cu firme străine şi să pună bazele unor împrumuturi considerabile de bani din ţări străine.

Scheid a citat compania Krupp pentru partajarea patentelor cu companii din SUA, astfel încât aceştia să trebuiască să lucreze cu Krupp. A mai spus că trebuie să se pregătească pentru finanţarea partidului nazist când se va duce în subteran. Raportul de contraspionaj adaugă: întrunirile semnalează o nouă politică nazistă „în care industriaşii, cu asistenţă guvernamentală, vor exporta cât mai mult capital posibil".

Sybil Milton, istoric consacrat în cadrul Muzeului Holocaustului de la Washington, a spus că se ştia de mult că naziştii plănuiau să facă ceva după război, iar importanţa documentului poate fi că îndreaptă cercetătorii într-o direcţie care ar putea determina ceea ce s-a înfăptuit de fapt. „Acum că planul secret al naziştilor a fost confirmat, întrebarea centrală era dacă şi fost îndeplinit", spune Elan Steinberg, director executiv al Congresului Mondial al Evreilor. Printre contactele din Statele Unite, elita nazistă ar putea să se bazeze pe generoasa asistenţă a patronului „bine-conectat" Pedro Del Valle, care urma să devină preşedinte al ITT.

În 1945, Del Valle, un locotenent general pensionat al Marinei SUA, a fost înfrânt în cursa sa pentru preşedinţia republicană. Campania sa a fost condimentată cu citate publice dintr-un document antisemitic intitulat Cunoaşte-ţi inamicul. Douăzeci de ani mai târziu, Del Valle şi consultantul ITT John McCone, fost director al CIA, s-au aruncat în răsturnarea alegerilor lui Allende din Chile în 1970. ITT a aruncat în eveniment 350.000 de dolari, iar când s-a instalat dictatura brutală a lui Pinochet, conglomeratul a conspirat cu alte companii politic „conservatoare" pentru a pirata resursele naturale ale ţării. Precum un gard viu împotriva căderii celui de al Treilea Reich, industria şi germanii şi-au făcut provizii în 1944 pentru protejarea prăzii lor de confiscare de către SUA şi Anglia.

Sub comanda lui Martin Bormann, supravieţuitorii SS, în curând deveniţi ODESSA, şi-au stabilit sute de corporaţii în străinătate, au donat cu larghеţe pentru candidaţii politici de extremă dreapta în SUA şi şi-au croit drum pentru reconstrucţia unui Reich pe tărâm străin. Toate acestea au fost îndeplinite prin canalizarea prăzii printr-un întreg labirint de conturi secrete în bănci străine din ţări non-

beligerante şi, sub îndrumarea lui Bormann, au finanţat 750 de companii noi în întreaga lume pentru redirecţionarea reconstrucţiei partidului nazist.

Peste o sută de astfel de companii s-au înfiinţat în Statele Unite. Au apărut fonduri misterioase în conturile bancare ale agenţilor germani în întreaga lume. Erau instruiţi să investească în afaceri selectate, în mori propagandiste din SUA şi de oriunde, să acorde ajutor inculpaţilor nazişti, să cumpere imobiliare ascunse pentru liderii nazişti în ţări străine şi aşa mai departe. Aceste fonduri sprijineau de asemenea „rat lines", adică rutele de scăpare de avansarea aliaţilor stabilite la fiecare 40 de mile în jurul graniţei germane. Aceste rute bine planificate au permis miilor de nazişti să se refugieze în Europa împreună cu bunurile furate.

Opinia fascistă în Statele Unite era condusă de contactele americane. S-a format un Comitet For America în 1954, condus de câţiva „izolaţionişti" de la conducerea celui de al Doilea Război Mondial. Unul dintre liderii organizaţiei a fost colonelul Robert McCormick, editor al Chicago Tribune. Preşedintele For America era Clarence Manion, ex-decan de drept al Universităţii Notre

Dame. Manion a fost o dată membru al Comisiei Eisenhower pe Afaceri Inter-Guvernamentale. Scopul specificat al For America era sprijinirea candidaţilor politici simpatizanţi ai cauzei naziste. Trei congresmeni configurau arma de recrutare a organizaţiei: Burton K. Wheeler, Hamilton Fish şi Howard Buffet. Hamilton Fish, leaderul Partidului Republican, avea drept mare ambiţie începerea unui al treilea partid bazat pe principiile naţional socialismului.

Ceilalţi erau deja în dizgraţie pentru implicare în primele capitole ale Americii „non-intervenţioniste" şi în alte enclave ale nazismului domestic din timpul războiului. Bunurile confiscate de la evrei erau rulate în renaşterea nazistă şi apăreau în cele mai neaşteptate locuri.

La data de 20 septembrie 1996, la jumătate de secol de la fapt, Associated Press nota: „Tone de aur jefuit de nazişti în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, unele dinte ele extrase probabil din plombele victimelor Holocaustului, sunt depozitate în Federal Reserve Bank din New York şi în Banca Angliei din Londra.

Documentele recent de-confidenţializate indică: şase tone de aur furat de nazişti sunt depozitate în două bănci, specifică Congresul

Mondial Evreiesc. Preşedintele grupului a scris celor două ţări, cerând să fie returnat aurul supravieţuitorilor Holocaustului. Vorbind pentru Congresul Mondial Evreiesc, Elan Steinberg şi-a bazat acuzaţiile pe documentele de-confidenţializate ale Departamentului de Stat, care confirmă cele două tone de aur ale naziştilor apărute în New York (în valoare de aproximativ 28 milioane de dolari) şi alte patru tone (56 milioane de dolari). Există sentimentul că acest aur este „o picătură într-o găleată", referitor la miliardele de dolari valoarea aurului, bijuteriilor, lucrărilor de artă şi a altor bunuri care au dispărut complet după căderea celui de al Treilea Reich.

În anul 1997, reporterul Stan Lehman a dezvăluit faptul că au fost deschise două seifuri de valori în Sao Paulo, Brazilia. Conţinutul, o avere în valoare de 4 milioane de dolari, a fost probabil furată de la evrei de către nazişti în timpul războiului.

Cutiile de valori, încuiate de mai mult de 14 ani în banca deţinută de guvern, Banco de Brasil din Sao Paulo, conţinea 230 de piese, inclusiv rubine, safire, smaralde, umpluturi şi coroane dentare, cât şi 12.125 în numerar. Era de

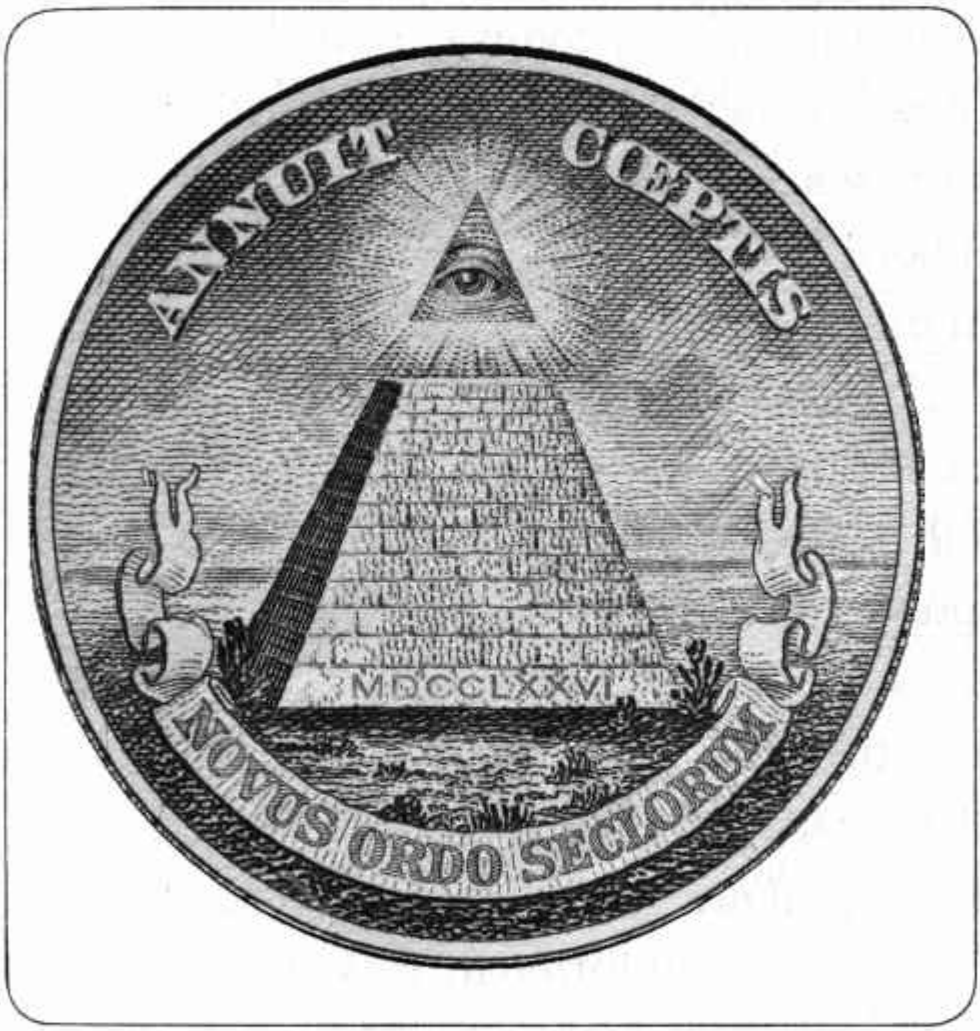

Este Noua Ordine Mondială pregătită să lanseze un război total asupra umanității?

asemenea inclus un paşaport emis de cel de al Treilea Reich pe numele bărbatului care lăsase în urmă averea: Albert Blume, cetăţean german care a ajuns în Brazilia şi a murit în 1983.

Martori la deschiderea celor două cutii de valori au fost membri ai comisiei guvernamentale care investiga dacă nazistul fugar a adus comoara evreiască furată în Brazilia. Pentru ei, cea mai importantă piesă găsită era jurnalul lui Blume, cu înregistrări scrise în germană.

„Jurnalul ne va spune cine erau camarazii lui Blume", a spus Henry Sobel, rabin şef al Congregaţiei Evreieşti de la Sao Paulo. „Ne va spune de asemenea cum a funcţionat reţeaua nazistă în Brazilia". Sobel, membru al comisiei de investigaţie, a spus că a citit părţi din jurnal care „dovedesc că Blume a fost membru al partidului nazist şi al armatei celui de al Treilea Reich".

„Există multe întrebări fără răspuns în acest thriller, cum ar fi cine era Blume? Ce făceau în Brazilia şi ce fel de ajutor au primit el şi ceilalţi nazişti de la guvernul brazilian pentru a se stabili în această ţară?", se întreabă Sobel.

După cel de al Doilea Război Mondial, mulţi nazişti au căutat raiul sigur în Brazilia şi Argentina, unde au găsit spaţii vaste, comunităţi

de imigranţi germani şi conducători simpatizanţi autoritari.

Aproape 1.500 de nazişti au intrat în Brazilia după războiu, a spus Sobel. Printre criminalii care s-au refugiat în Brazilia a fost şi Josef Mengele, „îngerul morţii" campusului de exterminare de la Auschwitz, care a trăit tăcut în Sao Paulo până la moartea care a survenit în anul 1979.

Sarcina descurajatoare cu care se confruntă comisia acum este să determine dacă averea lui Blume era acaparată de la evrei sau, cum au pretins unii, era rezultatul muncii lui Blume în calitate de cămătar. Dacă a aparţinut evreilor, atunci „trebuie returnată deţinătorilor de drept sau descendenţilor acestora", a declarat Sobel.

Ricardo Penteado, un avocat numit de curte, care a investigat cazul timp de 10 ani, a menţionat : „Nu pot cu certitudine să declar dacă Blume a fost nazist sau dacă averea lui a aparţinut odată evreilor".

Penteado, care a fost prezent la deschiderea cutiilor de valori, a spus că interviurile cu rudele lui Blume în statul brazilian de sud Santa Catarina „indică faptul că el a fugit din Germania să scape de persecuţia nazistă împotriva homosexualilor". Multe din piesele din cutie, a adăugat el, erau

confecţionate mult după al Doilea Război Mondial „şi există indicii că Blume le-a achiziţionat cât a fost cămătar". A mai spus că existau documente indicând că Blume s-a alăturat partidului nazist în anul 1935 şi a fost dat afară un an mai târziu.

Blume, burlac, nu a dat dovadă de bogăţie. A trăit singur, într-o garsonieră în centrul oraşului Sao Paulo, a spus Penteado. Deşi unii au încercat să pretindă averea lui Blume utilizând testamente false, Penteado a spus că unicul moştenitor al lui Blume este un bărbat de 94 de ani care trăieşte în Joinville, la 330 mile sud-vest de Sao Paulo.

Nimeni nu ştie cu exactitate averea jefuită de cel de al Treilea Reich. Nici nu există o explicaţie la ceea ce s-a întâmplat cu majoritatea acesteia. Există posibilitatea ca acest capital să fie utilizat astăzi pentru a continua finanţarea unei eventuale renaşteri a imperiului nazist.

CAPITOLUL IV

GOANA CELUI DE-AL TREILEA REICH PENTRU DOMINAȚIE ȘI DESCOPERIREA FISIUNII ATOMICE

În decembrie 1938, un experiment efectuat de fizicianul german Otto Hahn a condus la descoperirea fisiunii atomice. În lunile următoare, fizicienii din toată lumea au realizat că descoperirea lui Hahn ar putea duce la ruperea cu succes a lanțului de uraniu. Posibilitatea teoretică a unei bombe atomice, superexplozive, era mai aproape să devină realitate.

În iunie 1942, Churchill şi Roosevelt s-au întâlnit la Washington pentru a discuta problema „Tube Alloys", numele de cod pentru bomba atomică. S-a stabilit că cercetarea nucleară germană a fost probabil înaintea Aliaților vestici cam cu doi ani.

Germanii au oprit exportul de uraniu din Cehoslovacia şi au promovat cercetarea cu o substanță numită „apă grea". Apa grea, uneori denumită monoxid de deuteriu, este unică deoarece conține atomi cu greutate atomică dublă. Această caracteristică încetineşte neutronii din uraniu 2350 şi efectiv creează o reacție în lanț a atomilor explozivi, baza bombei atomice.

Apa grea este creată cu ajutorul unor enorme cantități de energie electrică. Pe timpul războiului exista doar o uzină hidro-electrică în lume capabilă să creeze mari cantități din această

substanţă, şi aceea era uzina Norsk Hydro din Vemork, Norvegia, o ţară ocupată de nazişti încă din 1940. Churchill şi Roosevelt au fost de acord să-şi unească eforturile ţărilor lor pentru cercetarea nucleară.

Totuşi nici o ţară nu a dezvoltat suficiente cantităţi de apă grea, astfel încât cercetarea s-a făcut cu grafit uraniu, în loc de uraniu apă grea pe care îl utilizau germanii. În cazul în care metoda grafitului se dovedea infructuoasă, s-ar fi construit o uzină de apă în British Columbia.

Directorul Stewart Menzies, M16, l-a pus pe lt.-com. Welsh, şeful secţiunii norvegiene a M16, responsabil cu atacul de comando asupra uzinei din Vemork. Welsh era convins că putea să găsească o metodă de a distruge sau de a invalida uzina.

Deşi mulţi oameni de ştiinţă au fugit din Norvegia când naziştii au preluat controlul, profesorul Lief Tronstad, proiectant şi constructor supraveghetor al uzinei din Vemork, a rămas în Norvegia şi a trimis la Londra o multitudine de informaţii despre intenţiile germanilor de a creşte producţia de apă grea la uzina Norsk.

Activităţile acestuia au fost, din păcate, interzise în septembrie 1942, când un agent

dublu l-a informat pe Tronstad că naziştii ştiau de transmisiile sale ilegale. Tronstad şi-a părăsit, fără tragere de inimă, familia şi ţara şi a fugit în Marea Britanie.

În octombrie 1941, serviciul de spionaj subteran din Danemarca a alarmat M16, când a trimis o telegramă subliniind detalii despre întâlnirea dintre fizicienii danezi şi un om de ştiinţă german Werner Heisenber. Conversaţia l-a făcut pe fizicianul danez să creadă că naziştii erau aproape de a ajunge la arma finală, bomba atomică.

Tronstad a fost numit şef al Secţiunii IV a Înaltului Comandament norvegian din Londra. A fost responsabil cu serviciul de spionaj şi sabotaj, dar nici una din activităţile sale nu a fost la fel de importantă ca şi comunicaţiile sale cu prietenul şi colegul său dr. Jomar Brun, administratorul şef al uzinei Vemork. Tronstad dorea să stabilească o linie de comunicaţii cu bătrânul său prieten.

Contactul s-a făcut când şase oameni ai lui Tronstad, toţi nativi norvegieni, au fost paraşutaţi pe platoul Hardanger, lângă Vemork, la data de 29 martie 1942. Şeful misiunii era Einar Skinnarland, care cunoştea excelent zona. Skinnarland a avut succes când a luat legătura

A fost oare dezvoltarea rachetei V-2 doar „o fațadă" pentru o mai avansată tehnologie ce opera pe principii magnetice?

cu Brun. Tronstad şi Brun au schimbat mesaje prin scrieri criptate prin Stockholm.

Tronstad se întreba dacă este posibil să se transporte o mare cantitate de apă grea la Londra la aterizarea unui avion pe un lac îngheţat de lângă Vemork, dar Brun a simţit că este imposibil. Brun a început să saboteze producţia de apă grea prin adăugarea de untură de peşte în apă.

Acest fapt a oprit producţia de mai multe ori în câteva zile. Brun şi Skinnarland au adunat fotografii, desene ale zonei, cât şi detalii specifice despre uzină. Au făcut microfilme la acestea, le-au ascuns în tuburi cu pastă de dinţi şi au trimis tuburile spre Tronstad, via Suedia.

M16 a studiat informaţia. Menzies a abordat Comitetul Reunit de Contraspionaj cu propunerea ca Vemork să fie distrusă cât mai durând posibil. S-au întocmit planuri de urgenţă pentru a trimite o echipă de comando de paraşutişti în Norvegia. Planul s-a intitulat Operaţiunea Freshman.

Trebuiau să aterizeze treizeci şi patru de comandouri aparţinând diviziei First Airborne, cu două planoare Horsa, pe platoul Hardanger şi apoi să pornească pe biciclete spre uzină. Urmau să ucidă paza germană de pe podul suspendat

care trecea peste o cascadă spre uzină. După ce distrugeau maşinăria şi depozitau apa grea, urmau să se separe în grupuri de nu mai mult de trei şi să plece spre Suedia. Dacă era posibil, aceştia trebuiau să aducă înapoi oricare din cei 200 centimetri cubi de apă grea din baloanele de oţel.

Existau îndoieli în privinţa reuşitei misiunii. Se citează multe motive ale lui Tronstad, că terenul Norvegiei nu era corespunzător pentru aterizări de planoare, vremea era dură şi imprevizibilă, bicicletele pliabile se dovedeau impracticabile în cazul ninsorii, iar oamenii trebuiau să străbată 400 de mile până la graniţa suedeză. Era o opţiune bombardarea uzinei, dar Tronstad s-a opus acestui proiect.

Dacă erau lovite rezervoarele de depozitare, întreaga populaţie din Rjukan ar fi putut fi în pericol. La data de 18 octombrie 1942, patru norvegieni conduşi de Jens Poulsson erau purtaţi deasupra platoului Hardanger şi paraşutaţi. Trebuiau să raporteze starea vremii, să opereze un ghid de navigaţie care orienta avionul Operaţiunii Freshmann, să lumineze zona de aterizare cu balize, să ghideze trupele spre uzina Vemork şi să întocmească rapoarte prin

intermediul unei unități portabile de telegraf. Tronstad i-a ordonat lui Brun să părăsească Norvegia. Brun s-a învoit cu strângere de inimă. El și soția au cărat două kilograme de apă grea și fiole cu otravă, în cazul în care erau prinși de naziști. Au călătorit cu trenul la Oslo și de acolo au zburat în siguranță la Londra.

În ziua în care familia Brun a plecat spre Londra, 9 noiembrie 1942, echipa Poulsson a intrat în contact cu Tronstad și Londra. După multe greutăți și-au croit drum spre o cabană abandonată de pe platou și au raportat, printre altele, că a fost testat ghidul de navigație și că operează corect. Deoarece operatorul norvegian și-a întocmit raportul, operatorul londonez a devenit suspicios. Fiecare operator are un stil individual de manipulare a transmisiei.

Aceste idiosincrazii erau cunoscute drept amprentele operatorului și s-a făcut înregistrarea lor din motive de securitate. Deoarece operatorul opera cheia cu degetele înghețate de frig, operatorul londonez a recunoscut un model nefamiliar și a crezut că stația de transmitere a fost capturată de Gestapo. Operatorul londonez a făcut verificări de securitate, iar norvegianul i-a răspuns corespunzător.

Mai era o întrebare finală la care trebuia să răspundă, cu răspuns agreat anterior. „Ce ai văzut mergând în jos pe Strand la primele ore ale lui 1 ianuarie 1941?". Norvegianul trebuia să răspundă cu răspunsul corect „Trei elefanți roz". Londra M16 știa că totul era în regulă.

La data de 19 noiembrie 1942, comandourile Operațiunii Freshmann, toți voluntari în vârstă de 20 de ani, se îmbarcau în planoarele Horsa la aeroportul Wick din Scoția. Cei de la M16, care erau sceptici că misiunea ar putea avea succes, și-au avut confirmate temerile. Un al doilea tandem de avion și planor s-a prăbușit. Toți cei patru oameni au murit în avionul Halifax.

Trupele germane au ajuns în dimineața următoare la locul prăbușirii planorului, din munții de nord-est din Helleland, Norvegia. Existau paisprezece supraviețuitori.

Naziștii i-au interogat și a urmat un edict recent dat de Hitler ca „echipele de sabotori să fie împușcate". Germanii i-au executat prin împușcare. Primul tandem Halifax–Horsa a aterizat unde echipa lui Poulsson a auzit deasupra avionul. Dar echipajul de pe Halifax nu a realizat unde era și s-a întors spre locul propus. În momentul în care au realizat că

şi-au depăşit obiectivul au decis să se întoarcă în Scoţia deoarece nu mai exista combustibil decât pentru asta.

Avioanele au început să prindă gheaţă, iar edecul a cedat. Echipajul Halifax a anunţat prin radio Londra că planorul Horsa a plonjat în mare, dar, de fapt, planorul s-a izbit de munţi aproape de fiordul Lyse.

Opt au murit la prăbuşire. Ceilalţi au fost duşi la sediul Wermacht şi Gestapo pentru interogatoriu. Când s-a descoperit că erau prea răniţi să fie de vreun ajutor, au fost otrăviţi de asistentul medical german. La descoperirea unei hărţi a Vemork-ului încercuită cu cerneală, nu mai era îndoială asupra misiunii oamenilor. Ceilalţi cinci oameni rămaşi au fost împuşcaţi.

Dezastrul planorului a fost o lovitură grea pentru M16. Colonelul Jack Wilson, şeful secţiunii norvegiene, a fost întotdeauna împotriva misiunii planoarelor, dar a simţit că are o şansă cu paraşutiştii. L-a numit pe lt. Joachim Ronnberg să aleagă cinci experţi schiori din cadrul voluntarilor armatei norvegiene regale.

Aceştia trebuiau să se întâlnească cu Poulsson şi oamenii acestuia (*acum cod numit - Swallows*) pe platou. Acest al doilea atac a fost denumit

Operaţiunea Gunnerside. Acum M16 era în serviciul dr. Brun, care a construit un model al uzinei. Era dispus să răspundă majorităţii întrebărilor celor de la comando despre detaliile uzinei. Echipele de comando erau special antrenate în şcoli speciale în Scoţia. Obiectivul era să se facă legătura cu cei de la Swallows şi să pornească spre uzină. Când ajungeau la uzină, trebuiau să distrugă cele optsprezece celule din oţel inoxidabil de apă grea.

La data de 16 februarie 1943, oamenii au fost paraşutaţi la 28 de mile de ascunzătoarea celor de la Swallows. După un viscol au văzut doi membri de la Swallows. Toţi erau în stare deplorabilă, în special cei care erau subnutriţi şi pătrunşi de degerături. Grupul Gunnerside a început planificarea atacului. Singura cale de a intra în uzină fără a alerta paza era o coborâre periculoasă în cascada din faţa uzinei.

Apoi urcarea a 150 de metri în faţa aflorimentului pe care era construită uzina. În seara zilei de 27 februarie, nouă oameni au schiat spre uzină şi au coborât în cascadă. Au străbătut curentul şi au început dificila urcare pe cascadă. Au ajuns la vârf la miezul nopţii, s-au strecurat pe un câmp minat şi au evitat

paza germană. Doi oameni au intrat în subsolul uzinei târându-se printr-o conductă de cablu şi apoi au deschis uşa. Era doar o singură persoana în uzină, un muncitor norvegian. Cei de la comando, îmbrăcaţi cu uniforme britanice, au pus încărcătura la cele optsprezece celule care produceau apă grea. Au pus fitilul şi i-au spus muncitorului să se ascundă în siguranţă la unul din etajele superioare.

Cei nouă au plecat din uzină şi au coborât pe cascadă apoi au detonat încărcătura. Germanii nici nu i-au văzut decât când erau de cealaltă parte a cascadei. Toţi au scăpat de urmărirea germană schiind printr-un viscol teribil. Doi au rămas în Hardanger, iar ceilalţi au schiat 250 de mile până în Suedia. Misiunea a fost un succes total. Le-a luat nemţilor şase luni până au pus pe picioare uzina pentru a produce din nou apă grea. La data de 16 noiembrie 1943, Înaltul Comandament american a ordonat bombardarea uzinei de către Air Force 8. Uzina era suficient de avariată pentru a-l convinge pe Goering, ministrul programului atomic german, să mute producţia de apă grea de la Vemork în Germania. Skinnarland a transmis această informaţie la Londra în noiembrie. La finele lui

ianuarie 1944, Skinnerland a descoperit că nemții urmau să transporte aproximativ 14 tone de apă grea având diferite forme de concentrare. Apa grea era depozitată în recipiente marcate „Potlash Lye". Nemții au început transportul acestora pe calea ferată.

Knut Haukelid, membru al operațiunii Gunnerside, și Alf Larsen, inginer șef la Vemork, au planificat un mod de a sabota transportul. Larsen a descoperit că nemții urmau să transporte cu bacul încărcătura pe lacul Lak Tinnsjo în drumul său spre Germania. Haukelid a călătorit cu bacul și a tras concluzia că ar putea fi scufundat dacă explozibilul ar face o gaură în cocă la aproximativ patruzeci și cinci minute de la începerea călătoriei. Și-a imaginat că o încărcătură de plastic de 8 kilograme ar scufunda bacul, dar pasagerii nu vor fi răniți, pe cât posibil.

La 19 februarie 1944, cu o noapte înainte de sosirea transportului, Haukelid și alți doi oameni au pus încărcătura cu detonator electronic și siguranță temporizată. A stabilit ora exploziei la 10.45. Dimineața următoare, paza SS a transportat încărcătura pe bac și, la ora 10.00, bacul pleca cu cincizeci și trei de pasageri.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, explozia a zguduit bacul şi, în cinci minute, bacul şi vagoanele erau pe fundul lacului. Douăzeci şi şase de pasageri s-au înecat. Doar trei canistre au fost salvate.

În timp ce se spera ca acest incident să pună capăt căutării celui de al Treilea Reich pentru arme atomice, surse de contraspionaj continuau să raporteze alte evoluţii ale cercetării bombei atomice naziste.

La finele războiului, a fost transportat în secret în afara Europei, în Africa de Sud, suficient material pentru a construi două bombe atomice. Din acel punct, urma s-a răcit, lăsându-i pe unii să creadă că undeva în lumea de azi cineva mai posedă încă material atomic pentru o posibilă utilizare viitoare.

CAPITOLUL V

FAPT SAU FICȚIUNE?
FOO-FIGHTERS, RACHETELE-FANTOMĂ ȘI ALTE TEHNOLOGII OZN

FOO-FIGHTERS

La data de 27 noiembrie 1944, unitatea B-27 a United States Air Force, la revenirea dintr-un raid asupra Speyer, Germania de Vest, a întâlnit o uriaşă lumină galbenă mişcându-se în sus, cu o viteză estimată de 80 km/h.

Piloţii au raportat ceea ce au reperat şi totuşi sectorul radar a raportat că nu s-a văzut nimic pe ecranul radarului. Straniul obiect observat de bombardier a fost doar primul din numeroasele alte obiecte depistate de piloţii americani pe durata războiului din Europa.

Straniile lumini au fost botezate „Foo-fighters", termen luat de la popularele la acea vreme desene animate „Smokey Stover". În continuare, întâlnirile Aliaţilor cu foo-fighters au condus experţii la ideea că erau un nou tip de invenţie germană, pusă pentru a înfrânge radarul. După căderea Berlinului, Aliaţii au lansat Operaţiunea Lusty pentru a aduna documente ştiinţifice, planuri şi tehnologie experimentală ascunse în mine abandonate, castele vechi şi galerii subterane îngropate în Europa ocupată. În această recenzie a tehnologiei naziste, colonelul Donald Putt, asistent comandant ofiţer pentru

Serviciul de Informaţii Tehnice Aliate (în curând va servi în cadrul Operaţiunii Paperclip, fiind promovat la gradul de locotenent general), a declarat că, în iulie 1946, oamenii de ştiinţă germani care se refugiau au lăsat în urmă la Peenemunde, Wiener Neustadt (patria „Foo-fighters"), şi în alte părţi minunăţii prototip ale viitorului război aerian.

După ocuparea Germaniei, colonelul Putt a făcut un turneu al complexului odată plin de viaţă R&D de la Volkrode.

Jurnalistul Tom Bower a raportat în 1987 că Putt a fost „uimit". Plimbându-se prin laboratoare, colonelul „a realizat că era în mijlocul celei mai magnifice şi generoase facilităţi de cercetare care s-a construit vreodată. Pura abundenţă şi extravaganţa instrumentelor, uneltele auxiliare şi echipamentul de testare erau impresionante". Theodore von Karmen, consultant ştiinţific american al Air Force, a fost izbit de covârşitoarele dovezi ale superiorităţii tehnice germane.

Documentele tehnice germane confiscate relevă că lucrul la antiradarul german Feurball, sau fireballs (bolid), s-au accelerat în perioada de toamnă a anului 1944 la centrul experimental Luftwaffe de lângă Oberammergau, Bavaria.

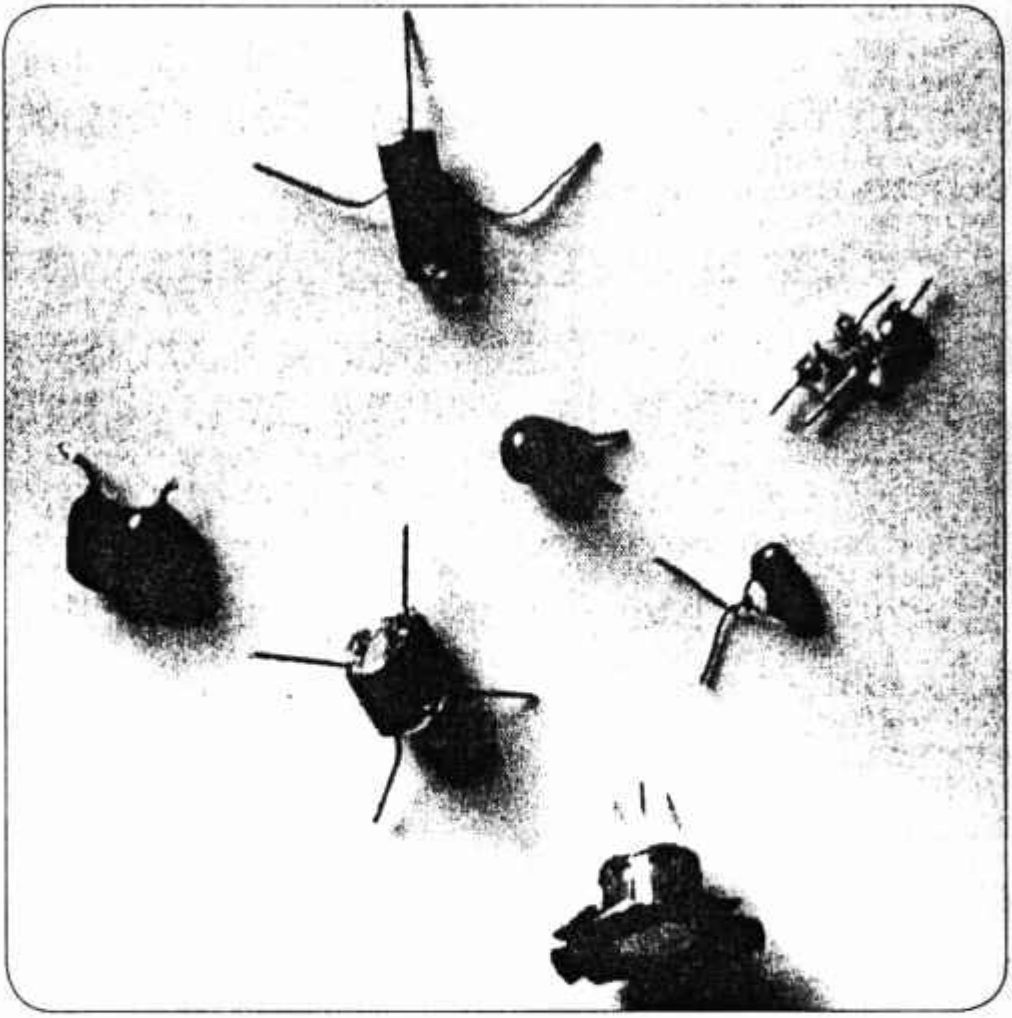

Nimeni nu știe cu exactitate cine a avut primul implant – naziștii, CIA sau extratereștrii, dar mai multe din aceste minuscule obiecte au fost recent îndepărtate de la indivizi din diferite țări!

Acolo şi la centrul aeronautic Weiner Neustadt au fost produse primele „fireballs". Mai târziu, când ruşii s-au mutat mai aproape de Austria, atelierele care produceau fireballs au fost mutate spre Pădurea Neagră. Rapide şi comandate de la distanţă, fireballs, echipate cu tuburi clistron, operau pe aceeaşi frecvenţă ca şi radarul aliaţilor, care putea să elimine blips-urile de pe ecranele radarelor. Acest lucru le permitea să rămână practic invizibile pe radar. Totuşi, Nazi Feurball n-au reuşit să interfereze cu ofensiva aeriană a forţelor aliate.

Foo-fighters au fost lansate prea târziu şi nu au mai putut schimba cursul evenimentelor. Totuşi, au fost însemnate nu numai pentru că erau rezultatul unei evoluţii ştiinţifice care ar fi putut să conducă la arme mult mai periculoase, cât şi pentru că au indicat că tehnologia nazistă s-a deplasat într-o direcţie mult peste orice aşteptări ale Aliaţilor.

Deoarece se apropia căderea Germaniei, conducătorii nazişti au revenit la un proiect ambiţios creat de Gauleiter Franz Hofer, care a devenit înalt comisionar pentru Tirolul italian şi Alpii de sud. Proiectul prevedea înfiinţarea unei incredibile fortărete în munţi, inclusiv o parte a

Italiei, Austriei şi Bavariei. Hofer a supus planul său ajutorului lui Hitler, Martin Bormann, în noiembrie 1944, fiind pregătit pentru acest moment încă din 1938, când agenţii nazişti au cartografiat toate trecătorile, peşterile, podurile, autostrăzile din munţi şi au localizat obiectivele pentru fabrici subterane, ascunzători pentru muniţii, arme şi alimente.

Pentru a termina lucrul la fortăreaţă, Hofer a cerut forţă de muncă de sclavi de un sfert de milion de persoane, compusă din 70% lucrători austrieci şi 30% oameni din garda tiroleză. S-au stabilit vaste ateliere şi rampe de lansare, printre acestea existau vreo 74 de tuneluri de-a lungul lacului Garda, în nordul Italiei, care trebuiau să fie adaptate şi transformate într-un vast ansamblu de uzine Fiat din Torino, în strânsă colaborare cu departamentul ministrului Albert Speer. Şapte dintre tunelurile de-a lungul lacului Garda, lângă Limone, trebuiau să producă câteva sisteme de arme secrete testate la Institutul Hermann Goering de la Riva del Garda.

În conformitate cu arhivele Înaltului Comandament German şi ale Subcomitetului pentru Obiective de Contraspionaj Combinat Aliat. ar fi trebuit să existe si alte uzine în zone

vitale din Germania centrală, cu numele de cod M-Werke, care să producă rachete puternice, cum ar fi giganticul A-10, construit să distrugă New York-ul şi Washingtonul. Un alt raport, care nu a fost dezvăluit de către Aliaţi şi scris de un diplomat francez, menţiona dezvoltarea unui gaz straniu care ar fi putut să doboare un avion din cer. Gazul se baza pe grisou (grizu), gaz găsit în mine şi care a fost testat cu succes împotriva bombardierelor aliate peste lacul Garda.

Conţinutul rapoartelor diplomaţilor nu era o noutate pentru Aliaţi. La scurt timp după bombardarea Dresdei, spionajul britanic şi american a obţinut o scurtă relatare referitoare la utilizarea unor astfel de arme împotriva unui grup de douăsprezece bombardiere americane.

Acel mesaj, care a provenit de la un agent din Elveţia, specifica de asemenea că atacatorul a fost „un obiect hemisferic straniu ce a zburat cu viteze fantastice şi a distrus bombardierele prin împrăştierea unor nori albaştri de fum sau gaz care a dezactivat bombardierele".

După capitularea Germaniei în mai 1945, o echipă de agenţi britanici care investiga dosarele unora din fabricile subterane din Pădurea Neagră au descoperit un mare număr de documente cu

referire la experimentele făcute cu oxigen lichid pentru nouă motoare de turbine capabile să dezvolte o extraordinară putere.

Alte documente descriau utilizarea „explozibililor gazoşi" care au fost iniţial testaţi în Austria, în 1936. Existenţa acestora a fost ulterior confirmată de Misiunea ALSOS şi de dr. Hans Friederich Gold, de la Laboratoarele pentru Cercetare Aeronautică din Volkenrode. Evacuarea de gaz exploziv era parte a programului abordat de cercetători la lacul Garda, iar mai târziu a fost testată cu succes de un obiect zburător circular împotriva bombardierelor aliate. Acest obiect, în dosarele militare germane, avea deja un nume operaţional: „Round Lightning" (Fulgerul Rotund sau Kugelblitz).

Oamenii de ştiinţă germani au adus îmbunătăţiri uimitoare Feurball-ului, care, în pofida eficienţei sale antiradar, a rămas relativ inofensiv. Totuşi, prin combinarea principiului avionului cu un plan rotund simetric cu stabilizare giroscopică, angajând o turbină cu reacţie, adăugând comanda de la distanţă, decolarea verticală, echipament de căutare cu infraroşu şi sisteme de tragere electrostatice, inofensivul Fuerball devine letalul Kugelblitz.

Arma „Round Lightning", incredibil de rapidă şi misterioasă sub formă de disc, care a făcut rumori şi care a fost văzută în acţiune, a fost utilizată numai o dată.

Pe măsură ce forţele aliate traversau Rinul, singurul astfel de obiect a fost distrus de SS la instrucţiunile Berlinului pentru a preveni capturarea. Totuşi, de atunci, datorită cenzurii severe impuse de forţa „T" a armatei britanice în Germania şi mai târziu mulţumită camuflajului complet impus de Londra, nu s-a mai auzit nimic despre „Round Lightning".

În conformitate cu scriitorul Renato Vesco, Germania împărţea multe din tehnologiile avansate în armament cu aliaţii lor japonezi. În iulie 1945, la două luni şi jumătate după ce s-a terminat războiul în Germania, un uriaş submarin de transport german a adus în Japonia cele mai noi invenţii germane, două aparate de zbor sferice, fără aripi. Echipa japoneză R&D le-a pus laolaltă, conform instrucţiunilor germane, ceea ce a produs un obiect de zbor de formă rotundă fără aripi sau elice, totuşi nimeni nu a ştiut cum funcţionează. A fost adăugat combustibil, s-a apăsat pe butonul start al maşinii fără pilot, iar aceasta a dispărut cu zgomot şi flăcări fără urmă

în văzduh. Echipa nu a mai văzut-o niciodată. Inginerii era atât de speriaţi de forţa neaşteptată a maşinii, încât au dinamitat cel de-al doilea prototip şi au preferat să uite întregul incident.

FARFURIILE SCHAUBERGER

Unul dintre oamenii de ştiinţă implicaţi în proiectele timpurii ale farfuriilor naziste a fost Viktor Schauberger. Schauberger era un pădurar austriac cu cunoştinţe vaste de biologie, fizică şi chimie. Simţul şi înţelegerea despre cum curge apa în natură era excepţional. Din observaţiile sale a formulat teoria de bază a hidrodinamicii. Născut la finele secolului al XIX-lea în Austria, profesorul lui Schauberger era lumea naturală însăşi. În păduri, de-a lungul râurilor, el studia energia care dă viaţă, care se manifesta în apă sau aer ca vârtejuri.

Tehnologiile predominante utilizează forme greşite de mişcare. Se bazează pe entropie – la mişcarea pe care natura o utilizează pentru a sparge şi a împrăştia materialele. Totuşi, natura utilizează un tip diferit de mişcare pentru a crea ordine şi o nouă creştere. Tehnologia de bază predominantă exploziei – arderea combustibilului şi divizarea atomului – umple lumea cu mişcare

de extindere - centrifugală şi care generează căldură.

Producerea de energie, credea el, ar putea utiliza mişcarea de deplasare spre interior, care generează frig, aceeaşi pe care natura o utilizează pentru a construi şi a însufleţi substanţe. Chiar şi uzinele hidroelectrice, a spus Schauberger, folosesc o mişcare distructivă – presurizează apa şi o toacă în turbine. Rezultatul este „apa moartă". A construit turbine de sucţiune care însufleţesc şi revigorează, din care rezultă o apă curată, dătătoare de viaţă.

Schauberger a produs energie electrică dintr-o turbină de sucţiune unică prin principii de implozie, iar mai târziu a fost presurizată într-un sistem de propulsie care utilizează acelaşi principiu aplicat aerului. După ce au venit la putere Hitler şi naziştii, experimentele lui Schauberger au început să atragă atenţia. La pun moment dat, Hitler a ameninţat că îl spânzură pe el şi întreaga sa familie dacă nu cooperează cu planurile naziste. Hitler dorea ca Schauberger să supravegheze construcţia unui nou aparat de zbor care levita fără nici un combustibil. Din cauza războiului, al Treilea Reich era disperat după noi tehnologii. dar Schauberger nu dorea

să dea celui de al Treilea Reich nici un fel de avantaje tehnologice. A continuat să muncească, dar în mod deliberat şi-a luat mult timp pentru orice, sperând că Hitler şi planurile sale vor eşua.

Ideea unui nou tip de aparat de zbor se baza pe descoperirea lui Schauberger, făcută cu câţiva ani mai devreme, despre cum se dezvoltă o zonă cu presiune joasă la nivel atomic. De fapt, el a ajuns la asta în laborator când prototipul său s-a învârtit în apă sau în aer "radical ş axial" la o temperatură în scădere.

Schauberger se referea la forţa rezultată ca şi putere de levitaţie diamagnetică. A subliniat că natura a utilizat deja cu succes această, direct, sau „reacţionar", forţă de sucţiune, în cadrul generării vremii, stabilităţii fisiunii solare etc.

Schauberger a primit o echipă de oameni de ştiinţă pentru a-l ajuta în muncă, iar el a insistat ca aceştia să nu fie trataţi ca şi prizonieri, ci ca oameni liberi – chiar şi dacă tehnic erau toţi prizonieri ai naziştilor.

După ce sediile lor au fost bombardate, toţi au fost trimişi la Leonstein, iar acolo au perfectat „discul zburător", alimentat de turbina lui Schauberger care rotea aerul într-un soi de oscilaţie de răsucire, având ca rezultat construirea

unei puteri imense ce produce levitaţia. Prototipul lui Schauberger a fost dezvoltat la un vehicul care putea ajunge la înălţimea de 15.000 m în 3 minute şi să zboare în orice direcţie la viteze supersonice.

Ne amintim acum de rapoartele recente stranii despre o navă spaţială extraterestră, prototipul discului zburător, care s-a înălţat spre tavanul laboratorului şi s-a prăbuşit, a strălucit albastru-verzui şi a lăsat o strălucire argintie.

S-a raportat că Schauberger a dezvoltat mai multe prototipuri de navă sub formă de disc pentru nazişti, navă care funcţiona pe următoarele principii:

MODEL I:

Design: cel mai convenţional, prin conceptele de azi. Utiliza un motor de rachetă german Walther şi era dirijat de o cârmă convenţională.

MODEL II:

O îmbunătăţire la modelul I, cu o plecare radicală, iar o aripă special proiectată stabiliza şi dirija avionul. Acest model a fost mai manevrabil şi mai rapid.

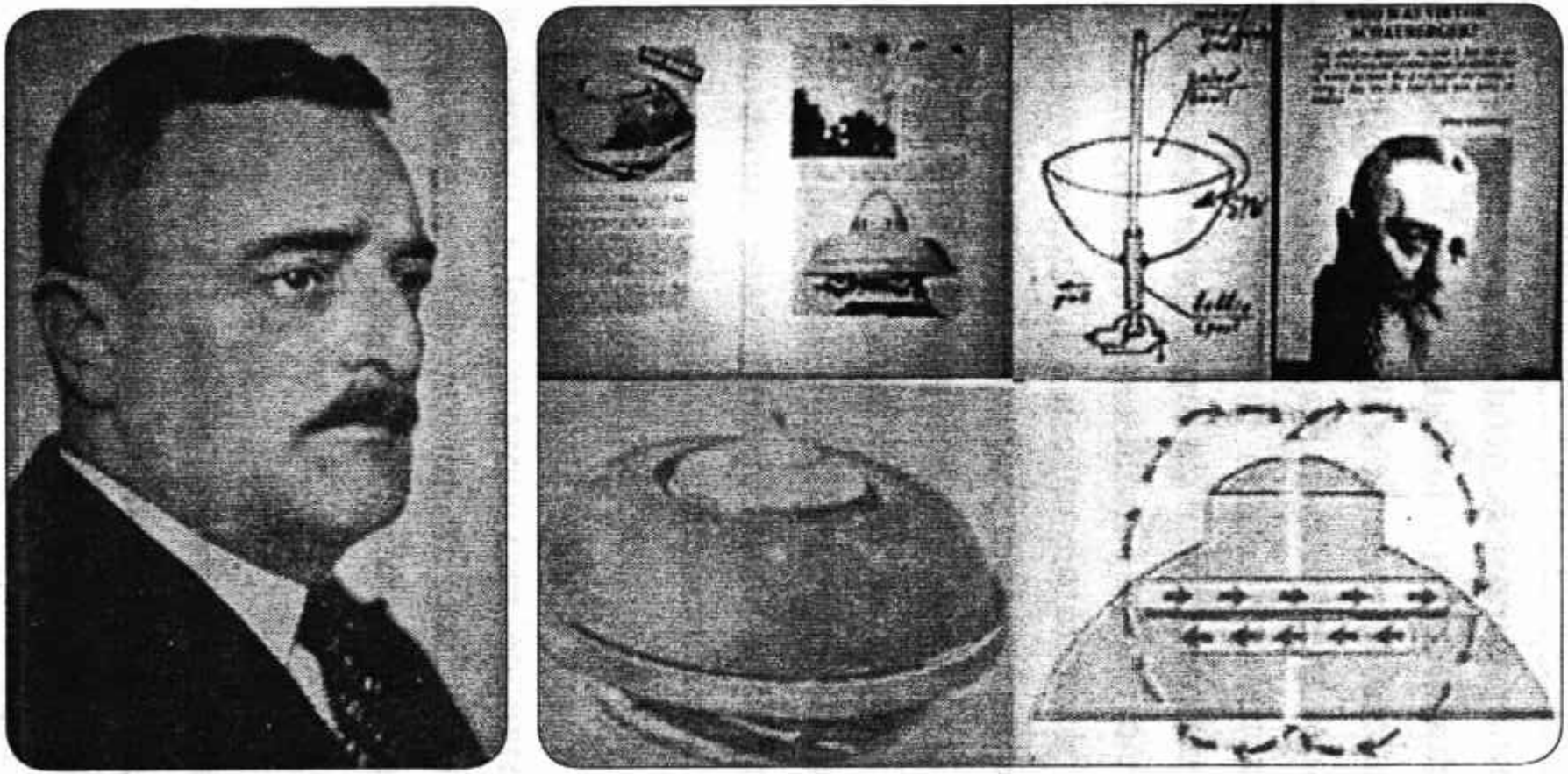

Discul zburător al germanilor proiectat de Viktor Schauberger. Chiar şi acum există speculaţii dacă ideea sa era originală. Existau zvonuri că naziştii au implicat tehnologia unui aparat extraterestru.

MODEL III:

Extrem de rapid, utilizând un sistem de propulsie jet-vacuum (*implozie*) capabil să atingă viteze de peste 6.000 km la oră. Mixtura de combustibil producea urme de vapori, miros acru, şi uneori flăcări şi scântei. Sistemul de propulsie al farfuriei producea sunete ascuţite şi scrâşnite. Aparatul era capabil de o acceleraţie teribilă sau de un echilibru în aer. Putea să urce abrupt şi adesea îşi uimea observatorul cu sonor sonic tare pe măsură ce accelera prin bariera de sunet. Acest model era echipat cu tren de aterizare telescopic.

Succesorii Modelului III, încă în stadiu de planificare la mijlocul anilor '40, au folosit câmpul magnetic al Pământului la sistemele de propulsie. Utilizând sistemul de propulsie original prin implozie, aceste farfurii naziste nu scoteau un sunet.

Nu aveau flacără, miros sau fum. Învelişul exterior al cocii, compus dintr-un aliaj secret numit „impervium", pulsa straniu la anumite culori ale curcubeului în timp ce avionul zbura pe cer la viteze ce depăşeau 10.000 km la oră. Într-o scrisoare adresată unui prieten, Schauberger

scrie că a lucrat în lagărul de concentrare de la Matthausen dirijând prizonierii talentaţi din punct de vedere tehnic şi pe alţi oameni de ştiinţă germani să construiască o farfurie sub formă de avion. În scrisoare, Schauberger dădea alte informaţii din experienţa sa directă cu militari germani.

„Farfuria zburătoare care a fost testată pentru zbor la 19 februarie 1945 lângă Praga şi care atingea o înălţime de 15.000 metri în trei minute şi o viteză orizontală de 2.200 km/oră a fost construită conform Modelului III construit în lagărul de concentrare Mauthausen în colaborare cu ingineri de primă mână şi analişti de stres desemnaţi mie dintre prizonierii de aici. Doar la sfârşitul războiului am auzit de la unul dintre muncitorii din subordinea mea, un ceh, că erau în progres alte dezvoltări intensive. Totuşi, nu a existat alt răspuns la ancheta mea".

„Din ceea ce înţeleg, chiar înainte de finele războiului, se pare că maşina ar fi fost distrusă la ordinele lui Keitel. Acesta e ultimul moment când am auzit de ea. În această afacere, erau implicaţi şi câţiva specialişti în armament care au apărut la uzinele de la Praga cu puţin timp înainte de întoarcerea mea la Viena şi mi-au cerut

să demonstrez bazele fundamentale ale acesteia: crearea unei zone de joasă presiune atomică, care se dezvoltă în secunde, când aerul sau apa este făcut să se mişte radial sau axial în condiţii unei temperaturi care intră sub temperaturi de gradient".

Viktor Schauberger a descoperit că întreaga natură operează cu un principiu dual, centripetă şi centrifugă. Centripeta a fost denumită de Schauberger „implozie" pentru a indica o acţiune de vortex care condensează şi se răceşte în proces. Experimentele efectuate de Schauberger au inclus un efect de levitaţie care ar fi putut fi atins prin utilizarea apei sau aerului.

La sfârşitul războiului, ofiţerii armatei americane au confiscat totul în laboratoare şi, văzând în Schauberger un colaborator nazist, l-au pus în „custodie de protecţie" pentru şase luni. Publicaţia de la Munchen, Das Neue Zeitalter , a scris în 1956 că „Viktor Schauberger a fost un inventator şi un descoperitor al unei noi puteri, implozia, care numai cu folosirea aerului şi apei genera lumină, căldură şi mişcare". Publicaţia notează că primul disc fără pilot a fost testat în 1945 lângă Praga, că putea să stea nemişcat în aer şi să zboare atât înainte, cât şi înapoi. Acest

disc zburător s-a raportat că avea un diametru de 50 de metri.

Fără îndoială că Viktor Schauberger ştia cum să construiască un disc care a levitat. Totuşi, la momentul încarcerării sale, nu a lucrat la „aplicarea frânelor", deoarece la toate testele sale discul s-a prăbuşit în cele din urmă.

După încarcerarea sa, Schauberger şi-a reluat cercetările. Şi-a pierdut bunurile financiare, dar încă putea ajuta omenirea prin întoarcerea geniului său inventiv pentru a fi utilizat în scopuri bune. Simţea amărăciunea la efectele chimice şi defrişarea în agricultură. A notat astfel: „Fermierii lucrează mână în mână cu pădurarii. Sângele pământului slăbeşte constant, iar productivitatea scade". Când pădurile nu mai alimentează sursele de apă care furnizează vitalitate, terenurile agricole din aval nu mai au „voltaj" în sol pentru a menţine bacteria parazită în frâu, a observat el. A mai constatat că solul se usucă după ce a fost arat cu pluguri de fier şi a construit pluguri acoperite de cupru. A continuat să lucreze la ideile sale din agricultură încă ceva vreme.

În 1958, Schauberger, împreună cu fiul său, Walter, a fost rugat să călătorească în Statele

Unite, unde a fost convins să furnizeze unei echipe de oameni de ştiinţă, militari şi oficiali guvernamentali o înregistrare a tot ceea ce ştia şi să semneze câteva contracte. Totuşi, în final, s-a îngrijorat că proiectele sale se pare că au rămas per raft şi nu s-au mai făcut cercetări în continuare. Apoi a descoperit că, de fapt, şi-a semnat cedarea drepturilor sale la munca sa unui concern industrial şi că acum deţineau puterea asupra utilizării şi a dezvoltării lucrărilor sale.

Preocupat că tehnologia sa ar fi dezvoltată în noi tipuri de sisteme de armament, Schauberger a fugit în Statele Unite. În după-amiaza zilei de 25 septembrie 1958, cinci zile după ce a ajuns acasă, Viktor Schauberger a murit un om frânt, despre care se spune că a pierdut totul şi că nu mai avea nimic deţinut de el.

OZN-URI NAZISTE: FAPT SAU FICŢIUNE?

Tim Matthews scria în raportul său Farfuriile zburătoare - Istoria secretă: „Credem că «farfuriile zburătoare» s-au dezvoltat, în oarece măsură în paralel, de fiecare parte a Atlanticului în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

Această realizare, sau înțelegere, devine un focar în creştere pentru cercetare chiar dacă o lungă perioadă de timp a trecut de când aceste dezvoltări au avut loc. Se poate spune că cercetarea noastră reprezintă o mică «voce de calm» în cadrul comunității OZN, ale cărei strigăte stridente cer guvernelor din vest să «clarifice OZN-urile şi extratereştrii» deoarece tind să ocolească adevărul despre farfuriile zburătoare.

Pentru alții, cercetarea noastră este un exemplu de «Ipoteze Federale», care stipulează: răspunsul este că, cel puțin în SUA, OZN-urile sunt controlate nu atât de mult de o inteligență, cât de o agenție de contraspionaj".

În pofida argumentului că oamenii de știință germani nu ar avea o tehnologie mai avansată decât aliații, un american a fost foarte concis în privința rezultatelor tehnice ale oamenilor de știință naziști: maior colonelul Hugh Knerr, general comandant adjunct pentru Administrarea Forțelor Strategice ale SUA în Europa, scria lt. generalului Carl Spatz în martie 1945:

„Ocuparea sediilor științifice şi industriale germane a dezvăluit faptul că noi eram alarmant de mult în urmă în multe domenii de cercetare.

Dacă nu luăm această şansă de a captura aparatura şi materia cenuşie care o dezvoltă şi să punem această combinaţie să lucreze prompt, vom rămâne cu câţiva ani în urmă în timp ce încercăm să acoperim un domeniu deja exploatat".

Chiar şi înainte ca aliaţii să aterizeze în Normandia în iunie 1944, au fost organizate grupe speciale de specialişti în cercetare tehnică şi de limbaj pentru a recupera cât mai mult posibil din tehnologia de hardware şi date de cercetare relativ la armamentul avansat al germanilor. Acest efort era destinat acaparării de cât mai multe date despre racheta V-2, cel mai evident şi renumit exemplu al expertizei ştiinţifice germane.

Printr-o sursă de spionaj, trecută la aliaţi *via* o sursă norvegiană şi cunoscută drept „Scrisoarea Oslo", aliaţii au realizat existenţa altor arme în curs de dezvoltare şi în operare prin puterile Axei. Acestea includeau bombele controlate prin radio, puşti uriaşe, lansatoare de rachete, noi sisteme radar, bombardiere cu rază lungă şi torpilele. Se pare că ar fi trebuit să fie interesaţi şi în avionul cu aripi circulare cu capacitate de Decolare Şi Aterizare Verticală (VTOL).

O sursă de spionaj indică: de la mijlocul anilor '30 exista suficient interes în avionul cu VTOL şi aripi circulare. Aceasta a dus la un număr de proiecte din care unul a fost Focke-Wulf VTOL.

Profesorul Heinrich Focke a fost îndeosebi interesat de apariţia elicopterului şi în tehnologiile autogir şi s-a implicat în proiectul şi producerea modelelor FW6, FA-223, FA-226, FA-283 şi 284. Crearea motorului cu jet l-a încurajat să proiecteze un sistem de propulsie cunoscut drept „turbo ax" utilizat încă la majoritatea elicopterelor de azi.

În 1939, Focke a patentat un avion asemenea unei farfurii cu rotoare gemene anexate. Aceasta a fost o evoluţie revoluţionară descrisă după cum urmează: „Duza de evacuare bifurcată, în două, la capătul motorului şi terminată cu două camere auxiliare de ardere poziţionate pe bordul de fugă al aripii.

Când se adăuga combustibil acestor două camere de ardere, acestea acţionau ca arzătoare finale pentru a furniza propulsie suplimentară proiectului lui Focke. Controlul la viteză mică era obţinut alternativ prin varierea puterii din fiecare cameră auxiliară de ardere". Acesta nu era singurul avion circular în evoluţie la acea

vreme. Un altul similar era disputatul AS6, în parte proiectat de expertul şef în aviaţie din Germania, dr. Alexander Lippish. Opera dr. Lippish de la Institutul de Aviaţie Gottingen era extraordinară, iar impactul asupra OZN-urilor postbelice nu poate fi subestimată.

Seria sa revoluţionară „DM", o serie de mici avioane triunghiulare, a fost construită şi a zburat cu studenţii de la universităţile Darmstadt şi Munchen utilizând propulsie de rachetă. Planurile acestor avioane au fost transportate în SUA după război.

Cel mai avansat proiect al său era Lippish Supersonic Flying Wing. Deşi nu a zburat niciodată, Lippish Flying Wing era asemănător OZN-ului triunghiular al anilor '80 şi '90. Apare o informaţie despre AS6 (V1) într-un articol scris de Hans Eber şi Hans Meier, în baza unor informaţii şi a unei fotografii furnizate de expertul german în aviaţie Wolfgang Spate (Spate era fostul comandant al Unităţii 16 Test Operaţional din timpul războiului şi mai recent recunoscut drept expert şef în aviaţie). Articolul, intitulat Prototypen – Einselschicksale deutscher Flugzeuge, Der Kreisflugler AS6 VI, a fost inclus în respectabilul Luftfahrt International în 1980.

AS6, construit de Messerschmidt, se baza pe o gândire similară lui Zimmerman V173 „flying flapjack" – proiectat pentru a fi folosit de Marina SUA din 1942. „Flying flapjack" a avut mult mai mult succes şi s-a dezvoltat la uzinele Chance - Vought din Connecticut şi, în pofida aşa-zilelor sale limitări, era un avion acţionat de elice, proiectat să zboare de pe un portavion, prin urmare necesitatea unei capacităţi de scurte decolări şi aterizări (STOL).

Flapjack era capabil să zboare la viteze mici de aproximativ 65 km/h. Zborul „plic" era de 65-684 km/h şi a fost de asemenea testată o versiune mai avansată, XF5U1.

O altă caracteristică importantă a acestor aripi circulare era o capacitate stealth timpurie. Fraţii Horten Reimar şi Walter, cunoscuţi pentru multele lor prototipuri de succes referitor la aparate cu aripi, au dezvoltat un compozit de aripă format din placaj îmbinat cu rumeguş, cărbune şi lipici pentru a absorbi undele radar folosit la modelul lor HIX. Aceasta însemna că aripa circulară sau „farfuria zburătoare" avea o capacitate stealth limitată cu ani înainte ca materialele absorbante de radar să fie luate în considerare pentru alte avioane avansate.

Este probabil ca orice informaţie referitoare la AS6 să fi fost luată de aliaţi pentru a fi examinate la o dată mai târzie şi se pare că probele sugerează că s-a proiectat cel puţin o farfurie zburătoare mult mai avansată, dacă nu chiar construită, de la 1943 încoace.

ZBURĂTOAREA LUI SCHRIEVER

Căpitanul de zbor Rudolph Schriever a susţinut în anul 1950 că a lucrat împreună cu o mică echipă în incinte lângă Praga cu scopul de a dezvolta un vehicul tip farfurie zburătoare. Povestea lui Schriever a apărut iniţial în Der Spiegel la 30 martie 1950 şi a fost intitulată Untertassen-Flieger Kombination:

„Fost căpitan Luftwaffe şi proiectant de aviaţie, Rudolph Schreiver, care spune că ingineri din toată lumea au experimentat, la începutul anilor '40, farfuriile zburătoare, este gata să construiască una pentru Statele Unite în şase până la nouă luni. Absolvent al Universităţii din Praga, în vârstă de 40 de ani, a spus că a făcut planurile pentru o astfel de maşină, pe care a intitulat-o «flying top», înaintea căderii Germaniei şi că planurile i-au fost furate din laboratorul său. El spune că maşina ar fi fost capabilă de

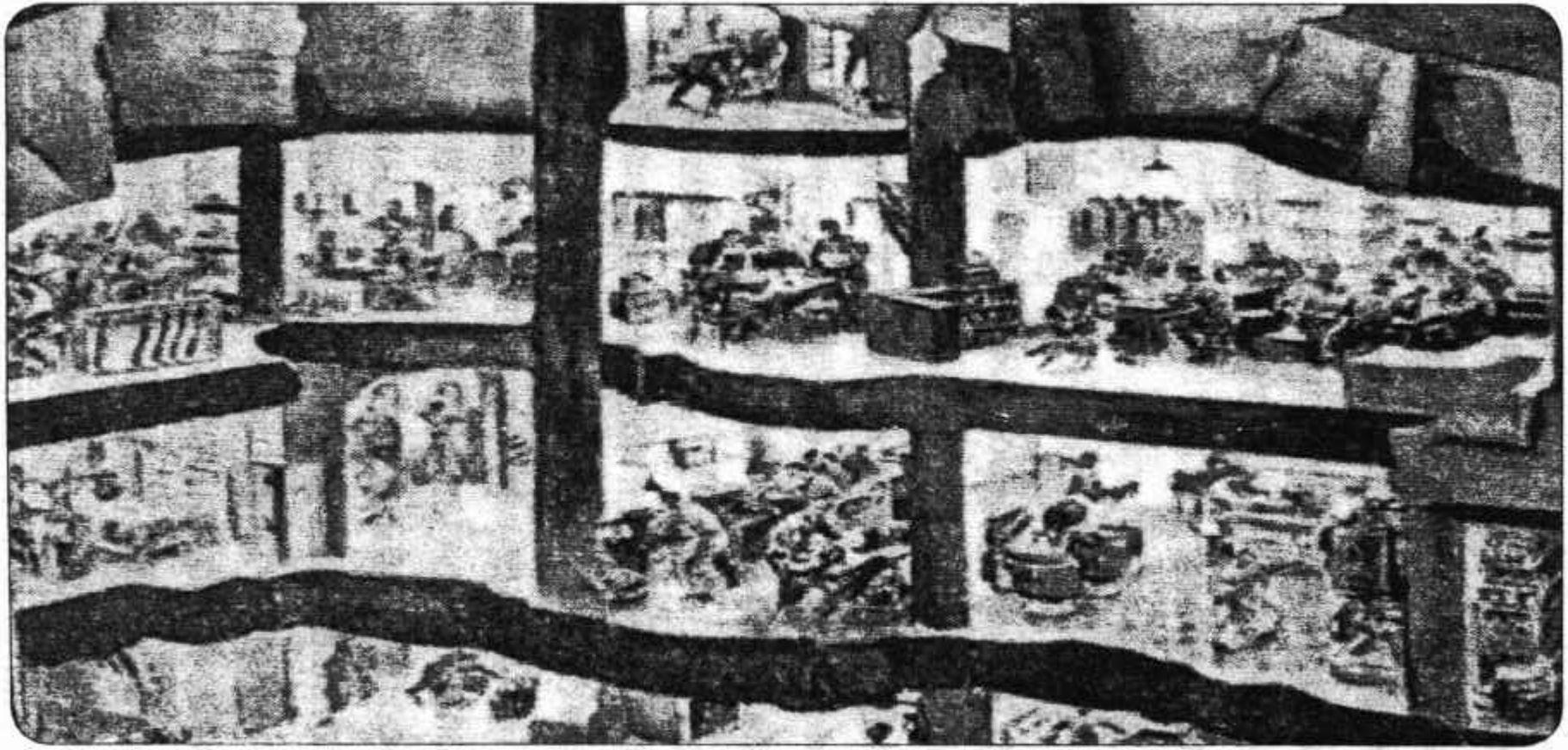

Cu mult înainte de CIA sau alte grupări militare, naziştii au construit complexe subterane de unde conduceau o varietate de operaţiuni

4.180 km/h cu o rază de 6.400 km. Schriever este un şofer al Armatei la Bremerhaven".

Schriever pretindea că modelul construit pentru testare a fost terminat în 1944 pentru a putea zbura în 1945. Cu toate acestea, înaintarea rusă a terminat orice speranţă de a testa zborul. Un raport din 1975 al Luftfahrt International a luat aceste pretenţii în serios şi a remarcat că, după moartea lui Schriever, spre finele anului 1950, s-au găsit printre lucrurile sale documente şi desene ale unei farfurii zburătoare.

Se pare că Schriever a argumentat că, deşi o farfurie a existat, aceasta nu a zburat. Acest argument este contrazis de un posibil martor ocular, George Klein. Klein a pretins într-un interviu acordat la 18 noiembrie 1954 către Tages Anzeiger că, de fapt, a văzut un test al unei farfurii zburătoare la data de 14 februarie 1945 şi că obiectul a zburat remarcabil, ajungând la o altitudine de 9.150 m în trei minute şi cu o viteză de 480 km la oră. În pofida faptului că orice informaţie ulterioară indică un disc zburător cu reglaj electric ce a fost construit la finele războiului, Klein a vorbit de un „disc ghidat de raze". În pofida acestei pretenţii fantastice, unele lucruri spuse de el par credibile. De exemplu,

Klein pretinde ca unele lucrări la farfuriile zburătoare au avut loc la Pennemunde, punctul focal pentru evoluţia rachetei A4/V2.

Klein pretinde de asemenea că stabilitatea necesară pentru farfurie a fost obţinută prin utilizarea unui giroscop. Este aceeaşi metodă utilizată la rachetele germane construite de echipa Von Braun/Dormberger. Se spune de către câţiva alţi martori că farfuria zburătoare a fost testată în vecinătatea Kahla din Turingia, la începutul lui 1945. În 1946, Statele Unite au cumpărat în secret din Germania un Kugelblitz intact, care a fost dus la baza aeriană Wright-Patterson din Dayton, Ohio. Acolo, avionul top secret a fost complet dezasamblat şi studiat piesă cu piesă. Când oamenii de ştiinţă americani au terminat, Kugelblitz-ul a fost luat şi îngropat în linişte lângă un mic sat Salem, Indiana.

OZN-URI SOVIETICE?

În 1945, revista germană Frankfurter Illustrierte a condus o serie provocatoare de articole pretinzând că farfuriile zburătoare s-au dezvoltat şi produs în Uniunea Sovietică în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Revista a dat detalii despre un document top secret al SUA

care explica pe larg misterul farfuriei zburătoare.

În martie 1945, un dosar strict secret, numărul 250/eE a fost deschis la Washington DC. Dosarul preciza despre cum o organizaţie de spionaj a expediat 16 agenţi într-o ţară străină pentru a conduce o investigaţie de natură foarte confidenţială.

În 1946, agenţia a eliminat 14 nume ale acestora, toţi ucişi la datorie, dar un al cincisprezecelea a reuşit să se întoarcă să spună o poveste incredibilă pe care oficialii au declarat-o de necrezut. Un al agent, folosind numele de cod PKR, care era dat dispărut de trei ani şi jumătate, dar în acest timp el a fost angajat ca asistent ştiinţific al unui laborator sovietic, a coroborat tot ceea ce a declarat primul agent şi a răspuns multelor întrebări pe care le avea guvernul despre farfuriile zburătoare.

PKR a spus unui om de ştiinţă german, Horst Pinkel, care în 1928 a fost implicat într-un program de schimb de ofiţeri germani şi ruşi. Pinkel, expert în înaltă frecvenţă, era singurul ofiţer care nu a reuşit să se întoarcă acasă un an mai târziu. Conform celor spuse de PKR, Pinkel era un urmaş ardent al doctorului german în inginerie pe nume Walter Lewetzow. Lewetzow

a dezvoltat unele teorii interesante asupra gravitaţii şi a interacţiunii acesteia cu lumina şi energia care a primit ridiculizarea din partea comunităţii ştiinţifice germane.

Pinkel a avansat teoria lui Lewetzow în următoarea formă - că întregul univers este umplut de radiaţii ale căror particule sau unde, călătorind în toate direcţiile, cauzează un efect neutral şi de balans asupra întregii materii. Pinkel credea că, dacă aceste raze erau înlănţuite şi controlate, ar fi putut fi sursa de putere aproape egală care trebuia creată a ceea ce oamenii de ştiinţă considerau „perpetuum mobil imposibil".

PKR a raportat că Horst Pinkel prima dată a preluat o clădire de la marginea Kaluga, lângă Moscova, în 1939 şi, cu toate materialele necesare disponibile, a trecut la cercetarea razelor teoretice. Pe la 1938 şi-a dovedit cu succes teoria prin experiment şi observaţie. Trei ani mai târziu, a terminat instrumentarea pentru măsurarea straniilor noi raze.

PKR a spus că un laborator special din Manitogorsk a fost următorul loc în care Pinkel s-a mutat. În acest laborator, el a descoperit că razele aparţineau unei noi categorii ale cărei unice raze se schimbă cu o viteză teribilă de

la caracterul de undă obişnuită la caracterul clar al corpusculilor. A descoperit că „ritmul de schimbare a frecvenţei oscilaţiei rămânea paralel", a declarat raportul lui PKR.

În noiembrie 1943, Pinkel cu un grup de oameni de ştiinţă şi inventatori ruşi s-au mutat în districtul Belaja din Uralii de sud, unde a fost stabilit un laborator secret supervizat MVD. Kremlinul a sperat că Pinkel ar putea termina proiectul la timp pentru a construi o nouă armă puternică pentru a fi folosită împotriva nemţilor, dar nu a mai avut timp. PKR a putut să aducă înapoi în SUA formula exactă pentru un aliaj pe care Pinkel l-a dezvoltat pentru a fi utilizat în fabricarea unui aparat care folosea noile raze puternice.

Mareşalul de aviaţie Konstantin Wershinin a preluat Installations of Science în mai 1948 şi şi-a îndemnat oamenii de ştiinţă să termine cât mai mult din aparat, care avea viteze teribile şi o potenţială sferă de acţiune aidoma „razei universului". La acel moment, a declarat PKR, s-au construit cinci farfurii zburătoare în Uniunea Sovietică. De asemenea, PKR a adus înapoi planurile pentru construcţia unui astfel de aparat, cât şi date precise pentru înlănţuirea

razei fantastice pe care a descoperit-o Pinkel. În mai 1949, ziarul sovietic Pravda a surprins mulţi observatori prin citarea unuia dintre cei mai vestiţi ingineri de aeronautică sovietici: „Dacă vreodată un avion de pe pământ aterizează pe unul dintre corpurile cereşti, acela va fi sovietic". Pravda a fost considerată priza propagandei de avangardă a Uniunii Sovietice.

Frankfurter Ilustrierte a încheiat seriile sale, raportând că, în februarie 1952, un anunţ făcut de la Laboratorul sovietic Zialkowski pretindea că ruşii lucrau la o „Insulă Spaţială" care ar permite o oprire a vehiculelor zburătoare de pe Pământ spre o „altă particulă din Univers".

NAVE SPAŢIALE NAZISTE

Vladimir Terziski este un inginer şi fizician bulgar care a absolvit Cum Laude programul Master of Science al Universităţii Tokai din Tokio în 1980. El a fost angajat ca inginer de energie solară la Academia Bulgară de Ştiinţe înainte să emigreze în Statele Unite în 1984.

Terziski crede că unele apariţii OZN ar putea fi nave spaţiale de pe alte planete. Totuşi, Terziski crede şi că acestea pot fi şi ele construite de Bavarian Illuminati (Grupul Secret) care vrea să

profite de mirajul extraterestru prin încercarea de a-şi trece proiectele nebuloase drept tehnologie extraterestră. Deşi Terziski nu este sigur de existenţa aşa-numiţilor Greys, el admite crezul său într-o societate umanoidă străveche care poseda nava antigravitaţională. Terziski declara că, dacă extratereştrii există sau nu, Noua Ordine Mondială poate utiliza ameninţarea extraterestră ca mijloc să aducă unitatea mondială până la căderea Rusiei, în timp ce „în acelaşi timp sute de contacte ET valide, dar nu de dorit" cu rasele avansate sunt demascate sau ignorate de guvern".

Terziski invocă faptul ca Grupul Secret a fost implicat în cercetări şi dezvoltări ale spaţiului strict secrete având în vedere turnura secolului şi că naziştii, Institutul Estic American şi KGB-ul au fost de asemenea implicate. Cu alte cuvinte, clasele de jos ale acestor naţiuni nu aveau cunoştinţă de astfel de cercetări strict secrete, deşi naziştii, lucrând la cele mai înalte niveluri de internaţionalism, au fost şi sunt implicaţi în situaţie. Deşi pare incredibil, Terziski invocă faptul că deţine informaţii cum ar fi primul film video al OZN-ului nazist. Aterizările farfuriei germane/japoneze pe Lună în martie 1944-1946,

aterizarea grupului Marconi pe Marte în 1956, imagini video al „navelor de linie" interplanetare naziste şi o aterizare secretă a unei farfurii sovieto-americane pe Marte în 1960.

Germanii au pretins că au aterizat pe Lună la începutul anului 1942, utilizând farfuriile rachetă exo-atmosferice de tipul Miethe şi Schriever. Nava rachetă Miethe a fost construită având un diametru de 15 şi 50 de metri, iar nava alimentată cu turbina Schriever Walter a fost proiectată ca un vehicul interplanetar de explorare. Avea un diametru de 60 de metri, 10 etaje cu compartimentele echipajului şi o înălţime de 45 metri.

Din prima zi de aterizare pe Lună, germanii au început să sfredelească şi să facă tunele subterane, la finele războiului existând o mică bază de cercetare nazistă. Nave pe bază de energie tachyon a tipului Haunibu-1 şi 2 au fost utilizate după 1944 pentru a lansa oameni, materiale şi primii roboţi pentru a construi şantiere pe Lună. Când ruşii şi americanii au aterizat împreună în secret pe Lună la începutul anilor '50 cu propriile lor farfurii, şi-au petrecut prima noapte ca oaspeţi ai naziştilor în baza subterană. În anii '60 s-a construit o bază masivă ruso-americană

pe Lună, care acum are o populație de 40.000 de oameni. Conform autorilor unui documentar german subteran din Societatea Thule, unică ambarcațiune de tipul Haunibu-3 era o navă de linie de război cu diametrul de 74 de metri și a fost aleasă pentru o călătorie pe Marte.

Haunibu-3 era configurată ca o farfurie, avea ghidaj mai mare tachyon Andromeda și era dotată cu arme, patru turele triple de calibru naval mare (*trei inversate și atașate la partea de dedesubt a navei, iar a patra deasupra compartimentelor echipajului*).

A fost ales un echipaj voluntar sinucigaș de germani și evrei, deoarece toți știau că această călătorie era una fără întoarcere. Marea intensitate a câmpurilor electrice–gravitaționale și proasta calitate a aliajelor de metal utilizat apoi pentru elementele de ghidaj produceau metalului oboseală și acesta devenea foarte fragil după numai câteva luni de funcționare. Zborul spre Marte a pornit din Germania la o lună după încheierea războiului și s-a încheiat în aprilie 1945.

Nava cuprindea un echipaj numeros, numărând sute, din cauza nivelului scăzut de comenzi automate și electronice din interiorul

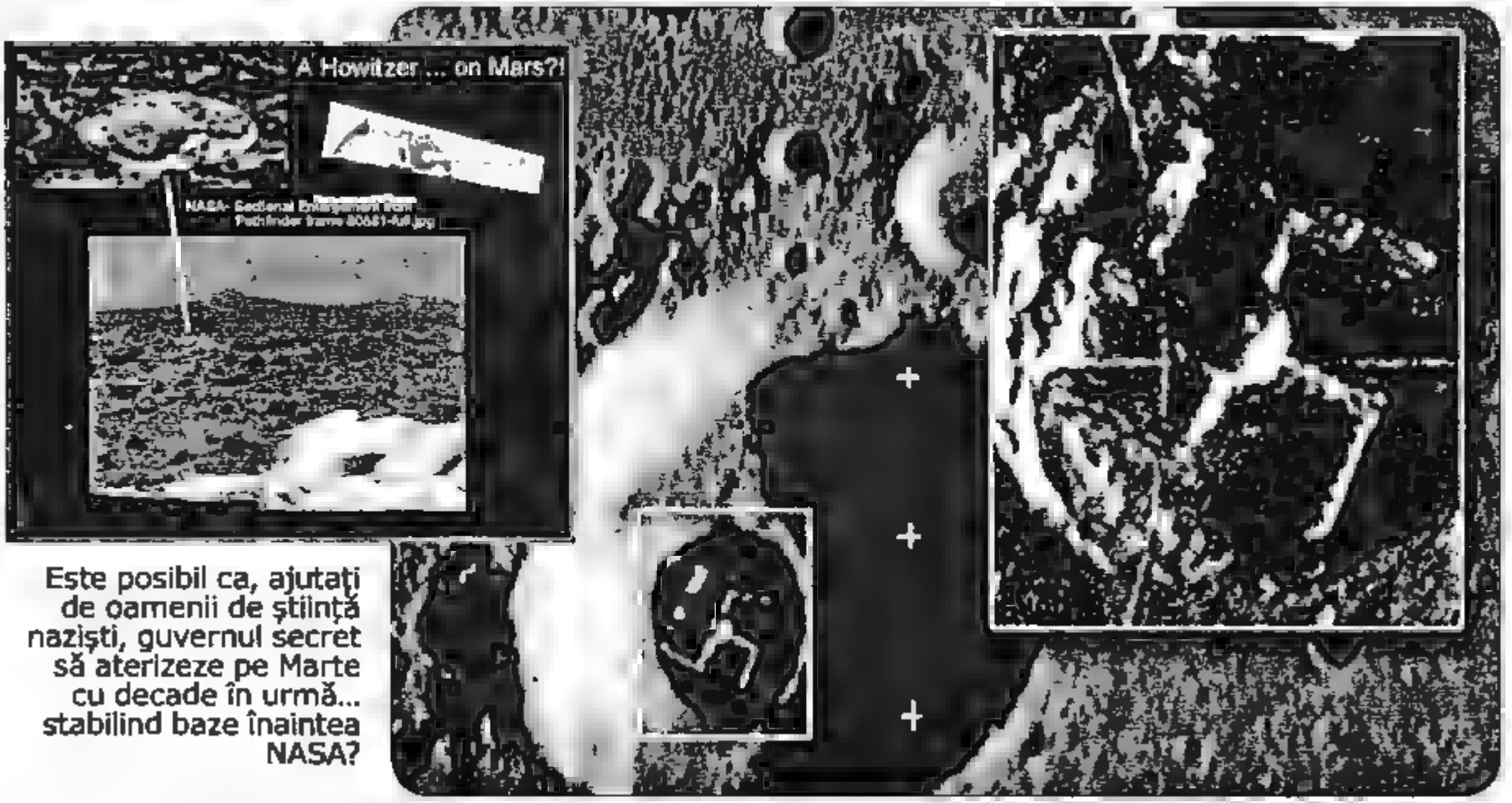

Este posibil ca, ajutați de oamenii de știință naziști, guvernul secret să aterizeze pe Marte cu decade în urmă... stabilind baze înaintea NASA?

farfuriei. Multe sisteme ale navei trebuiau acţionate manual ca cele ale navei-U de la acea vreme. Deoarece ghidajele tachyon structural slăbite nu funcţionau la putere maximă, călătoria spre Marte a ajuns la opt luni pentru a fi terminată. O încercare iniţială spre Marte a fost probabil efectuată utilizând puternicul câmp gravitaţional al Pământului, după aceea nava acosta timp de opt luni pe orbita eliptică a lui Marte cu ghidajele principale închise. Călătorii ulterioare spre Marte efectuate de nave cu echipaje mixte sovietico-americane au atins Marte în numai două-trei zile, deoarece ghidajele acestora funcţionau pe toată durata zborului. Accelerând în prima parte şi decelerând în a doua parte.

După aterizări dezastruoase, aproape de prăbuşire, farfuria s-a oprit, deteriorând ireparabil motoarele, dar salvând echipajul. S-a petrecut în mijlocul lunii ianuarie 1946. Accidentul de la aterizarea pe Marte a fost nu numai din cauza ghidajelor defecte ale navei, ci s-a datorat unui câmp gravitaţional de pe Marte care genera putere mai mică pentru ghidaje; de asemenea, din cauza unei atmosfere mai rarefiate de pe Marte, care nu putea fi utilizată la fel de

eficient pentru frânarea cu aer ca şi atmosfera de pe Pământ.

Nava era configurată ca o farfurie uriaşă, o formă care era diferită de o frână cu aer când intra în atmosferă cu uriaşa secţiune transversală perpendiculară pe traiectoria descendentă. S-a primit mesajul radio cu ştirile amestecate primite de centrul de comandă spaţial german din Neeshwabenland şi de baza de cercetare de pe Lună. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu echipajul navei Haunibu 3. Totuşi, dacă istoria este adevărată, trupurile probabil sunt încă pe suprafaţa singuratică a planetei roşii, aşteptând să fie descoperite şi aduse înapoi pe Pământ.

La data de 5 iunie 1993, într-un interviu acordat în cadrul unui talk-show, unde gazdă era Sam Rossellon de la radio K-TALK din Salt Lake City, Utah, Vladimir Terziski a făcut îndrăzneaţa afirmaţie că, într-un fel sau altul, orice om de ştiinţă independent care descoperă secretul propulsiei electromagnetice antigravitaţie „free energy" (energia liberă) este imediat cumpărat, înscris pe lista neagră sau omorât de Bavarian Illuminati.

Grupul Secret a fost de secole extrem de determinat să menţină monopolul asupra unei

astfel de tehnologii şi să ţină departe mâna maselor. Braţul militar al Imperiului Bavarez, al Treilea Reich, a testat mult din această tehnologie, sub supraveghere, în timpul celui de al Doilea Război Mondial deoarece bavarezii intenţionau să stabilească „Noua Ordine Mondială" prin forţă dacă era necesar. Înfrângerea Germaniei naziste a forţat Grupul Secret să fugă din Europa spre deja stabilitele lor locaţii secrete din Antarctica.

CAPITOLUL VI

PROIECTE SECRETE ÎN ANTARCTICA. DESCHIDERI ŞI DISCURI ANTIGRAVITAŢIE

Începuturile istorice ale interesului şi cercetării germane în Antarctica sau regiunea Poluhui Sud au început în 1873, când Sir Edward Dallman, în numele nou-înfiinţatei Societăţi Germane pentru Cercetare Polară, a descoperit noi rute antarctice cu nava sa GRONLAND. Dallman a descoperit „Insulele Kaise-Willhelm" în vestul intrării a Bismarksrtasse, de-a lungul Insulelor Biscoe.

Explorând regiunile polare, germanii au fost deja destul de inovatori, pentru că GRONLAND era primul vas cu aburi care a văzut gheaţa Antarcticii. În următorii 60 de ani, alte două lovituri excepţionale au avut loc şi s-au efectuat două expediţii complete, şi anume în 1910, sub conducerea lui Wilhelm Filchner cu nava sa DEUTSCHLAND, şi în 1925 cu nava de expediţie polară special proiectată METEOR, sub comanda dr. Albert Merz.

În anii de dinaintea celui de al Doilea Război Mondial, dorinţa germanilor care pretindeau părţi din Antarctica şi doreau să aibă propria lor bază a devenit tot mai stranie. La acel moment, dovezi ale pretenţiei Germaniei la Antarctica printr-o singură lovitură militară părea cea mai bună opţiune. Însuşi Hitler era dornic să pună

piciorul în Antarctica, iar o astfel de pretenţie ar fi putut fi utilizată de propaganda Naţional Socialistă şi mai departe demonstraţia unei noi „Germanii superputernice".

Pe de altă parte, din motive politice, trebuia evitată provocarea Aliaţilor. Germania nu era complet pregătită, la acel moment, pentru un viitor război. De fapt, s-a dezvoltat ideea unei expediţii semicivile în cooperare cu compania aeriană naţională germană LUFTHANSA.

Comanda pentru aceasta a fost acordată căpitanului care avea experienţă polară Alfred Ritscher, care a mai condus expediţii la Polul Nord şi a dovedit curaj şi îndemânare în condiţii critice. Nava selectată era MS SCHWABENLAND, un portavion german utilizat din 1934 pentru livrări poştale transatlantice prin ambarcaţiuni speciale de zbor.

MS SCHWABENLAND a părăsit portul Hamburg la 17 decembrie 1938, îndreptându-se spre Antarctica pe o rută precisă şi determinată, şi a atins gheaţa la 19 ianuarie 1939. În următoarele săptămâni, în 15 zboruri ale avioanelor PASSAT şi BOREAS s-au acoperit cam 600.000 km pătraţi şi s-au făcut mai mult de 1.000 de fotografii ale zonei. Aproape o cincime din întreaga Antarctică

era scanată astfel, demonstrându-se pentru prima dată şi simultan pretenţia că este teritoriu german. Pentru a întări această pretenţie şi în afară, cele două avioane au aruncat câteva mii de steaguri, poli metalici speciali cu însemnul expeditorului pe ele, „zvastica". Întregul teritoriu era redenumit NEUSCHWABENLAND.

În 1938, cu mult înainte de finele războiului mondial, naziştii au continuat să trimită numeroase misiuni de explorare în regiunea Queen Maud din Antarctica. S-a raportat un şir constant de expediţii trimise din Africa de Sud. Peste 230.000 mile pătrate de continent îngheţat erau cartografiate din aer, iar germanii au descoperit vaste regiuni care erau în mod surprinzător zone fără gheaţă, cât şi lacuri cu apă caldă şi intrări în peşteri.

O uriaşă peşteră de gheaţă într-un gheţar a fost descoperită având o dimensiune de 30 de mile lângă un lac geotermal cu apă fierbinte dedesubt. Au fost trimise diverse echipe ştiinţifice în zonă, inclusiv vânători, vânători de blănuri, colecţionari şi zoologi, botanişti, agricultori, specialişti de uzină, micologi, biologi marini, ornitologi şi mulţi alţii. Numeroase divizii ale guvernului german au fost implicate

în proiectul strict secret. După ce au fost strânse toate datele, echipe de construcții subterane veneau în nave cargo, nave militare de transport şi submarine. Navele cargo venind din Africa de Sud erau protejate de un submarin killer-gazdă şi nave militare. Aceasta ar explica eforturile naziste intense în nordul şi sudul Africii. Orice navă care doar se apropia de rutele de transport din Africa de sud în Antarctica erau distruse de vasele germane U pentru a proteja secretul.

După ce au fost aduse bunurile, au început să vină VIP-urile şi oamenii de ştiinţă cu un complement al ULTRA, o echipă SS nazistă foarte specializată. Proiectele de construcţie şi proiectele secrete din Antarctica au continuat de-a lungul întregului război.

Chiar înainte de finalul războiului, două nave U de aprovizionare germane, U-530 şi U-977, au fost lansate dintr-un port de la Marea Baltică. S-a relatat că ar fi luat cu ele membri ai cercetării disc-antigravitaţie şi echipe de dezvoltare, iar în final cele mai vitale componente ale discului zburător.

Aceasta includea note şi desene pentru ultima farfurie sau proiecte disc aerial şi proiecte pentru giganticele complexe subterane şi provizii

pentru remarcabilele fabrici subterane din Nordhausen, din Munţii Harz. Submarinele U au atins noul tărâm Neuschwabenland, unde le-au fost descărcate încărcătura secretă. La data de 10 iulie 1945, la mai mult de două luni de la terminarea războiului, submarinul german U-530 a capitulat autorităţilor argentiniene. Comandantul era Otto Wermoutt.

Submarinul avea un echipaj de 54 de oameni (*echipajul standard era de 18 oameni*), iar încărcătura consta în 540 de butoaie cu ţigări şi stocuri neobişnuit de mari de alimente. Comandantul avea 25 de ani, secundul avea 22, iar echipajul era în medie de 25 de ani, cu excepţia unui om care avea 32 de ani. Era un echipaj neobişnuit de tânăr, iar când au fost chestionaţi, s-a aflat că au pretins că nu au rude.

Echipajul navei U a fost interogat de agenţii americani de spionaj care au suspectat existenţa bazei din Antarctica. Orice ar fi încercat soldaţii nazişti să le spună, aparent americanii erau greu de convins. Cei din Antarctica erau disperaţi anul următor şi ştiau că o confruntare era iminentă. S-a depus efort în dezvoltarea secretă a armelor pentru a-şi apăra noul imperiu subteran, care, fără îndoială, era construit cu ajutorul unui

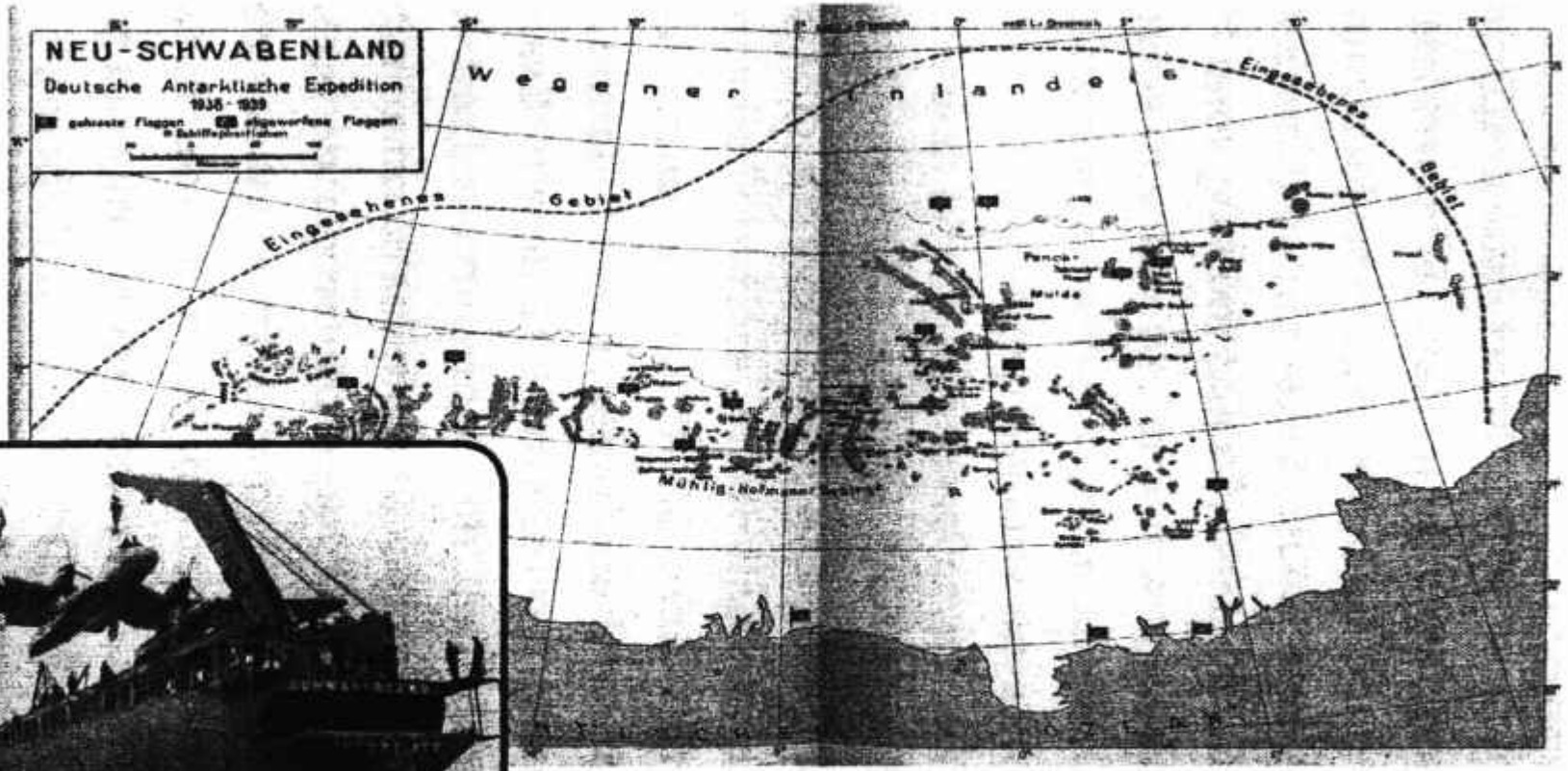

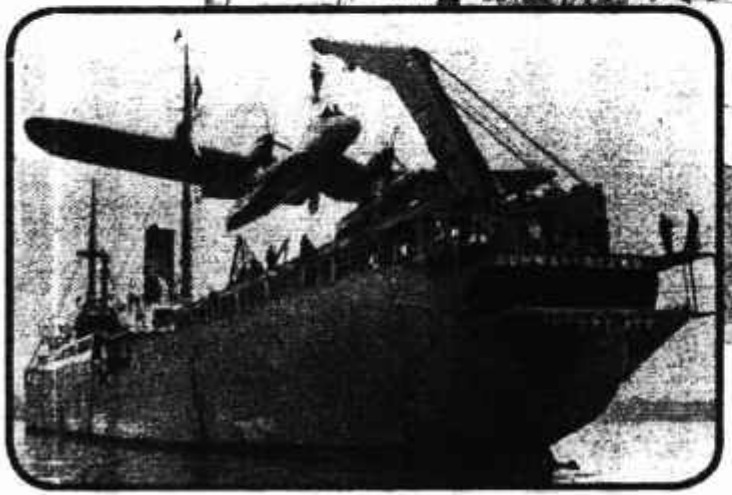

Indică această hartă locația orașului liber de gheață care, se spune, că există în interiorul unui ghețar la Polul Sud căruia i s-a dat numele de cod „Noul Berlin" sau „Base 211"?

mare număr de sclavi de consum transportaţi din lagărele de concentrare din Europa. Oraşul-bază principal al Antarcticii a devenit cunoscut ca Noul Berlin sau cu numele de cod „Base - 211".

HITLER: MORT SAU ÎN VIAŢĂ?

Începând din anul 1950, au început să circule zvonuri că Hitler a scăpat către o bază secretă de la Polul Sud, zvonuri lansate în presă şi verbal. În 1952, Dwight D. Eisenhower a spus: „Nu am fost capabili să scoatem la iveală o bucăţică de dovadă tangibilă că Hitler a murit. Mulţi oameni cred că Hitler a scăpat din Berlin". Când preşedintele Truman l-a întrebat pe Iosif Stalin la conferinţa de la Postdam în 1945 dacă Hitler era mort sau nu, Stalin a replicat fără menajamente: „Nu". Ofiţerul de armată al lui Stalin, mareşalul Gheorghi Jukov, ale cărui trupe au ocupat Berlinul, a declarat, după o lungă investigaţie completă în 1945: „Nu am găsit nici un corp care ar fi putut fi Hitler".

Şeful consiliului de judecată al SUA la Nurnberg, Thomas J. Dodd, a spus : „Nimeni nu poate spune că Hitler este mort". Maiorul general Floyd Parks, care era generalul comandant

al sectorului SUA la Berlin, a declarat pentru publicație că a fost prezent când marelul Jukov a descris intrarea sa în Berlin, iar Jukov a declarat că Hitler s-ar putea să fi scăpat. Lt gen. Bedell Smith, șeful personalului generalului Eisenhover la invazia europeană și ulterior director al CIA, a declarat în mod public la 12 octombrie 1945: „Nici o ființă umană nu poate spune concludent că Hitler este mort".

Col. W.J. Heimlish, ex-șef al contraspionajului SUA la Berlin, a declarat că trebuia să determine ce s-a întâmplat cu Hitler și după o investigație completă raportul său specifica: „Nu există nici o dovadă în afara teoriei că Hiltler s-a sinucis". De asemenea a declarat: „În baza prezentelor evidențe, nici o companie de asigurări din America nu ar plăti o pretenție asupra lui Adolf Hitler".

Judecătorul de la Nurnberg, Michael Mussmanno, a spus în cartea sa, Ten Days to Die, că Rusia trebuie să accepte mult din învinuirea că Hitler nu a murit în mai 1945". Totuși, Mussmanno a declarat că i-a intervievat pe chelnerul personal al lui Hitler, valetul său, șoferul, cele două secretare, piloții, generalii etc. și ei toți au fost de acord că Hitler s-a sinucis.

El spune că ar putea să se adune toţi şi să întocmească o poveste care să fie în total acord de detaliu fără nici o scăpare niciunde, astfel ei trebuie să spună adevărul şi era absolut convins că Hitler s-a sinucis.

Fostul secretar de stat Jimmy Byrnes, în cartea sa Frankly Speaking, declara: "În timp ce eram la Potsdam la Conferinţa celor Patru, Stalin a părăsit scaunul, a venit şi a dat noroc cu mine cu paharul de lichior, într-o manieră prietenoasă. L-am întrebat: «Mareşal Stalin, care este teoria dvs. despre moartea lui Hitler?». Stalin a replicat: „NU este mort. A scăpat fie spre Spania, fie Argentina".

În septembrie 1948, o ediţie a unei reviste numite The Plain Truth a publicat un articol cu titlul „Hitler este în viaţă?", subintitulat: „Aici este rezumatul concluziilor unei investigaţii exhaustive de trei ani – împreună cu motive de a crede că Hitler ar putea fi în viaţă şi că planifică în secret cea mai mare farsă din istorie".

Un alt articol din noiembrie 1949 a spus că „naziştii s-au dus sub pământ în 16 mai 1943!" şi detaliază o întrunire la reşedinţa lui Krupp von Bohlen-Halbach, şeful I.G. FARBEN, unde s-a planificat „al Treilea Război Mondial".

Un articol publicat în august 1952, intitulat "Hitler nu a murit", era subintitulat „Falsa sinucidere a lui Adolf Hitler în buncărul de la Berlin este expusă acum ca şi cea mai mare farsă a istoriei! Mărturiile pozitive aduc în lumină că Hitler nu a murit - există noi evidenţe că Hitler este în viaţă, dirijând subteranele naziste azi!". În iunie 1952, ediţia „The Plain Truth" are titlul: „Hitler este în viaţă!". Articolul declară: „Acum ies la iveală noi fapte sau fapte pretinse. S-a raportat acum că, în 1940, naziştii au început să adune tractoare, avioane, sănii, glisoare şi alte tipuri de maşinării şi materiale pentru regiunile din Polul Sud pentru ca în următorii patru ani tehnicienii naziști să-i construiască Fuhrerului Shangrala, un nou Berchtesgaden, pe un continent aproape necunoscut, Antarctica".

Raportul specifica: „Au scobit un întreg munte, au construit un nou refugiu, o ascunzătoare complet camuflată într-un munte magic. Continentul recent descoperit este mai mare decât Europa, 9.000 km departe de Africa, 3.000 departe de cel mai sudic punct al Americii de Sud, 7.700 km departe de Australia. Nu este doar o suprafaţă acoperită cu gheaţă, ci un adevărat continent, cu câmpii, văi, vârfuri muntoase de

până la 4.600 metri. Temperatura din interior este în jur de zero grade vara şi niciodată nu scade sub 20 sau 30 de grade iarna. Cu alte cuvinte, nu este la fel de frig ca în unele părţi din Dakota sau Canada".

Revista Bonjour, Police Gazette şi ziarul parizian Le Monde, toate au avut articole despre ascunzătoarea de la Polul Sud a lui Hitler. Amiralul Doenitz declara în 1943: „Flota germană de submarine a stabilit acum un paradis terestru, o fortăreaţă de necucerit pentru Fuhrer în oricare ar fi partea aceea de lume".

Deşi nu a specificat locaţia exactă, Bonjour indica că, în 1940, inginerii nazişti au început construcţia de clădiri care trebuiau să reziste temperaturilor de 60 grade sub zero. În 1981, Donald McKale scria: Hitler: mitul supravieţuitor, să încerci să aşezi restul întrebărilor despre ce i s-a întâmplat lui Hitler. Introducerea spunea: „În această carte, un distins istoric examinează misterul postbelic cel mai palpitant şi persistent, care dezvăluie de ce s-a îndurat atât şi unde duce misterul".

Recente documentare TV încă mai proclamă „cel puţin, finalul, o dată pentru întotdeauna, aceasta este istoria reală" despre ceea ce i s-a

Adolf Hitler, salutând cetăţenii pe un bulevard din Viena, imediat după ocuparea Austriei, însoţit de un grup de oficiali selectaţi cu grijă şi de alţi simpatizanţi ai doctrinei naţional-socialiste

întâmplat lui Hitler şi totuşi oamenii nu prea răspund la întrebări. Unul dintre programe, intitulat „Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat cu Adolf Hitler", după investigarea a numeroase poveşti, se termină prin: în pofida Glasnost şi a noii libertăţi de a accesa dosarele ruseşti, dosarele asupra lui Hitler sunt încă unele dintre cele mai confidenţiale poziţii ale sovieticilor.

Diario Illustrado, din Santiago, Chile, în ediţia din 18 ianuarie 1948 relata: „La 30 aprilie 1945, Berlinul era în haos, dar puţine despre această disoluţie erau evidente la Aeroportul Templehof. La 16.15, un avion JU52 a aterizat şi au debarcat trupe SS direct de la Rechlin pentru apărarea Berlinului, toţi soldaţii fiind foarte tineri, nu mai mult de 18 ani". Scriitorul povesteşte: „Artileristul din acel avion era un inginer pe care l-am cunoscut de un număr de ani şi pentru care m-am străduit să obţin scutirea de la serviciile militare. A căutat să alimenteze şi să părăsească Berlinul cât mai repede posibil".

„Pe durata alimentării a fost înghiontit de operatorul radio cu o mişcare din cap să se uite într-o anumită direcţie. La aproximativ 100-120 metri a văzut un ARADO 234, adică el şi operatorul radio l-au văzut, fără nici o îndoială.

în fața avionului pe comandantul șef, Adolf Hitler, îmbrăcat cu uniforma gri și gesticulând animat cu unii funcționari ai partidului, care evident îl conduceau. Timp de zece minute, în timp ce avionul era alimentat, cei doi oameni au văzut această scenă, iar în jurul orei 16.30 au decolat. Au fost extrem de uimiți să audă știrile de la miezul nopții, șapte ore și jumătate mai târziu, că Hitler s-a sinucis".

La un program al unei radiodifuziuni canadiene, numit „Cum s-a întâmplat" difuzat la 17 septembrie 1974, la 19.15, prof. dr. Ryder Saguenay, chirurg stomatolog la Facultatea de Stomatologie a Universității din Los Angeles, a spus că Hitler a comandat un avion special să părăsească Berlinul, cu toate datele medicale și fișele dentare, în special radiografii, ale tuturor naziștilor VIP, spre o destinație necunoscută. A mai spus că fișele dentare utilizate pentru a identifica corpul lui Hitler au fost întocmite din memorie de un asistent stomatolog care ulterior a dispărut și nu a mai fost găsit.

Într-un editorial al Zig Zag, Santiago, Chile, 6 ianuarie 1948, se susține că, la 30 aprilie 1945, căpitanul de zbor Peter Baumgart i-a luat pe Adolf Hitler, pe soția sa, Eva Braun, cât și pe

prietenii lor loiali cu un avion de la Aeroportul Tempelhof spre Tondern, în Danemarca. De la Tondern, au luat un alt avion spre Kristiansund în Norvegia. De acolo s-au alăturat unui convoi de submarine. Scriitorul Michael Bar-Zohar spune în cartea „Avengers", pag. 99 : „În 1943, amiralul Doenitz a declarat: «Flota vasului german U este mândră că a făcut un paradis terestru, o fortăreață impenetrabilă pentru Fuhrer, undeva în lume». Nu a specificat în ce parte de lume a existat, dar evident era în America de Sud".

Scriitorul german Ernst Zundel, sub pseudonimul „Mattern Friederich", declara că amiralul Doenitz a spus unor absolvenți ai unei clase de cadeți din Kiel: „Marina germană mai are încă un rol de jucat în viitor. Marina germană ştie toate locurile ascunse pentru marină ca să îl ducă pe Fuhrer, dacă se iveşte situația. Acolo poate să-şi pregătească ultimele măsuri în deplină linişte".

Ziarul France Soir avea următoarea poveste: „Aproape un an, un an şi jumătate după încetarea ostilităților în Europa, baleniera islandeză Juliana a fost oprită de un uriaş vas U. Juliana se afla în regiunea Antarcticii, în jurul insulelor Malvine (*acum Falkland*), când un submarin german s-a

„America nu a câştigat războiul. Hitler a câştigat al Doilea Război Mondial", a spus preşedintele Jose Arevado, 1951

ridicat la suprafaţă şi a ridicat steagul naval oficial german de doliu, roşu cu margine neagră. Comandantul submarinului a trimis o echipă de îmbarcare, care s-a apropiat de Juliana într-un şlep de cauciuc, şi după îmbarcarea pe balenieră a cerut căpitanului Hekla o parte din stocurile sale de alimente proaspete.

Cererea a fost făcută într-un ton ferm de comandă la care rezistenţa nu era un lucru înţelept. Ofiţerul german a vorbit o engleză corectă şi a plătit pentru provizii în dolari SUA, dându-i căpitanului un bonus de 10 dolari pentru fiecare membru al echipajului Juliana în timp ce alimentele erau transferate. Comandantul submarinului l-a informat pe căpitanul Hekla asupra locaţiei unui banc uriaş de balene. Mai târziu, Juliana a găsit unde le-a fost indicat bancul de balene".

RĂZBOIUL SECRET AL AMIRALULUI BYRD ÎN ANTARCTICA

La 1946, baza secretă din Antarctica, Noul Berlin, începea să-şi facă cunoscută prezenţa în spaţiul aerian al Statelor Unite şi Uniunii Sovietice. Aceste incursiuni erau făcute cu farfuriile zburătoare de înaltă tehnologie

nazistă. Acum noile versiuni îmbunătățite ale lui Kugelblitz erau capabile să zboare la viteze supersonice şi să ajungă în majoritatea oraşelor de pe planetă. Naziştii transmiteau mesajul către vechii inamici clar: „Putem zbura în spaţiul vostru aerian cu impunitate, nu puteţi face nimic să ne opriţi".

În decembrie 1947, amiralul Richard E. Byrd a condus 4.000 de trupe militare din Marea Britanie, SUA şi Australia pentru a invada Antarctica. Denumită Operaţiunea Highjump, misiunea consta din trei grupuri de luptă de la Norfolk, VA. Acestea erau conduse de nava comandantului Byrd, spărgătorul de gheaţă Northwind, şi constau din nava de catapultare Pine Island, distrugătorul Brownsen, portavionul Philippines Sea, submarinul american Sennet, două vase de sprijin Yankee şi Marrick, două petroliere Canisted şi Capacan, distrugătorul Henderson şi un hidroavion Currituck.

La data de 5 martie 1947, ziarul El Mercurio, din Santiago de Chile, publica articolul „La bordul Muntelui Olimp din Marea Liberă", care îl cita pe Byrd într-un interviu de Lee van Atta: „Amiralul Byrd a declarat azi că era imperativ pentru Statele Unite să iniţieze imediat măsuri de

apărare împotriva regiunilor ostile. În continuare, amiralul a spus că nu dorea să înspăimânte pe nimeni fără rost, dar realitatea amară era că, în cazul unui nou război, Statele Unite ar putea fi atacate de obiecte zburătoare care ar putea zbura de la pol la pol la viteze incredibile". Amiralul Byrd a repetat acelaşi punct de vedere, rezultat din cunoştinţele sale personale adunate de la Polul Nord, cât şi de la Polul Sud, înainte să aibă loc o conferinţă de ştiri ţinută pentru International News Service".

Singura declaraţie oficială cu scopul înfiinţării unui grup operativ se referea la necesitatea de a testa „noile materiale în condiţiile extreme ale Antarcticii". Grupul a început la o bază stabilită în SUA, la Ross Sea, apoi s-a mutat pe Coasta de Vest a Antarcticii, îndreptându-se spre coasta Antarcticii de nord şi Neuschwabenland, construind un cap de pod la 27 ianuarie 1947 undeva la vest de aceasta.

Operaţiunea a fost planificată şi echipată pentru 6–8 luni, dar retrasă în februarie 1947. În mod oficial, expediţia era declarată un mare succes deoarece furniza multe fapte noi ale utilizării echipamentului militar în condiţii extreme.

Deşi întreaga expediţie a durat cam opt săptămâni, unele surse pretind că bătălia, odată ce Byrd a împărţit în trei grupurile principale de luptă de pe continentul Antarctica, a durat doar trei săptămâni după ce au întâlnit o rezistenţă dură din partea farfuriilor naziste.

Un lucru pe care amiralul Byrd l-a declarat în conferinţa de presă după înfrângerea sa în Antarctica a fost că Antarctica trebuie înconjurată de „un zid de instalaţii de apărare deoarece reprezintă ultima linie de apărare pentru America".

Când Byrd s-a întors în Statele Unite, a fost spitalizat şi nu i s-a permis să mai ţină conferinţe de presă. S-a spus că amiralul Byrd a devenit furibund în faţa preşedintelui şi a şefilor de personal şi cu un ton aproape de comandă a „sugerat" ca Antarctica să fie transformată într-un teren de încercare termonuclear. Răspunsul Statelor Unite a fost retragerea din Antarctica pentru aproape zece ani.

În martie 1955, Byrd era la comanda Operaţiunii Deepfreeze, care era parte a Anului Geofizic Internaţional (1957-1958), pentru explorarea Antarcticii. Atât sovieticii, cât şi americanii au împânzit polii cu baze de apărare

şi detecţie, iar între era „terenul nimănui" aparţinând polilor, unde nu trăia absolut nimeni, sau chiar trăia? Ar putea fi faptul că ne prefăceam că ne protejăm împotriva ruşilor, iar ei se prefăceau că se protejau împotriva noastră, în timp ce realitatea era că ambii erau speriaţi de ceea ce era între ei, Ultimul Batalion de Nazişti?

De atunci, au existat zvonuri despre valută SUA contrafăcută de germani şi obţinerea de plăcuţe de imprimare a banilor americani, ceea ce poate da socoteală pentru utilizarea de către germani a banilor americani. Naziştii, de la baza lor din Antarctica, care se pare că este puterea reală din spatele Noii Ordini Mondiale, au început uşor să se infiltreze în Argentina, Chile şi până în Statele Unite.

Grupul Secret a cumpărat mari bucăţi de pământ şi a înghiţit corporaţii. De asemenea a investit în corporaţii din Germania şi din altă parte, planificând o întoarcere. A utilizat trezoreria germană, a capturat comori de la alte naţiuni, a contrafăcut valuta americană printată pe plăci de imprimare valutare americane reale pe care le-au dat ruşilor şi care au fost capturate de germani. Elita nazistă a început să îndeplinească prin furt ceea ce a eşuat prin forţă

în timpul celui de al Doilea Război Mondial prin infiltrarea Americii de Nord şi a Americii de Sud şi angajând războiul economic din imperiul, extins în subteran, cu „buget negru", de dedesubtul Antarcticii, dar şi din America de Nord şi de Sud, cu ajutorul aliaţilor din CIA/NSA.

Finalul anilor '40 şi '50 a fost petrecut punându-şi agenţii la locuri şi cu reclădirea bazei industriale principale europene de clienţi cu bani americani. La sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, Nelson Rockefeller a declarat că a adus ilegal în Statele Unite 3.000 de oficiali ai partidului nazist din Germania. Azi se crede că sunt peste 1,6 milioane de nazişti în SUA, mulţi în guvern şi corporaţii majore. Incredibil, aceşti nazişti încearcă să stabilească un al „Treilea Reich", să continue planul de o mie de ani al lui Hitler, cu intenţia de a elimina în cele din urmă populaţia „non-ariană", disidenţii şi persoanele indezirabile.

Paşii iniţiali în răsturnarea americană s-au petrecut în 1960 prin câţiva agenţi, cei mai critici, ai Grupului, Earl Warren şi LBJ, cu asistenţă de la J. Edgar Hoover şi alţii. Se presupune că Justice Warren, spre deosebire de LBJ, era un agent nedorit. Grupul l-a forţat pe Warren să

participe la acoperirea JFK şi planul Grupului de a altera structura socială a SUA deoarece „avea ceva cu el". Unul din primele lucruri pe care le-a făcut Grupul a fost să-şi protejeze propria operaţiune de acoperire. A fost ceea ce a spus unul dintre specialiştii lui Gehlen din spionajul nazist al celui de al Doilea Război Mondial să redirecţioneze atenţia spre „ameninţarea roşie".

CAPITOLUL VII

CONTROLUL MINȚII, SPĂLAREA CREIERULUI, EXPERIMENTE GENETICE ȘI RĂPIRI GLOBALE

Baza din Antarctica, Noul Berlin, a fost de asemenea adăpost pentru experimentele naziste în ceea ce priveşte controlul minţii, genetica şi hibridizarea (între oameni şi animale), ce au fost ajutate prin descoperiri şi perfecţionări ale microscopului Tesla de scalare a undelor, şi care au dus ca Grupul Secret să descopere genomul uman. La sfârşitul anului 1980, Noul Berlin declara că conţinea o populaţie de peste 2.000.000 oameni loiali filozofiei naziste. Aceasta includea o aşa-numită „rasă ariană SS" care aparent utiliza munca sclavilor pentru a extinde imperiul subteran.

Munca sclavilor utilizată de Grupul Secret este obţinută prin „inelele de răpire" din lumea întreagă. Aceste inele, de obicei, iau copii fără adăpost din ţări lovite de sărăcie şi destul de îngrijorător copii din Statele Unite, Canada şi Europa. Doctorii nazişti au dezvoltat un anumit drog care putea fi utilizat pe copii, inducând dureri mari şi tortură, în care copilul îşi pierdea cunoştinţa, în mod normal, şi era inconştient. Doctorul îi administra drogul, nu îl lăsa să leşine şi astfel îi putea induce o durere mai mare, peste puterea umană de a îndura, care în schimb ar permite ştergerea memoriei copilului, creând un

nou sclav. Copilul trebuia programat total de la început, începând cu o conştiinţă goală. Această tehnică de spălare a creierului sau controlul minţii permitea crearea tipului de persoană pe care îl doreau. Naziştii au creat mulţi dintre aceşti copii să devină sclavi sexuali. Copiii era apoi utilizaţi de alţii pentru cât timp doreau aceştia şi erau disponibilizaţi când nu mai erau de folos.

Joseph Mengele, doctorul nazist care a lucrat aproape de Adolf Hitler, nu a murit la sfârşitul războiului, după cum menţionează rapoartele. Dr. Mengele, datorită Operaţiunii Paperclip, a fost adus, în secret, în Statele Unite, unde a stabilit un centru de cercetare a controlului minţii în Florida, care s-a specializat în manipularea minţii copiilor. Cercetarea, condusă de Mengele, a fost mai târziu să dezvolte şi să utilizeze, pentru câteva agenţii de spionaj ale Statelor Unite, nişte „cârtiţe" neştiutoare, gata să servească ca şi asasini sau spioni când era nevoie.

Ideea de a avea de-a face cu copii îi fascina pe nazişti deoarece creierul copiilor era deja uşor de controlat şi era mai uşor de modificat decât al adulţilor. În plus, aveau abilitatea de a-i controla cu mai multă uşurinţă datorită

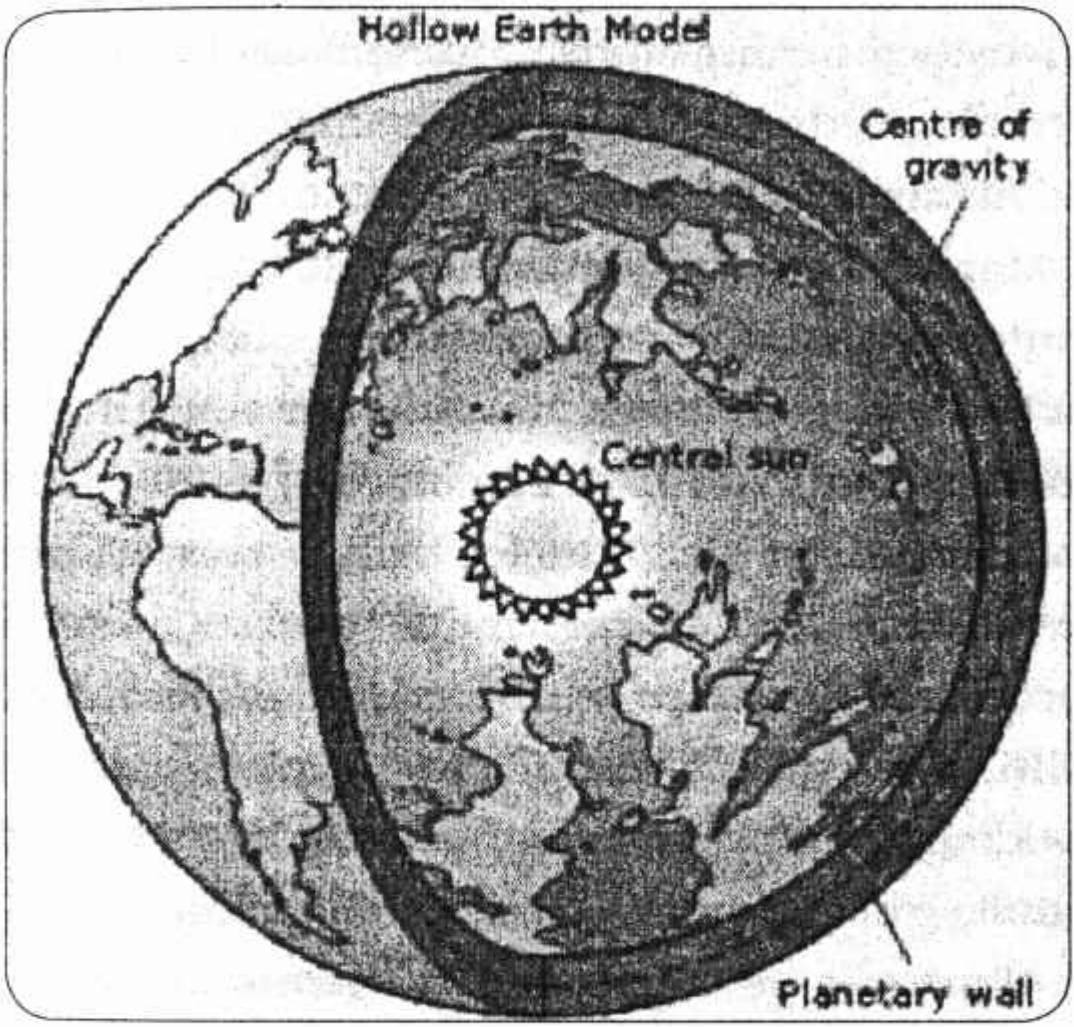

Hitler era un mare credincios al existenței unei lumi în interiorul globului, care, spunea el, era populată de o rasă sau ființe superioare, care, spera el, să-l ajute la stabilirea unei Noi Ordini Mondiale.

vârstei şi de asemenea aceştia aveau deja abilitatea de a utiliza un copil a cărui minte era controlată în funcţie de ceea ce doreau ei. Dr. Mengele şi-a continuat experimentele în ceea ce priveşte controlul minţii, ducând azi la reuşitele tehnologice în controlul electronic al minţii şi al modificărilor de comportament.

Majoritatea cunoştinţelor de azi asupra controlului uman asupra minţii poate fi depistată încă de la cercetarea nazistă din timpul şi de după război. Această cercetare a fost căutată cu nerăbdare de Statele Unite, care ulterior au utilizat această informaţie pentru a efectua cercetări ulterioare cum ar fi proiectul CIA MIKULTRA (1953-1962) care explora hipnoza, condiţionarea, privarea senzorială, drogurile, cultele religioase, microundele, psihochirurgia, implanturile pe creier, ESP, şi psiho-electronica.

„Foştii" oameni de ştiinţă nazişti şi doctorii, sub autoritatea CIA şi NASA, au descoperit că experimentele lor asupra subiecţilor umani neştiutori prezentau probleme de „dispoziţie", şi subiecţii erau aruncaţi peste ferestre sau erau închişi în instituţii de boli mentale ceea ce putea duce la întrebări incomode. O soluţie se putea găsi în ştergerea memoriei victimelor,

cu adăugarea unui bonus, acela de a servi într-un context clandestin, aşa cum explica un fost angajat CIA Victor Marchetti: „Amnezia era un scop măreţ, agentul nu ştie ce a făcut, tu îl trimiţi, el îşi face treaba. Când iese, îl ştergi".

Problema cu amnezia indusă hipnotic era „scurgerea", adică vise sau flash-uri de memorie ale materialului reprimat. Instalarea unei „ecran de memorie" ar asigura ca orice aducere aminte să fie o falsă memorie. Dr. Orne (om de ştiinţă al CIA şi membru al comisiei Fundaţiei Sindromului Falsă Memorie) scrie că „acest fenomen este mai uşor de produs decât amnezia totală, probabil deoarece elimină sentimentele subiective ale unui spaţiu gol din memorie". Pot fi adăugate straturi suplimentare de confuzie prin crearea pe cale hipnotică de personalităţi multiple, furnizând o matrice de poveşti de acoperire.

Pretinşii răpiţi de OZN, care îşi aduceau aminte că s-a experimentat pe ei, probabil trăiesc memorii „ecran" ale testelor de chirurgie şi psihologice ale CIA. Adesea cei răpiţi raportează proceduri chirurgicale care s-au efectuat pe ei. Îşi amintesc că aveau ace în creier sau obiecte introduse în nas. Se pretinde că s-au găsit implanturi, prin intermediul scanărilor cu raze

cu adăugarea unui bonus, acela de a servi într-un context clandestin, aşa cum explica un fost angajat CIA Victor Marchetti: „Amnezia era un scop măreţ, agentul nu ştie ce a făcut, tu îl trimiţi, el îşi face treaba. Când iese, îl ştergi".

Problema cu amnezia indusă hipnotic era „scurgerea", adică vise sau flash-uri de memorie ale materialului reprimat. Instalarea unei „ecran de memorie" ar asigura ca orice aducere aminte să fie o falsă memorie. Dr. Orne (om de ştiinţă al CIA şi membru al comisiei Fundaţiei Sindromului Falsă Memorie) scrie că „acest fenomen este mai uşor de produs decât amnezia totală, probabil deoarece elimină sentimentele subiective ale unui spaţiu gol din memorie". Pot fi adăugate straturi suplimentare de confuzie prin crearea pe cale hipnotică de personalităţi multiple, furnizând o matrice de poveşti de acoperire.

Pretinşii răpiţi de OZN, care îşi aduceau aminte că s-a experimentat pe ei, probabil trăiesc memorii „ecran" ale testelor de chirurgie şi psihologice ale CIA. Adesea cei răpiţi raportează proceduri chirurgicale care s-au efectuat pe ei. Îşi amintesc că aveau ace în creier sau obiecte introduse în nas. Se pretinde că s-au găsit implanturi, prin intermediul scanărilor cu raze

X şi RMN, efectuate pe creierul răpiţilor. Aceste obiecte puteau fi de origine terestră: un obiect denumit „stimociever" a fost inventat în anii '50 de Jose Delgado, autorul „Physical Control of the Mind: Toward a Psychocivilized Society" (Controlul fizic al minţii: către o societate psihocivilizată).

Jose Delgado a fost cercetător fondator CIA referitor la metodele de stimulare electronică a creierului. Stimociever-ul este un electrod miniatural plasat în interiorul creierului, care poate primi şi transmite semnale electronice peste semnalele FM radio. Delgado a pretins că „mişcarea, emoţiile şi comportamentul" pot fi direcţionate prin forţe fizice şi că oamenii pot fi controlaţi precum roboţii prin apăsarea butonului.

Cercetarea sa a indicat că stimulii electronici ai creierului via stimociever ar putea crea o varietate de efecte inclusiv „viziuni colorate" şi senzaţii de „plutire", caracteristici familiare din povestirile cu răpiri.

Poveştile cu presupuse răpiri extraterestre nu sunt numai surse de întâmplări cu implanturi. „Oscilanţii", victimele cercetărilor radiaţiei non-ionizante (microunde), spun poveşti despre

implantare. Robert Naeslund pretinde că a fost implantat în anii '60 de către Poliția Secretă Suedeză (SAPO) împreună cu CIA. Are „mărturia" razelor X și i s-a îndepărtat implantul de către un doctor solidar. A realizat pentru prima dată că s-a întâmplat ceva cu el când a suferit o sângerare nazală inexplicabilă, întâmplare obișnuită în cazuri de răpiri extraterestre.

O lucrare științifică din 1977, Qauntization of Microwave Biological Effects (Cuantificarea efectelor biologice ale microundelor), descrie utilizarea electrozilor nazali la animale pentru a măsura efectele radiației electromagnetice. Un „oscilant" finlandez, Martti Koski, pretinde că s-au făcut experimente pe el în timp ce vizita Canada. În timpul unei sesiuni i s-a spus că doctorii care îl manipulau erau „extratereștri din Sirius".

O altă dată i s-a spus că era sub influența „Domnului". Cartea Abductions (Răpiri), de Jenny Randles, detaliază un incident din 1965 în care o femeie a pretins că soțul ei a permis să fie răpită și examinată fizic. În timpul procesului, unul dintre răpitori a râs și a remarcat: „Ei o să creadă că sunt farfuriile zburătoare". Dacă nu farfurii zburătoare, atunci ce și de ce?

În 1967, Lincoln Lawrence a scris o carte despre asasinarea lui JFK, Suntem oare comandaţi?, care afirma că Oswald era un asasin hiperprogramat cu un implant disfuncţional în creier. Lawrence a fost primul care a dezvăluit metoda RHIC-EDOM (Comanda Inter-cerebrală Radio-Hipnotică / Disoluţia Electronică a Memoriei), care în principiu poate transforma oamenii în roboţi comandaţi electronic pentru a ucide la comandă.

RHIC constă în condiţionarea victimei pentru a intra în transă la auzirea unui ton specific transmis unui implant din creier. „Sub RHIC, o «persoană adormită» poate fi folosită ani mai târziu fără să realizeze că «persoana» este comandată. Poate fi determinată să întreprindă acţiuni de care memoria sa nu are cunoştinţă că le-a efectuat... nimic din ce spune nu va implica grupul sau guvernul care o posedă şi o controlează".

Al doilea stadiu al procesului, Disoluţia Electronică a Memoriei, implică interferenţa electronică a neuro-transmiţătoarelor pentru a crea amnezia. „Este în folosinţă deja un mic transmiţător generator care poate fi ascuns pe corpul unei persoane. Contactul cu persoana,

o strângere obişnuită de mână sau chiar şi o atingere transmit o mică încărcătură ultrasonică plus un semnal de ton care pentru un scurt timp va perturba orientarea în timp a persoanei afectate".

În 1975, jurnalistul James L. Moore a pretins că i-au fost date informaţii despre RHIC de la doi agenţi CIA care au detaliat cum trebuie să fie utilizată metoda. „O persoană poate fi controlată-comandată fără a avea cunoştinţă de acest lucru, programată să întreprindă anumite acţiuni şi să menţină anumite atitudini care pot dura o viaţă. Comanda poate fi declanşată după luni sau chiar ani de la prima hipnoză şi programare. Sentimentul de mânie poate fi creat prin semnale artificiale radio trimise spre creierul tău".

Dacă RHIC-EDOM există, ar putea explica simptomele răpiţilor, cum ar fi implanturi, timp lipsă, personalităţi multiple şi răpiri repetate. Totuşi, dacă nu există, mai sunt şi alte metode de a interfera cu mintea umană. Ultimii ani au proliferat „maşinile minţii", furnizând „înălţimi" fără droguri. Un dispozitiv este Hemisynco de frecvenţă uşor diferită, introdusă în fiecare ureche, cu rezultat că în circulaţia creierului există o diferenţă dintre cele două, producând

o bătaie stereofonică, în care este apoi antrenat însuşi creierul. Creierul este antrenat să producă unde Alfa şi Beta, care fac ca subiectul să fie deschis şi capabil de halucinaţii vivace. Răpiţii OZN-urilor descriu efecte sonore stereo înainte de răpire. Acestea pot fi bătăi stereofonice transmise prin radio de la un stimociever în fiecare ureche.

Radiaţiile electromagnetice (EMR), Frecvenţele Ultra Joase (ELF) şi ultrasonicele erau zone de cercetare cunoscute a fi acoperite, în anii '60, de Agenţia de Apărare pentru Dezvoltare Avansată a Proiectului (DARPA) prin proiectul PANDORA. Microundele au fost examinate cu privire la posibila utilizare a controlului minţii. Rezultatele au indicat microunde cu impulsuri ce pot crea scurgeri în bariera sânge/creier, pot să inducă atacuri de inimă şi să creeze dezorganizare comportamentală.

Studii ulterioare efectuate de corporaţia RAND, având legături cu CIA, au indicat că insomnia, oboseala, iritabilitatea, pierderea de memorie şi halucinaţiile ar putea fi cauzate de microunde. Victima trebuia plasată în interiorul unui câmp electromagnetic pentru a avea acele efecte, deşi electrozii interiori amplifică unda. Microundele pot antrena mintea la ritmuri Theta,

de fapt poate fi indusă o transă direcţionată de la distanţă. În 1973, dr. Sharp, de la Institutul Militar Walter Reed, a arătat că microundele cu impulsuri ar putea transmite cuvinte vorbite direct la creier. În 1974, J.F. Schapitz (înfiinţat de Departamentul de Apărare) a propus spre studiu efectele frecvenţelor radio relativ la hipnoză. „Cuvântul vorbit al hipnotizatorului poate fi convertit de energia electromagnetică direct în părţi subconştiente ale creierului uman".

Subiecţilor li s-ar fi plantat o sugestie subconştientă care ar putea fi declanşată de un cuvânt replică sau imagine (adică Jack Ruby, Sirhan Sirhan, Mark Chapman). Microundele ar putea furniza explicaţia pentru comunicaţiile telepatice şi răpiri repetate.

Victima implantată este ţinta în cadrul unei raze direcţionate în timp ce partenerul doarme buştean alături de ea.

SINDROMUL ZEILOR-TOURETTE

Mesaje secrete au putut fi transmise direct în creierul neştiutor al unei persoane utilizând ceva simplu ca muzică, televiziune sau filme. Revista Excluded Middle (ediţia 7, 1997) include un articol scris de Paul Rydeen intitulat „Cântecul

rămâne acelaşi". În acel articol, Rydeen relatează o experienţă pe când asculta cântecul de la Eurythmics „Sweet Dreams" difuzat la radioul din maşină. „Am realizat că cuvintele nu erau asemănătoare cu nimic din ce ştiam. Muzica a devenit foarte groasă şi stratificată, iar cuvintele s-au schimbat în scurte expresii şerpuite. În plin stil stratificat, corul era fundalul, iar Annie Lenox cânta «Fă-mă» din nou şi din nou pe o cale şi «ucide-mă» pe altă cale. Versurile nu erau, în mod normal, parte a cântecului".

După ce a ascultat o casetă a cântecului, Rydeen nu a mai putut repeta experienţa. Mai târziu a auzit la radio când se difuza Sinatra cu piesa „That's life", Sinatra spunând ceva despre faptul că, dacă nu îţi place stilul său de viaţă, îi va pune pe gealaţii săi să vină şi să "îţi împuşte fundul şi să mori". Când Rydeen a comentat aceste versuri cu soţia sa care asculta acelaşi lucru, aceasta a negat ceea ce a auzit Rydeen.

Paul Rydeen s-a referit la experienţa sa drept „Sindromul Zeilor - Tourette". De fapt, Rydeen ar fi putut să experimenteze mesajele secrete direcţionate în mintea lui şi a altor oameni, suficient de sensibili pentru a prinde mesajul. Este posibil ca aceste mesaje să fie intenţionate

minţilor inconştiente, dar, din anumite motive, Rydeen a perceput mesajul conştient fiind. Comenzile secrete sunt probabil difuzate pe o undă purtătoare trimisă de agenţii necunoscute, dar nu de cântăreţii cântecelor. Muzica este pur şi simplu un mod de a deschide minţile unora la comenzi ascunse.

MESAJE SECRETE

Există o foarte reală posibilitate că recentele incidente de oameni care „s-au panicat" şi au utilizat arme pentru a-şi omorî familiile, colegii sau pe străini ar putea fi cauzate de mesajele de control al minţii trimise prin intermediul mass-media populare. Motivul însă continuă să ne scape.

Cercetarea controlului electronic al minţii este încă condus sub înfăţişarea unei „Arme Nonletale". Scopul acestei cercetări este aparent crearea agenţilor programaţi să-şi îndeplinească sarcinile fără a-şi aduce aminte faptele. Oamenii din serviciul SUA vin acum cu pretenţii că la cursurile de pregătire la datorie au fost drogaţi, hipnotizaţi, s-au aflat sub „control electronic" şi supuşi la condiţionări mentale de dureri/plăceri extreme.

Un ofițer al marinei SUA, în timpul unei prelegeri din 1970, a sugerat că ar putea fi ceva adevărat referitor la pretențiile lor. A declarat că recruții de la sediul NATO din Napole, Florida, au fost legați de scaunele lor și obligați să vadă filme cu accidente industriale și ceremonii cu circumcizii africane, pentru a fi transformați în ucigași nebuni sângeroși, care apoi au fost trimiși în misiuni de asasinare. Spiritul celui de al Treilea Reich trăiește.

Ideea că cel de al Treilea Reich și posibil însuși Hitler ar putea să fi supraviețuit războiului și să se fi dus în subterane pentru a-și continua planurile pentru dominația mondială face recurs la conspiratori și la extremiștii de extremă dreapta din Nordul Americii și Europa. Farfurii zburătoare naziste secrete au câștigat, de asemenea, mulți discipoli, de-a lungul anilor, ca teorie alternativă la teoria că OZN-urile provin strict din surse extraterestre. Albert Speer, ministrul german pentru producția de armament și confidentul arhitect al Reich-ului, a știut că aceasta este o problemă destul de importantă pentru a declara în volumul final al memoriilor sale postbelice, Infiltration, 1981, cu privire la un secret aparent necunoscut al uzinei de

armament localizată într-o mină subterană cu 3.500 de lucrători: „Protocolul Fuhrerul-ului nu face în nici un fel menţiunea acestei noi arme. Nu au fost «farfurii zburătoare», ale căror cercuri extreme ale aripii dreapta se pretinde că au fost produse în secret de SS spre sfârşitul războiului şi ascunse de mine subterane.

Tehnologia noastră era destul de departe de astfel de obiecte zburătoare". După mai mult de cincizeci de ani după ce Hitler a dispărut, cel de al Treilea Reich este încă subiectul unei controverse. Nu există îndoială că visele naziştilor continuă şi azi.

Conform unui raport asupra terorismului făcut de ministerul vest-german de interne, existau 24 de grupuri naziste în ţară plus 52 organizaţii de extremă dreapta susţinând multe din principii. Unele din aceste grupuri pretind că au contact direct cu membrii supravieţuitori ai originalului al Treilea Reich. Oare a supravieţuit al Treilea Reich, ascunzându-se de ochii curioşi ai lumii? Se ascund în astfel de locaţii îndepărtate sau mai rău, trăind printre noi, planifică în secret ziua în care vor domni din nou?

În 1980, un hoţ de bancă condamnat în Franţa a pretins că o parte din bani de la „furtul bancar

Nice" de 10 milioane de dolari a fost direcționat ofițerilor SS care se ascund în întreaga lume.

Hoțul a spus că banii ar fi utilizați pentru a finanța o nouă încercare de a prelua lumea de către facțiuni teroriste naziste. La Madrid, membri ai comunității evreiești au primit amenințări cu moartea, periodic, de la o organizație teroristă intitulată „Al 6-lea comando Adolf Hitler al Noii Ordini Mondiale".

Albert Speer declară că Himmler și Hitler au planificat pentru SS să închidă 14 milioane de prizonieri după ce câștigau războiul. Lui Speer i-au fost date planurile de construcție pentru barăci și campusuri suficient de mari pentru a ține atât de mulți oameni. Planul era ca Himmler să devină un mare antreprenor în Germania postbelică, care folosea munca de sclav a 14 milioane de prizonieri pentru a reclădi țara și pentru a stabili o nouă Germanie ca fiind cea mai puternică și mai productivă națiune a întregii Noii Ordini Mondiale.

Sub supravegherea naziștilor, lumea nu ar fi avut nici un fel de libertăți și s-ar fi confruntat cu aceleași brutalități cu care s-au confruntat cetățenii în timpul războiului. Probabil că acest vis de dominare mondială nu a murit cu adevărat

niciodată, ci stă în aşteptare pentru momentul în care să lovească din nou.

Consecinţele celui de al Treilea Reich au în continuare un efect devastator asupra lumii de azi şi vor mai avea pentru generaţiile care vor veni. Cetăţenii planetei Pământ trebuie să rămână încontinuu vigilenţi la planurile secrete ale naziştilor şi ale acoliţilor lor. Consecinţele să le permitem din nou unor astfel de grupări să câştige dominaţia populaţiei este pur şi simplu mult prea oribil de contemplat.

POSTFAȚĂ

Cu prilejul manifestării științifice internaționale „Arhimede 2011", desfășurată la începutul lunii aprilie la Moscova, au fost prezentate, în premieră mondială, două pistoale laser. Cu asemenea pistoale cu laser plecau în spațiu cosmonauții sovietici.

Cosmonauții sovietici primeau asemenea arme când ieşeau în spațiul extraterestru încă de la începutul programului spațial sovietic. Am participat la această manifestare cu o serie de lucrări despre tehnologiile viitorului în plan militar, pentru care am primit şapte premii.

Simpozionul ştiințific s-a terminat cu vizitarea unei expoziții, în centrul Sokolniki, unde au fost expuse diferite obiecte care au avut legătură cu proiectele cosmice ale Uniunii Sovietice.

Printre altele au fost expuse, pentru prima oară, două pistoale cu laser care intrau în dotarea standard a cosmonauților ruși când ieşeau în

spaţiu. Deşi a fost negată permanent de către oficialităţi existenţa armamentului la bordul navelor cosmice, această dezvăluire şocantă ridică un mare semn de întrebare: ce pericole atât de mari îi păşteau pe cosmonauţi în spaţiu încât aceştia purtau asupra lor pistoale cu laser?

Acest tip de armament are o putere de distrugere mare. La o confruntare între cosmonauţi, de exemplu, razele laser ar fi trecut cu uşurinţă de costume, ucigând ţinta.

Este pentru prima dată când se fac publice asemenea informaţii şi sunt un norocos că am putut ţine în mână aşa ceva. În 1968, Uniunea Sovietică, în timpul „Primăverii de la Praga", intra cu trupe în Cehoslovacia, ţară socialistă care voia să iasă de sub tutela Moscovei.

Pentru a da o justificare internaţională atacului, sovieticii au invitat toate ţările blocului comunist să participe la invazie. România a refuzat, iar Nicolae Ceauşescu, secretarul general al PCR la acea vreme, a criticat vehement invazia.

Relaţiile dintre URSS şi România s-au tensionat, iar autorităţile de la Bucureşti se pregăteau să preîntâmpine trecerea peste Prut a unei armate de 450.000 de militari sovietici

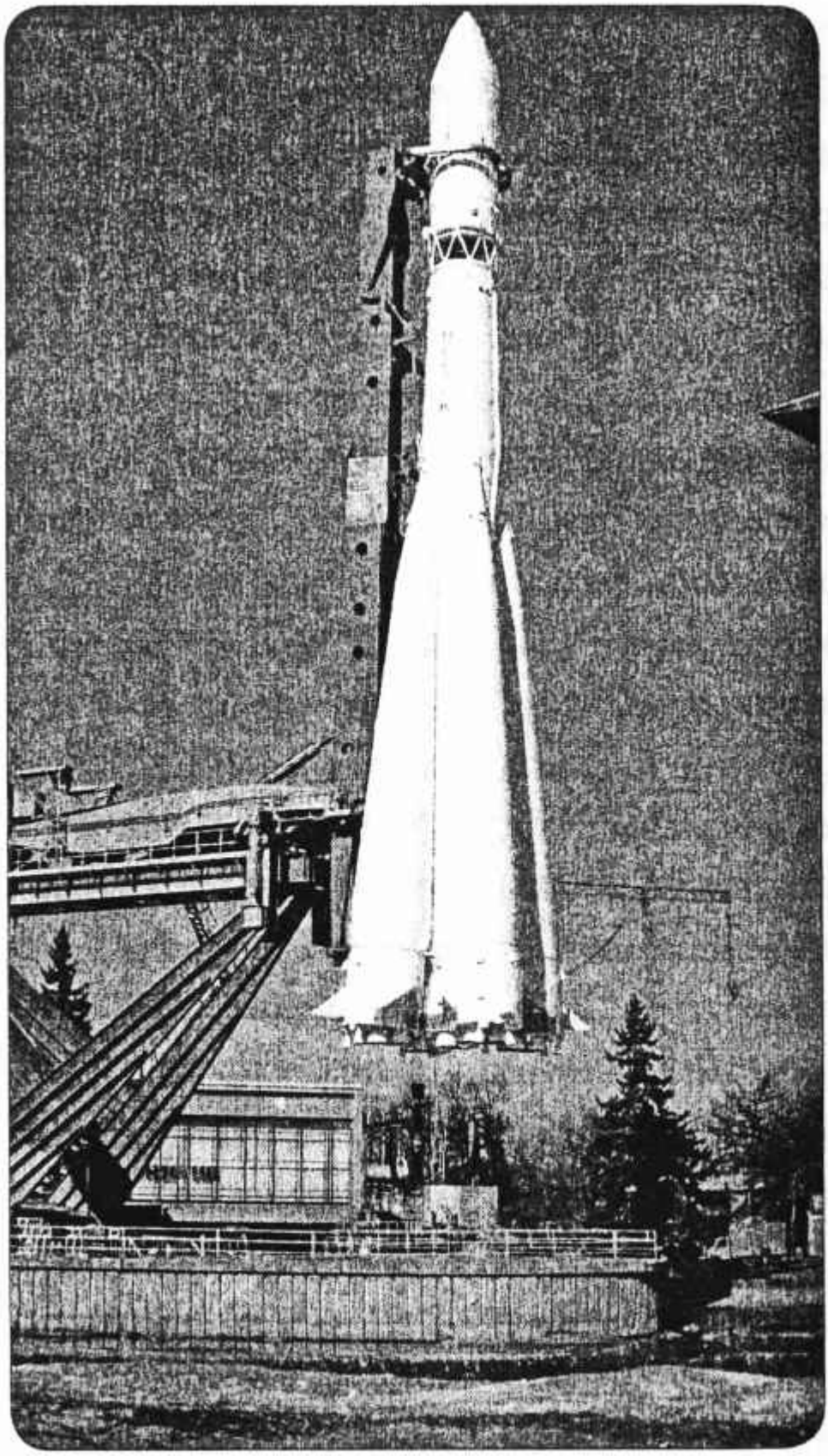

Racheta Vostok care a dus primul om în spațiu, Yuri Gagarin, în zborul de 108 minute în jurul Terrei la 12 aprilie 1968

Dr. Emil Străinu, prezentându-și comunicarea cu prilejul manifestării „Archimedes", Sokolniki, Moscova, 2011

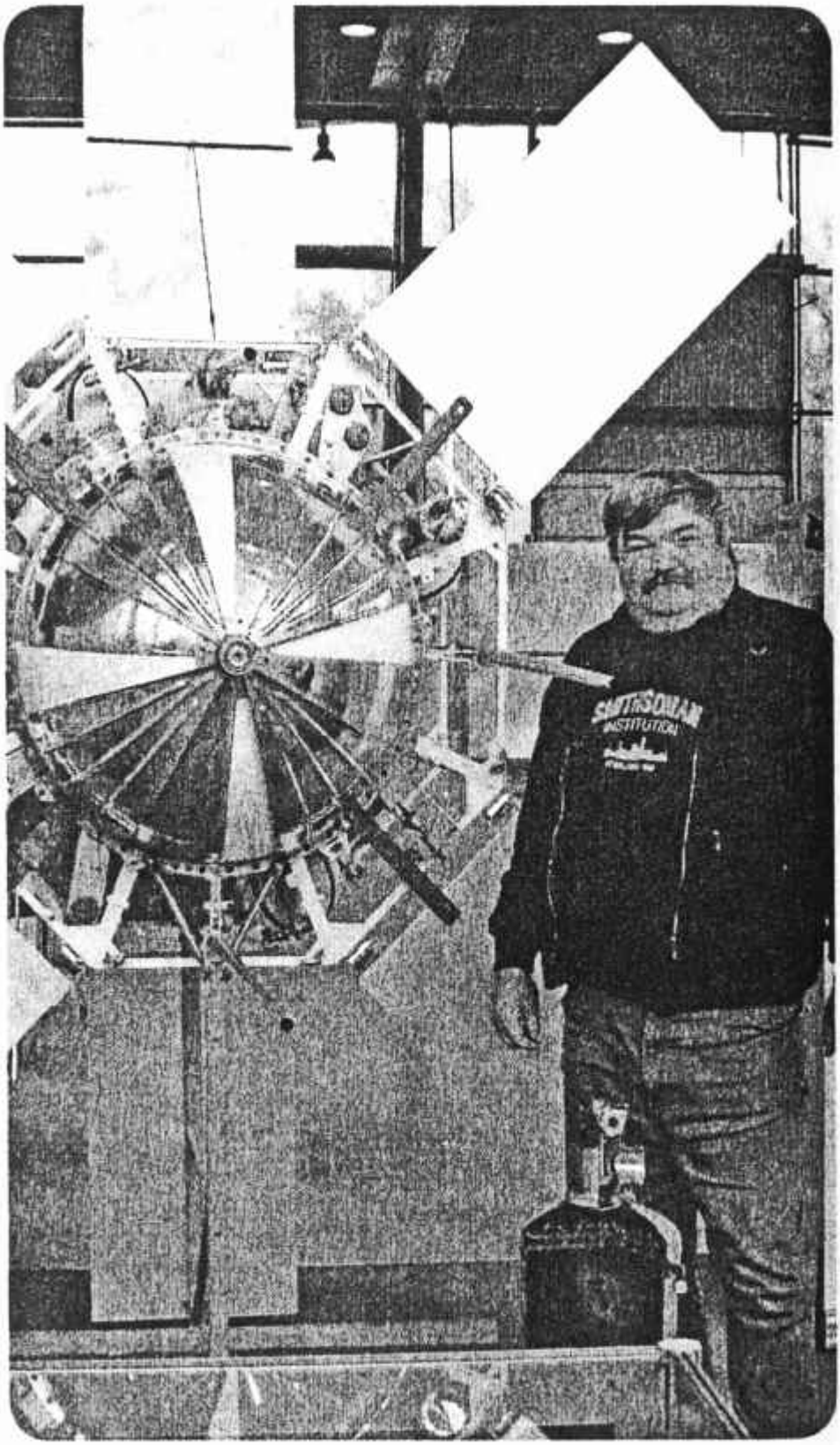

Macheta în mărime naturală a unuia dintre cei mai longevivi sateliți de comunicație sovietici

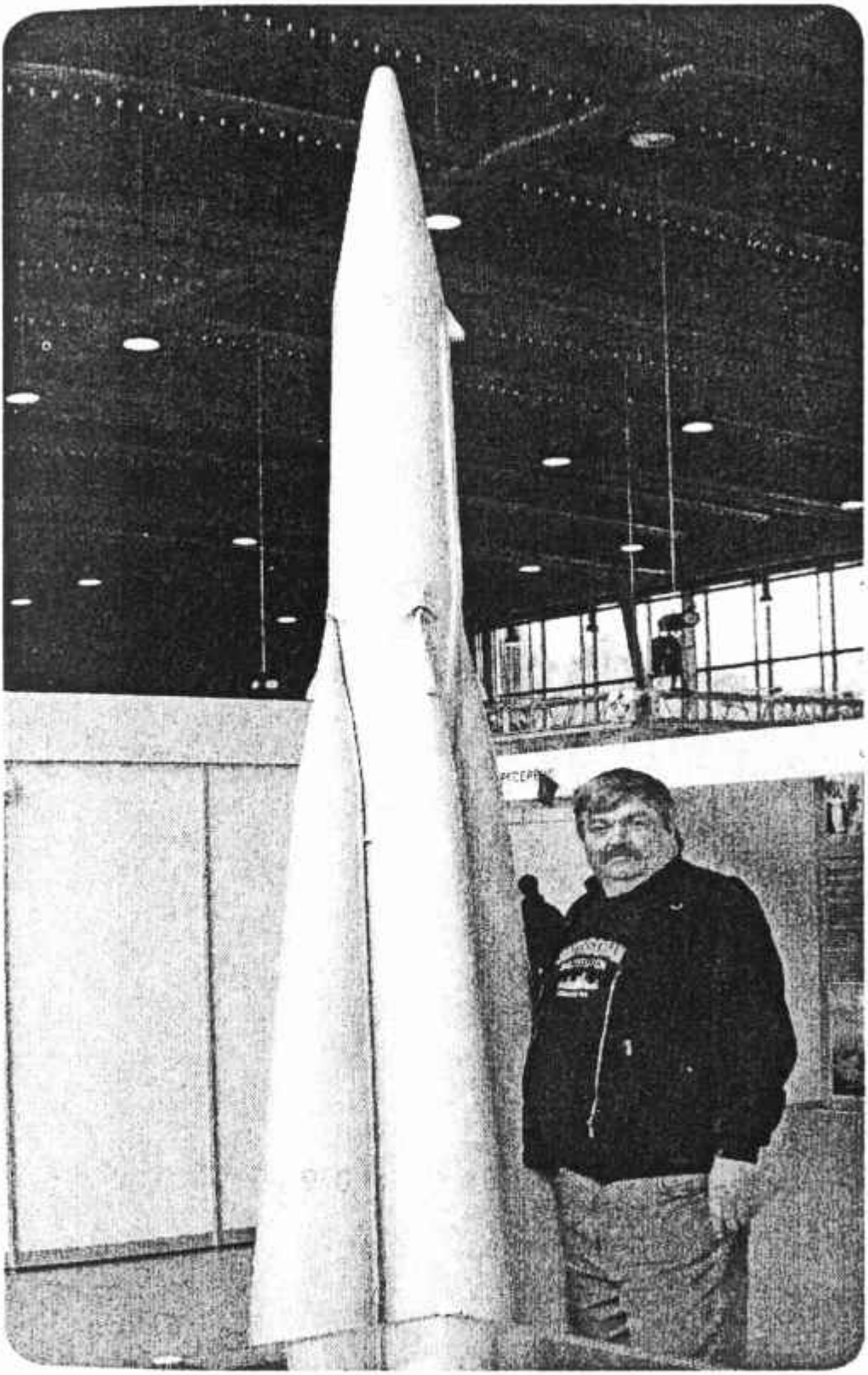

Macheta rachetei Soyuz, cel mai longeviv transportor orbital terestru

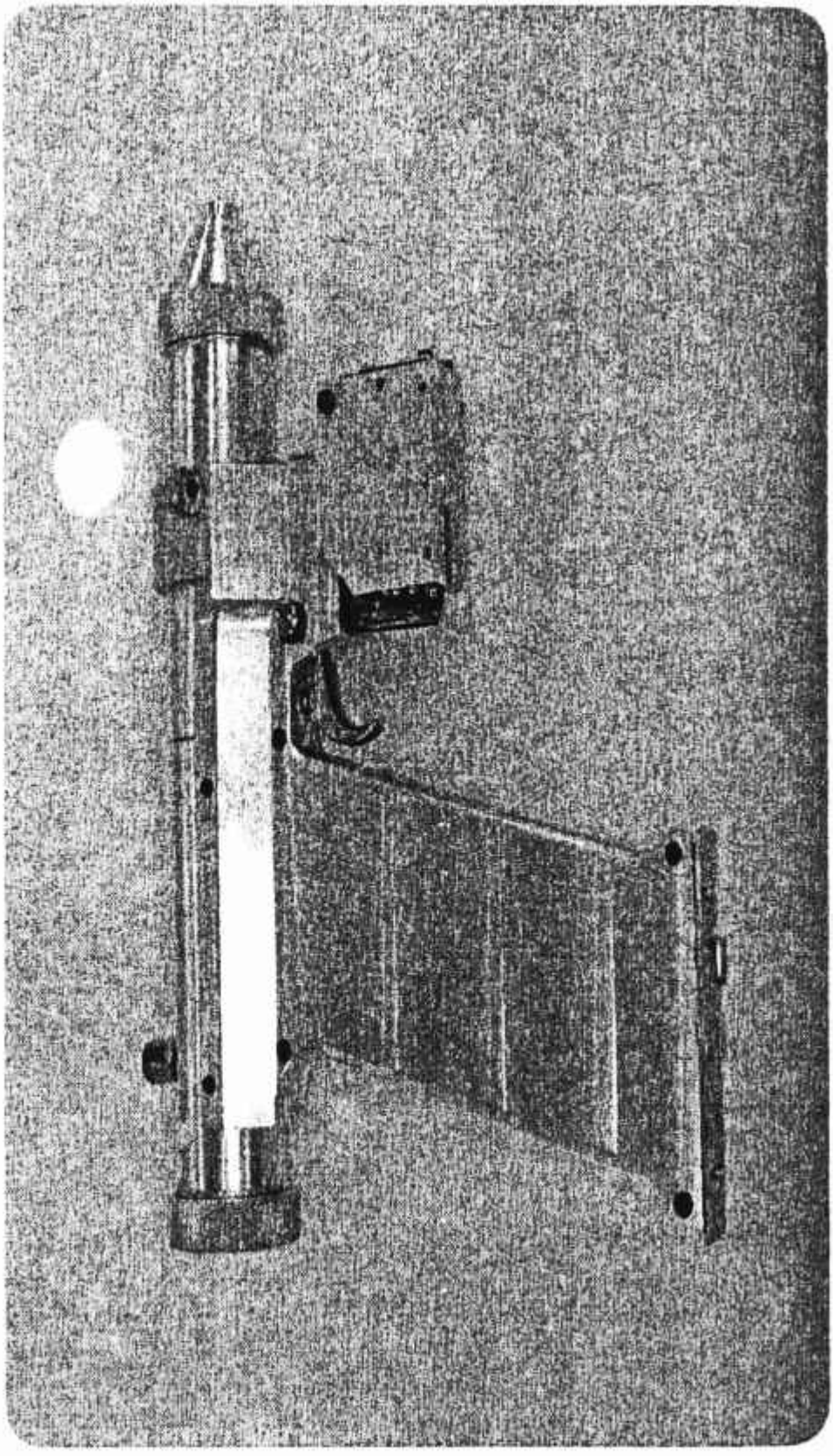

Pistol laser pentru autoapărare, existent în dotarea cosmonauților sovietici încă de la demararea programului de cercetări spațiale

Pistol laser miniatural din dotarea cosmonauților sovietici. Se poate citi că este exemplarul nr. 2 din seria de fabricație care a avut un număr mare de exemplare

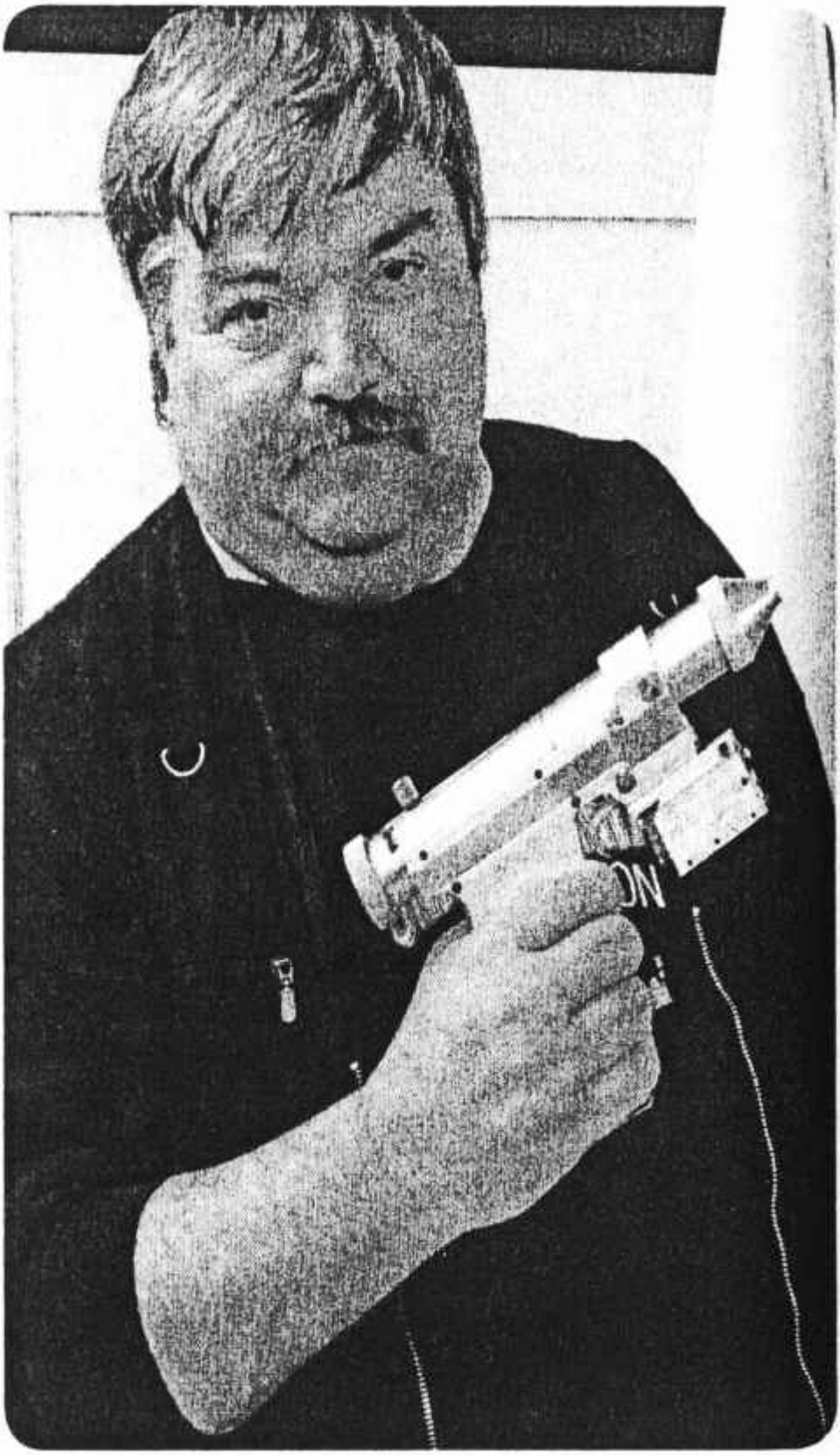

Acest tip de pistol era folosit pentru a se executa foc împotriva elementelor sensibile de structură ale navelor spațiale adverse. La impact, acestea erau incendiate, urmate de explozie

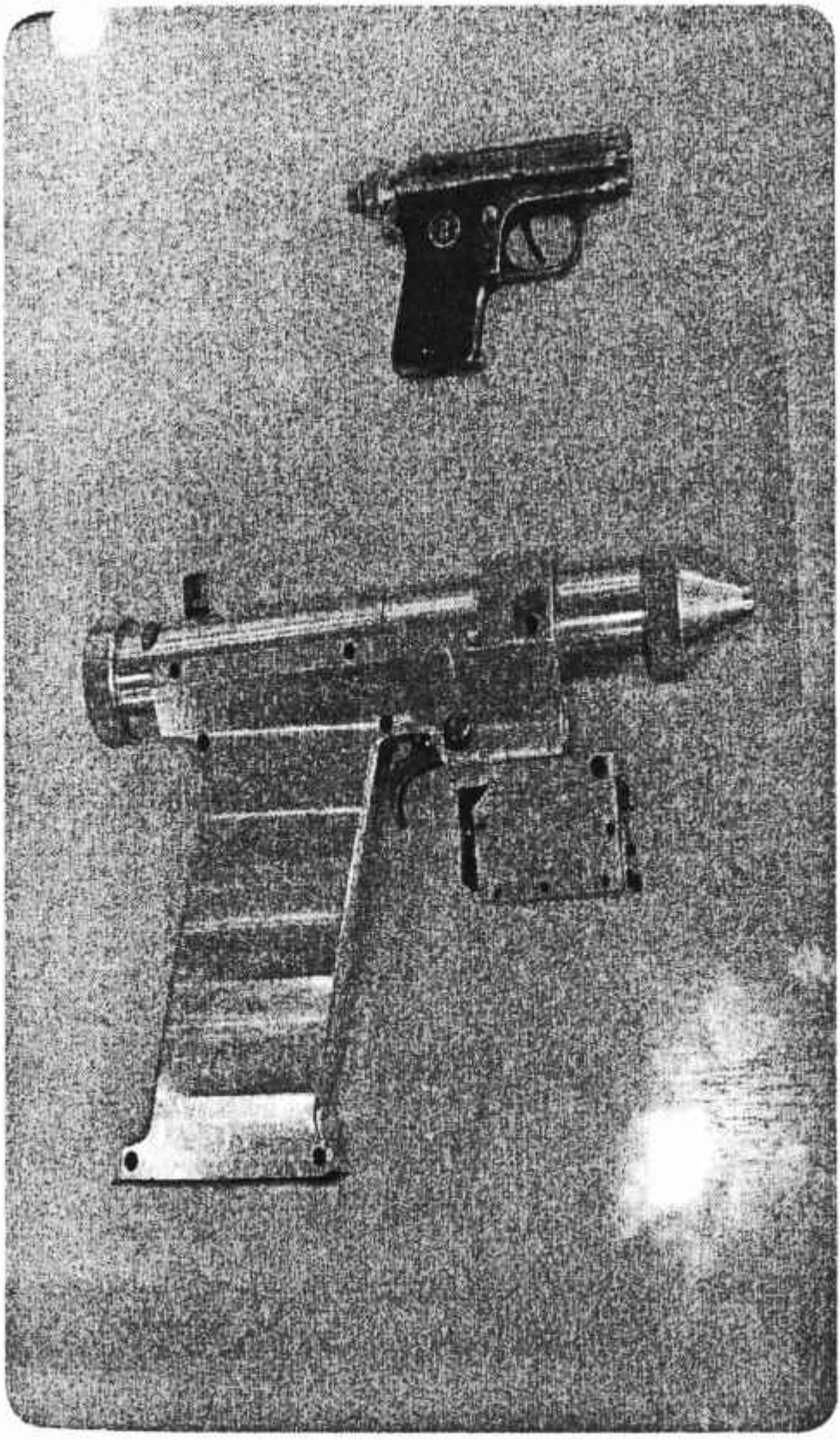

Imagine comparativă, la scară, cu cele două modele de pistoale laser aflate în dotarea cosmonauților

Imagine sugestivă care arată gradul de miniaturizare a modelului perfecționat al pistolului cu laser sovietic

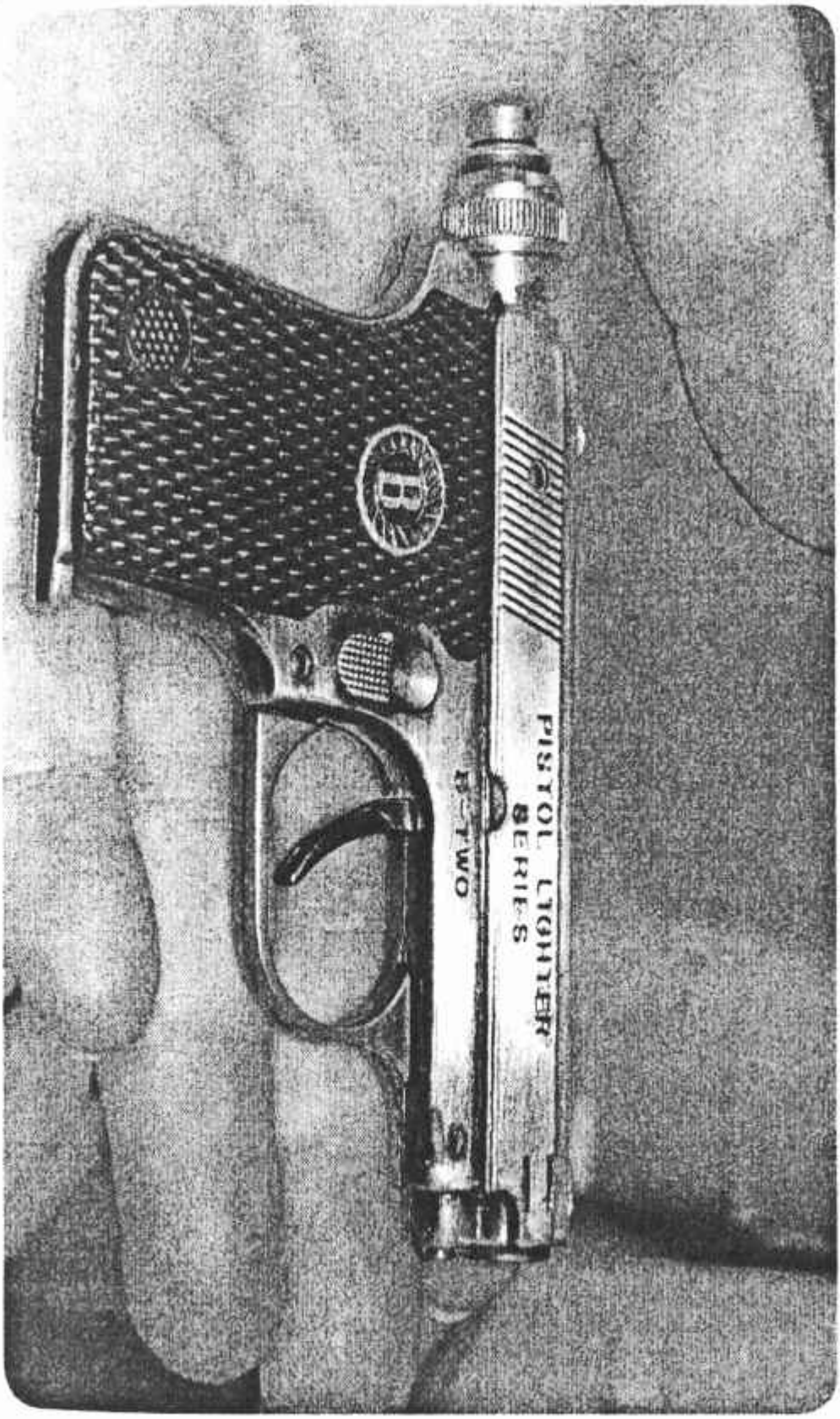

În această imagine se pot descifra toate înscrisurile aflate pe pistolul cu laser miniatural

Pistolul miniatural cu laser numărul 2,
având carcasa demontată

Racheta Angara este destinată să transporte în spațiu greutăți cuprinse între 2 și 45 de tone. Creatorii săi se așteaptă să devină prima rachetă fără pilot din dotarea Rusiei

CEVA A OPRIT ÎNSĂ INVAZIA

Există o informație conform căreia România ar fi folosit o armă laser, despre care sovieticii nu știau nimic. Această armă ar fi topit câteva tancuri, iar sovieticii, intimidați, au făcut pasul înapoi, încercând să pună în aplicare un plan de asasinare a lui Ceaușescu, în 1969, numit „Operațiunea Nistru".

În fine, după 1990, informația privind tunul laser al lui Ceaușescu a fost negată vehement de către oficialități, pe motiv că laserul nu poate fi folosit ca armă. Dar în ultimul timp americanii au amplasat arme laser și tunuri laser pe avioane și nave militare.

- Astfel, pe 11 aprilie 2011, Biroul american pentru Cercetare Navală și firma Northrop Grumman (*citate de Cnet)* anunțau că au experimentat cu succes o armă laser montată la bordul distrugătorului USS Paul F. Foster. La bordul avioanelor există arme laser eficiente de peste 15 ani.
- „Rezultatele arată că toate tehnologiile critice pentru începerea unui program

oficial de dezvoltare de arme sunt suficient de mature pentru a începe acest program. Laserele în stare solidă sunt gata pentru a face tranziția către flotă", a spus Steve Hixson, reprezentant al Northrop Grumman.

- Cu un an în urmă, arma laser fusese testată cu succes de Pentagon pe un avion de luptă care a reuşit să topească ţinte la sol în timp ce zbura deasupra lor. Proiectul se numeşte Airborne Tactical Laser.

Documentele foto din această posfaţă aparţin autorului şi sunt pentru prima oară făcute publice în mass-media internaţională.

Gen.Brig.(R) Dr. Emil Străinu
CONSILIER ŞTIINŢIFIC „JURNALUL CONSPIRAŢIEI"

PROIECTELE ASCUNSE
ALE GUVERNULUI MONDIAL SECRET

PARTEA A II-A
PROIECTELE NEGRE ALE NOII ORDINI MONDIALE

CAPITOLUL I

TEHNOLOGIA STEALTH - BAZĂ PĂMÂNTEANĂ SAU EXTRATERESTRĂ?

Avioane misterioase zboară în secret pe cer deasupra planetei Pământ. Aceste nave stranii sunt considerate de unii a fi nave spațiale extraterestre. Alții sunt siguri că Statele Unite au creat și dezvoltat nave strict secrete, antigravitaționale, deghizate să semene cu navele convenționale. Probabil că adevărul este undeva la mijloc.

Salturile uimitoare ale științei au dezvoltat un nou tip de armă de apărare: tehnologia stealth. Avioane capabile să lanseze bombe nucleare pot zbura acum invizibil în spațiul inamic, pot lăsa o sarcină utilă și pot zbura înapoi fără a fi identificate. De la dezvăluirea avionului stealth publicului larg, s-au ivit zvonuri că aceste avioane cu jet ar putea folosi știința curentă atât de avansată, încât se învecinează cu tărâmul științifico-fantastic.

Cercetătorii OZN-urilor nu au eliminat speculația că aceste avioane exotice sunt rezultatul unei tehnologii extraterestre dobândite. Totuși, știința cunoscută a stealth este ușor de înțeles. Modul în care lucrează identificarea unui avion este bombardarea constantă a spațiului aerian cu un semnal radar. Când avionul zboară pe calea lui, ricoșează înapoi un semnal

către un senzor, care determină dimensiunea şi locaţia avionului. Alte metode se focalizează pe măsurarea perturbaţiei acustice, contactul vizual şi semnăturile în infraroşu.

TEHNOLOGIA STEALTH

Tehnologia stealth (nedetectabilă) funcţionează prin reducerea sau eliminarea acestor încercări de a identifica avionul. Panourile de pe avion sunt unghiulare, astfel încât radarul este împrăştiat şi nici un semnal nu ricoşează înapoi la bază. Avioanele sunt de asemenea acoperite de un strat de materiale absorbante care reduce alte semnături pe care le-ar putea lăsa avionul. Forma are, de asemenea, de a face cu „invizibilitatea" avioanelor stealth. Aerodinamica extremă păstrează perturbaţiile aerului la minimum şi opresc zgomotul zborului.

Bombardierul invizibil B-2 are forma unei „aripi de liliac" pentru a reduce secţiunea transversală a radarului, cât şi recunoaşterea vizuală, în special la orizont. În interiorul carcasei avionului sunt cuprinse motoare cu zgomot redus. Gazele calde sunt capabile să se amestece cu aerul rece înainte de a părăsi avionul. Aceasta păcăleşte senzorii de la sol şi împiedică

Tehnologia stealth de azi pare foarte îndepărtată de tehnologia din era celui de-al Doilea Război Mondial. Este posibil ca această tehnologie să fi fost o inginerie existentă în trecut, în baza recuperării unui OZN prăbușit în afara Roswell, New Mexico, în vara anului 1947?

rachetele, care depistează căldura, să localizeze ţinta. Tehnologia stealth a fost iniţial dezvoltată pentru a depăşi sistemele sovietice de apărare. Totuşi, avioanele cu jet şi-au dovedit valoarea în alte tipuri de angajamente. În timpul Războiului din Golf, 56 de bombardiere invizibile au zburat în 1.270 de misiuni şi nu au fost niciodată lovite de focul inamic. Încă rămâne întrebarea: cum s-a dezvoltat tehnologia stealth?

Problemele care au persistat în cercetarea avionului se pare că s-au rezolvat rapid. Aceasta ar însemna că cercetarea implică tehnologii exotice, cum ar fi stealth, ce ar putea fi mai vechi decât s-a raportat sau că oamenii de ştiinţă au primit ajutor din surse neaşteptate. În oricare mod, rezultatele sunt ţinute ascunse adânc în subteranele Pentagonului.

LEGĂTURA CU OZN-URILE

Primele rapoarte despre avionul stealth corespund uimitor cu cele despre OZN. Este posibil ca OZN-urile să fi fost în realitate avioane stealth şi alte avioane negre de buget. Cu toată secretomania care înconjoară materialele stealth, adevărul s-ar putea să nu fie niciodată pe deplin cunoscut.

Bob Oechsler, un expert în robotică, care pretinde că a fost odată specialist într-o misiune NASA, a spus că primul sistem de propulsie a avionului invizibil B-2 a fost obținut de la o farfurie zburătoare recuperată. „Proiectul utilizează o centrală electrică extraterestră și este deghizată de utilizarea a patru motoare GE-F118 cu o modificare denumită GE-100. Noua tehnologie de azi este spicuită de la un avion recuperat având origini de inteligență non-umană".

Investigatorul OZN Pat Weissleader a raportat că a luat urma unei fotografii din 1948, care se presupunea că arată un OZN în formă de topor. „Omul care a obținut fotografia lucrează la curățarea solului contaminat la Norton AFB, lângă San Bernardino, California. Se uita la arhiva de fotografii să vadă dacă există dovezi despre deșeuri toxice în bază și apoi se duceau la locul respectiv să testeze".

„Air Force ținea mari arhive de fotografii ale bazei luate din aer. Am luat o fotografie care părea să indice un avion neobișnuit. Am făcut o fotografie după fotografie și am introdus-o în calculator, mărind-o progresiv și tipărind-o. Din aer este un mare triunghi, ușor mai mic pe partea din spate. Instantaneele par să indice că

sunt crestături pe partea din spate şi probabil unele umflături pe partea frontală".

Norton AFB este una din facilităţile militare care au fost închise la reducerea militară de personal din 1990. Deoarece este aproape de San Bernardino, California, s-a sugerat că ar fi un loc bun pentru un aeroport local. Mandatul cu liniile directoare federale stipulează că, înainte ca o astfel de locaţie să fie transformată pentru uz civil, trebuie curăţată de orice agent poluant ce s-a acumulat de-a lungul anilor.

S-a întâmplat ca Norton să fie în mod particular contaminat. Printre altele, este locul celei mai radioactive fântâni din ţară. Nu numai că trebuie curăţată, dar oamenii au fost puşi să localizeze orice loc cu poluare ascunsă ce ar putea să nu fie depistată la o simplă examinare vizuală.

O modalitate de a se face acest lucru era examinarea vechilor fotografii pentru dovezi de scurgeri de petrol sau alte contaminări ce nu se pot vedea la o inspecţie. La localizarea unui teren sunt luate mostre de sol şi testate pentru a se decide dacă există vreun fel de contaminare. Unul dintre membrii echipei a examinat o întreagă arhivă de fotografii şi a dat peste aceasta.

Nave misterioase, sub formă de triunghiuri, au fost indicate în locuri unde au fost văzute anterior obiecte sub formă de disc. Triunghiurile au fost văzute în Phoenix şi zonele rurale din Marea Britanie. Există unii care susţin că sunt construite pe Pământ, în timp ce alţii le văd fabricate de alte civilizaţii.

FOTOGRAFIA MISTERIOASĂ

Poza este parte a unei arhive numeroase de fotografii, iar el a făcut fotografia cu aparatul său. A folosit un film color, deşi originalul era alb negru. Weissleader a folosit software-ul Ez Photo pentru a mări imaginea navei triunghiulare. De asemenea, a manipulat contrastul şi culoarea pentru a obţine un prim-plan care sporea detaliile. Umbra avionului este uşor în formă de pană, sugerând că botul era mai înalt decât capătul cozii. Imaginea de aproape face să apară ca şi cum spatele era în formă de bombardier invizibil, cu o formă aproape în zigzag. Se mai sugerează curburi bombate pe ambele părţi. Aceste forme erau consecvente într-un număr de încercări de a manipula contrastul, luminozitatea şi culoarea pentru a defini imaginea.

SECRETE NAZISTE

Peste ani, au ieşit la iveală rapoarte cum că Norton AFB a fost utilizat ca zonă de testare pentru un avion nazist top-secret capturat. Avionul secret se presupunea a avea un tip de „aripi zburătoare" implicând o metodă complet nouă de tehnologie. S-ar putea ca Pat Weissleader să fi dat peste singura fotografie cunoscută a acestui avion.

Ar fi putut rapoartele despre OZN-uri să fi localizat pur şi simplu un avion terestru exotic? Aceste avioane necunoscute ar putea utiliza tehnologii care sunt atât de sofisticate încât nu sunt recunoscute ca fiind avioane pământene. Rapoarte despre imagini ale misteriosului avion au coincis cu rapoarte ale imaginilor despre farfuriile zburătoare. Statul Nevada a fost locaţia principală a viziunilor OZN în ultimii ani.

Întrebarea dacă Obiectul Zburător Neidentificat este raportat ca imaginea unui avion misterios sau a unei farfurii are de-a face mai mult cu predispoziţia observatorului individual decât cu natura fenomenului observat. Natura multora dintre rapoartele asupra avioanelor misterioase sunt similare altor rapoarte despre

OZN-uri. Lumini stranii care se mişcă neregulat sau la viteze mari pe cer au fost de mult miezul elementelor fenomenului OZN.

Investigaţiile rapoartelor despre farfuriile zburătoare au indicat insistent cum chiar şi observatorii experimentaţi şi antrenaţi pot interpreta greşit fenomenele văzute în împrejurări nefamiliare (sau chiar şi familiare). Acest precedent nu poate exclude existenţa OZN-urilor, deşi sugerează atenţie în interpretarea unor astfel de rapoarte.

CAPITOLUL II

AVION EXOTIC UTILIZAT ÎN RĂZBOIUL DIN GOLF

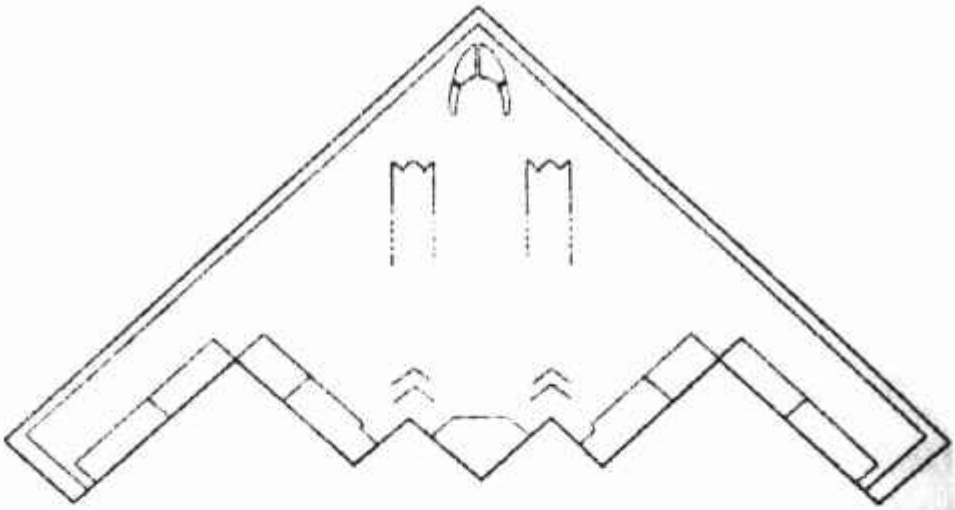

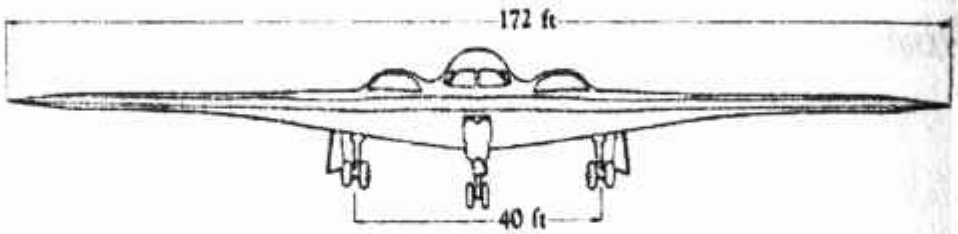

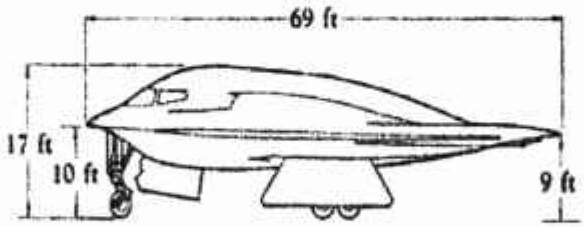

USAF/NORTHROP B-2

SPECIFICAŢII

Anvergură	52,4256 m
Lungime	20,9 m
Înălţime	5,18 m
Greutate brută mai mult de	158.756,5 kg
Sarcină utilă mai mult de	18.143,6 kg
Rază de acţiune fără realimentare	9.656 km
Rază de acţiune cu o alimentare	16.093 km

Echipaj 2 piloţi şi comandantul de misiune

Bombardierele şi avioanele de luptă stealth sunt cele mai familiare dintre noile tipuri de avioane exotice. Totuşi, numai acum câţiva ani existenţa lor a fost cunoscută chiar şi de militari. Avionul de luptă Lockheed F-117A Stealth a fost primul avion de luptă operaţional proiectat să exploateze tehnologia stealth. Cu forma sa neobişnuită, F-117A este acum legendar datorită explorărilor deasupra Bagdadului în Războiul din Golf.

Dezvoltarea lui F-117A a fost raportată începând cu anii 70, când mai multe companii aeriene ale Statelor Unite au experimentat diferite proiecte tehnologice pentru a eluda sistemele de apărare, radarul şi rachetele de suprafaţă. În 1978, Proiectele Avansate de Dezvoltare Lockheed din Burbank, California, poreclite „lucrările sconcsului", au fost contractate pentru a transforma un demonstrant avansat, cu nume de cod HAVE BLUE, într-un avion operaţional de luptă de mare precizie.

Utilizând experienţa proiectelor dezvoltate pe U-2 şi SR-71, au fost capabili să obţină primul F-117A în aproximativ doi ani şi jumătate. Comandamentul Tactical Air a primit primul său F-117A în 1982 şi prima sa unitate de luptă,

4450 Tactical Group, a devenit pentru prima dată operațională în octombrie 1983 pe domeniul Tonograph Test, în Nevada.

F-117A folosește o varietate de tehnologii pentru a-l masca de detectoarele radarului inamic. Este acoperit cu un material absorbant radar (RAM) ce absoarbe emisiile radar. Forma fațetată a avionului distruge energia de reflexie a radarului. De asemenea, sistemul modificat de evacuare reduce cantitatea de căldură emisă de motoarele cu turbopropulsoare. Designul interior este de asemenea unic și rămâne confidențial. Se crede că materialul radar absorbant este de asemenea utilizat în interior, în special la motor, pentru a reduce detectarea.

Numele „stealth fighter" (avion de vânătoare invizibil) nu justifică utilizarea acestui avion deoarece nu are capacitatea de a lupta în aer și nu are sisteme defensive precum reflectoare, semnale luminoase, dozatoare și bruiaj RADAR. F-117A se bazează complet pe capacitatea stealth și pe noapte pentru a evita apărarea în aer și avioanele de luptă inamice. Armamentul de pe avionul de vânătoare invizibil este optimizat pentru atacuri de precizie de noapte. Are senzori infraroșu în față și în jos pentru detectarea și

ţintirea muniţiei ghidate pe obiective selectate. Sistemul intern de navigaţie permite avionului stealth să găsească obiectivele adânc ascunse în teritoriul inamic. Primele arme sunt seriile de bombe ghidate cu laser Paveway GBU-10 şi GBU-27.

F-117A a fost un program „negru" confidenţial. Dezvoltarea şi producţia au fost extrem de confidenţiale şi făcute în câţiva ani. Totuşi, în 1988, USAF a dezvăluit programul steath, publicului şi presei le-au fost indicate, într-o anumită măsură, capacităţile avioanelor stealth. Se zvoneşte că, datorită efortului asupra piloţilor pe timpul zborurilor de noapte, avioanele stealth au fost dezvăluite, iar piloţilor li s-a permis accesul liber la zborurile cu aceste avioane pe timp de zi.

De fapt, motivul real pentru care a fost dezvăluit aeronava stealth era că a fost dezvoltat un alt avion mai nou, şi mai exotic, şi gata de zbor. Orice rapoarte ale avioanelor stranii cu jet ar putea fi „explicate" ca un simplu avion stealth. În timpul Războiului din Golf, avioanele steatlth au îndreptat atacul, ca un vârf de lance, asupra Irakului, lovind obiective vitale din Bagdad în primele minute, precum şi alte obiective vitale de

apărare antiaeriană pentru a permite avioanelor convenționale să lovească în interiorul Irakului.

Avioanele F-117A au atacat numeroase obiective din Irak fără să fie atacate cu arme de foc sau detectate. Obiectivele inamice includeau centre-cheie de comunicații, de cercetare, de dezvoltare, producție și facilități de depozitare, puncte aglomerate de cale ferată, autostrăzi principale și a fost atins și sistemul de apărare al Irakului din Kuweit.

F-117A era calul de bătaie al campaniei aeriene strategice a Coaliției. Cele patruzeci și două de avioane au zburat în mai mult de 1.200 de ieșiri de luptă, au efectuat peste 6.900 de ore și au lansat mai mult de 2.000 de tone de explozivi cu acuratețea unui „ac de pin". În anul 1991, Lockheed a propus prelungirea vieții aeronavelor stealth prin reactualizarea avionului existent F-117A+, începând cu înlocuirea motoarelor. Alte modificări includeau capacități îmbunătățite de invizivilitate - stealth, senzori noi pentru toate anotimpurile, probabilitate redusă de interceptare a comunicațiilor, receptoare globale de navigație și o independență mai mare de zbor, de la distanța inițială de la aproximativ 1.055 km la 1.333 km.

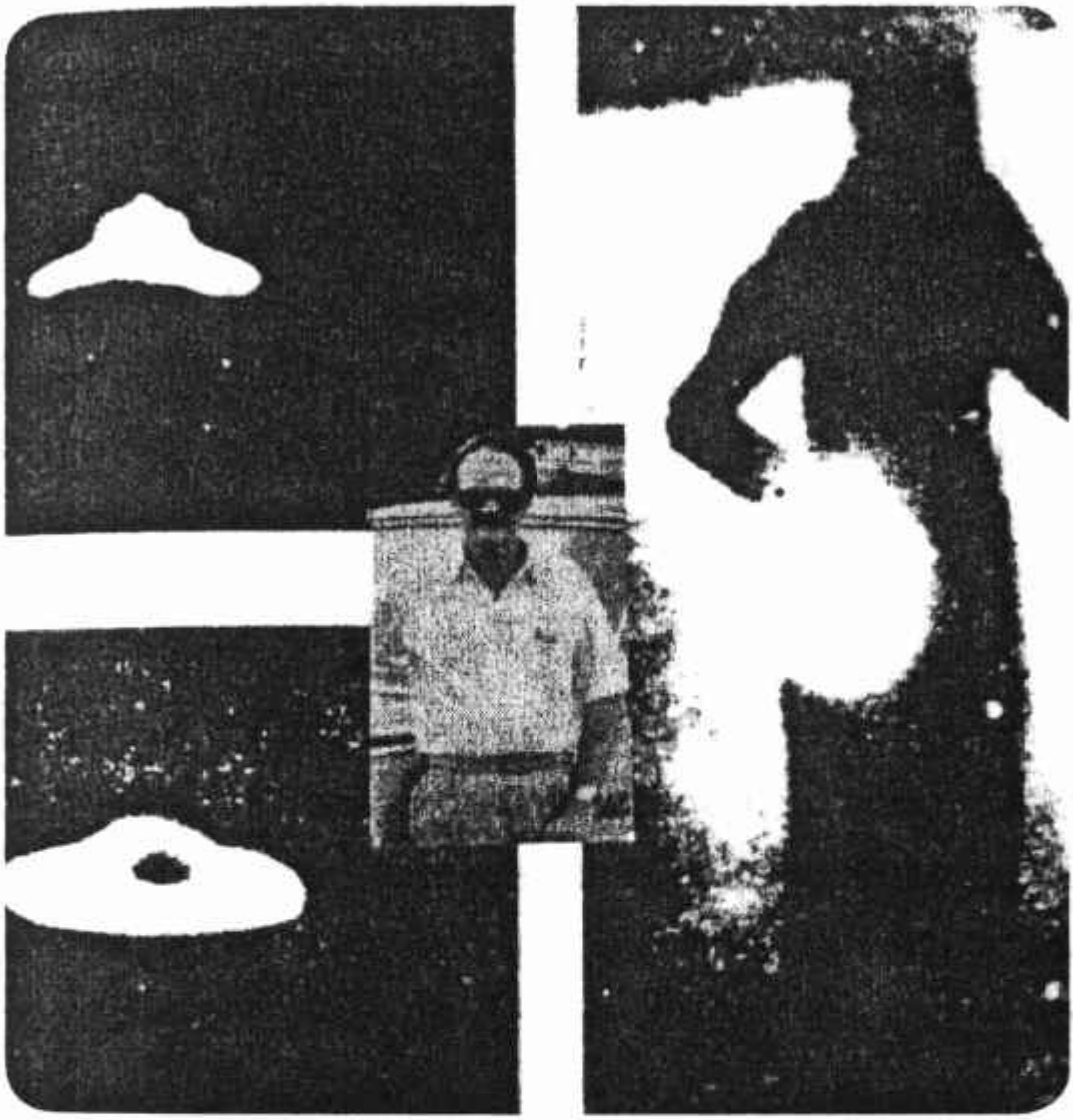

Guvernul a încercat să explice existența OZN-urilor timp de o jumătate de secol. Aceasta în pofida faptului că au fost surprinse de operatorii radar fenomene inexplicabile și că „farfuriile zburătoare" au fost observate și „vânate" de cele mai rapide avioane ale noastre. Sunt acestea ale noastre sau aparțin unei tehnologii „străine"?

Tehnologia ştiinţifică stealth a fost descrisă în multe documente de cercetare şi jurnale. Totuşi, fapt recunoscut de Air Force, mare parte din tehnologia utilizată de avionul stealth este încă clasificată drept top secretă. Faptul că avionul stealth este încă învăluit în secret ar putea fi pentru că anumite aspecte ale tehnologiei stealth şi alte avioane exotice utilizează tehnologii ce sunt necunoscute multor observatori.

Paul A. LaViolette, doctor, crede că avionul stealth utilizează ceea ce el numeşte tehnologia electrogravitaţiei (antigravitaţie). LaViolette spune că tehnologia electrogravitaţiei este în curs de dezvoltare în cadrul cercetării şi a programelor negre de dezvoltare ale Air Force SUA. Această cercetare se poate pune acum în practică la bombardierul cu tehnologie avansată B-2 pentru a furniza un mod de propulsie auxiliar exotic. Această deducţie se bazează pe dezvăluirea că B-2 încarcă ambele sale aripi de vârf, iar jetul de eşapament ţâşneşte la mare voltaj.

Ionii pozitivi emişi de aripa de vârf ar produce o teacă parabolică încărcată cu ioni pozitivi a avionului, în timp ce ionii negativi, injectaţi în jetul de eşapament, pregătesc o încărcătură negativă spaţială purtătoare cu o diferenţă potenţială în

exces de 15 milioane volţi. Conform cercetării electro-gravitaţionale efectuate de fizicianul T. Townsend Brown, o astfel de încărcătură spaţială diferenţială ar stabili o gravitaţie artificială, care ar induce o forţă fără reacţie asupra avionului în direcţia polului pozitiv. O astfel de unitate electro-gravitaţională ar putea permite ca B-2 să funcţioneze cu o eficienţă asupra unităţii de propulsie la viteze supersonice de croazieră.

BOMBARDIERUL B-2

Timp de mulţi ani, au circulat zvonuri că Statele Unite ar dezvolta în secret un avion avansat care evită radarul. Zvonurile s-au dovedit realitate în noiembrie 1988, când Air Force a dezvăluit bombardierul cu tehnologie avansată B-2. Deşi purtătorii de cuvânt militari au furnizat mass-media unele informaţii despre designul exterior al avionului, profilul radar şi infraroşu redus, au existat multe lucruri asupra cărora au păstrat tăcerea. Totuşi, câţiva ani mai târziu, unele secrete-cheie despre B-2 au scăpat către presă.

CAPITOLUL III

MISTERIOSUL DOCTOR BROWN

Timp de aproape o jumătate de secol au existat numeroşi indivizi care au susţinut că au experimentat faţă în faţă întâlniri cu fiinţe care se presupune că erau extraterestre. Astfel de „contactaţi", cum a fost Howard Menger (autorul cărţii Din afara spaţiului către tine), au pretins că astfel de fiinţe chiar au aterizat pe proprietatea lor împreună cu nava lor. Alţii care au studiat aceste poveşti au menţionat mai întâi că spionajul militar sau chiar CIA au jucat rolul în „aranjarea" unor asemenea întâlniri pentru că se datora scopurilor non-binevoitoare.

La 9 martie 1992, revista Aviation Week and Space Technology (Săptămânalul aviaţiei şi tehnologia spaţială) a făcut o uluitoare dezvăluire: bombardierul B-2 încărca electrostatic fluxul de eşapament şi aripile de vârf ale carcasei sale aidoma unei aripi. Cei familiarizaţi cu cercetarea electromagnetică a fizicianului T. Townsend Brown vor realiza rapid că aceasta echivalează cu declaraţia că B-2 poate funcţiona ca un avion antigravitaţie.

Începând cu anul 1920, T. Townsend Brown a descoperit că este posibilă crearea unui câmp gravitaţional artificial prin încărcarea unui condensator electric la înaltă tensiune. El a

construit special un condensator, care utiliza o încărcătură grea, de înaltă tensiune ce acumula (factor K ridicat) material dielectric între plăci şi a descoperit că, atunci când încărca între 70.000 şi 300.000 volţi, se mişca în direcţia polului său pozitiv. La orientarea cu partea pozitivă în sus, se putea pierde aproximativ 1% din greutate. A atribuit această mişcare unui câmp gravitaţional electrostatic care acţiona între plăcile încărcate opus ale condensatorului.

Pe la 1958, a reuşit să dezvolte un model de farfurie având un diametru de 381 milimetri ce putea ridica peste 110% din greutatea sa. Experimentele lui Brown au lansat un nou câmp de investigaţie care a devenit cunoscut ca electrogravitaţie, tehnologia controlând gravitaţia cu ajutorul încărcăturii electrice de înaltă tensiune.

Revista Aviation Week a obţinut informaţia despre B-2 de la un mic grup de oameni de ştiinţă şi ingineri renegaţi de pe Coasta de Vest, care erau foşti asociaţi ai proiectelor negre. Pentru a face astfel de dezvăluiri, aceşti oameni de ştiinţă au încălcat codul tăcerii, care rivaliza cu al Mafiei. Şi-au asumat riscul deoarece au simţit că era important din motive economice să se facă

eforturi pentru a dezvălui anumite tehnologii negre pentru uz comercial. Doi dintre indivizi au spus că li s-au încălcat drepturile civile (în numele securităţii) fie ca să îi reducă la tăcere, fie ca să prevină plecarea lor din strânsa comunitate de cercetare şi dezvoltare neagră. Câteva luni după ce Aviation Week a publicat articolul, întregul personal de securitate neagră a intrat în priză. Acel sector al comunităţii cercetării şi dezvoltării negre a primit avertismentul şi, drept rezultat, grupul de oameni de ştiinţă a rupt contactul cu revista. În mod clar, supraveghetorii programelor de cercetare şi dezvoltare negre erau extrem de îngrijoraţi de scurgerile de informaţii care au reieşit din acel articol.

În pofida acestor griji, informaţia despre dezvoltarea avionului stealth s-a scurs mai devreme, în timpul administraţiei Carter. În vara anului 1975, s-a publicat primul raport care pretindea că un mic avion de luptă a fost creat de Air Force. Şase luni mai târziu, un al doilea jurnal de aviaţie spunea că „marea prioritate era încorporarea tehnologiei stealth în proiectele avioanelor de luptă". Numărul de referinţe asupra avionului stealth a continuat să crească în următorii trei ani.

Pe măsură ce numărul de rapoarte și speculații creștea, secretarul apărării Administrației Carter, Harold Brown, a ținut o conferință de presă pentru a clarifica rapoartele referitoare la avionul stealth. În timp ce intenționa să creeze o barieră, confirmarea lui Brown asupra speculației media a creat o furtună din partea criticismului republican. Ceea ce s-a ignorat, totuși, a fost că rapoartele publicate cu ani înainte detaliau mult mai multe informații decât conferința lui Brown.

Ignorând faptul că F-117 a fost în mod oficial recunoscut de Administrația Carter, președintele Reagan a mutat programul înapoi la „negru" la numirea din 1981. Oficialii administrației au început să se refere la avion ca „avionul de hârtie" și „gândire cu dorințe". Deoarece era imposibil să acoperi ochii jurnaliștilor, această tactică îi ținea departe de ghicirea designului exact și a capacităților avionului.

În pofida incertitudinilor, de-a lungul perioadei de început spre mijlocul anului 1980, rapoartele presei, modelele de plastic și alte speculații au fost corecte de mai multe ori sau nu au fost.

De exemplu, destinația programului a rămas oarecum obscură. Observând golul numeric dintre F/A-18 Hornet și F-20 Tigershark, se

presupunea, în mod obişnuit, că denumirea avioanelor de luptă stealth era F-19. Alte rapoarte sugerau că programul a avut nume de cod Senior Prom. Totuşi, pe la 1987, aceste concepţii greşite au fost în mare măsură rezolvate.

În baza primelor concepţii se presupune că avionul avea suprafeţele rotunjite pentru a reduce secţiunea transversală radar, aşa cum au fost incorporate mai târziu la avioanele sofisticate B-2 şi A-12. Astfel, a fost o oarecare surpriză când s-a dezvăluit că F-117A avea o formă faţetată. Această concepţie greşită a derivat de la o supraestimare a statutului art-designului la avioanele stealth din anii '70.

Capacităţile de estimare a acelei perioade permiteau doar analizarea semnăturilor radar ale proiectelor avioanelor simplu faţetate. Utilizarea unor suprafeţe curbe complexe stealth aştepta computerele îmbunătăţite ale anilor '80.

În pofida acestor idei preconcepute, la momentul începutului anilor '80 a apărut un tablou tot mai coerent al programului avionului de luptă stealth. În nici un punct în timpul acestei perioade nu a existat vreo întrebare serioasă în raportarea publică cu privire la existenţa reală a programului. Credibilitatea rapoartelor despre

existența programului era substanțial crescută de prăbușirea unuia din avioane în 1984 și a altei prăbușiri în 1986.

Pe la sfârșitul anilor '80, programul a intrat într-un stadiu de dezvoltare ce implica observarea. Pentru că avioanele începeau să ia calea aerului, atrăgeau atenția publică în pofida efortului intens de a le ține secrete. Anchetele Congresului despre documente contractante lipsă, filmele și fotografiile ce se ocupau cu avioanele erau de asemenea dificil de acoperit.

Au fost sugerate câteva expuneri raționale pentru redezvăluirea din partea Administrației Reagan a lui F-117A în 1988. O explicație este: Casa Albă a lui Reagan a întârziat redezvăluirea pentru că aștepta timpul propice ce ar fi evitat conotațiile politice ale anunțării anului electoral al lui Carter.

O altă teorie este că redezvăluirea a fost un exercițiu pentru limitarea daunelor, oficialii considerând că este mai bine ca publicul să fie informat oficial despre F-117A decât să preia detalii stoarse în timpul unui proces urât, implicând angajații Lockheed, care au dat în judecată guvernul pentru presupuse daune referitoare la lucru

Probabil cea mai convingătoare explicaţie pentru dezvăluire a fost că Air Force a lansat avionul B-2 sub lumina reflectoarelor pentru a câştiga sprijinul public şi pe al Congresului pentru acel proiect „în suferinţă" deoarece existau din ce în ce mai puţine motive să ţină în întuneric F-117A.

Dezvăluirea lui F-117A în 1988 nu a răspuns la toate întrebările care înconjoară acest program. Câte F-117A au fost planificate iniţial? De fapt, au fost produse un total de 59 de avioane, cu prăbuşirile reducându-se la o flotă de 56 de avioane. În mod variabil rapoartele presei sugerează că 72, 90, 100 sau mai multe avioane au fost fabricate iniţial, deşi numărul a fost redus din cauza problemelor referitoare la costuri.

Ce misiune a fost iniţial planificată pentru acest avion? Cu un program de cost de aproape 150 milioane de dolari pe avion (la nivelul lui 1992), F-117A este adesea mult mai costisitor decât un avion comparabil, cum ar fi avionul F-16 de 20 de milioane, şi poate duce doar o fracţie din încărcătura explozivă a fratelui său non-stealth.

F-117A s-a dovedit bun în timpul operaţiunii Furtună în deşert, aceasta fiind mai degrabă

o funcţie a capacităţii sale de bombardare decât de ascundere. Adevărul ar putea fi că avionul F-117A a fost construit cu tehnologie extraterestră cu scopul de a apăra planeta de o invazie din altă lume. Unul din cele mai bune moduri de a înfrânge un inamic este de a le utiliza propriile lor arme împotriva lor. Au fost adăugate sisteme de arme convenţionale pentru a distrage atenţia de la scopul real al avioanelor, pentru a-i combate pe extratereştrii ostili. Separat de inerţia tehnologică, baza pentru decizia iniţială de a procura F-117A rămâne ascunsă de munţi de dezinformare.

CAPITOLUL IV

PROIECTE NEGRE: AURORA... OARE EXISTĂ?

Proiectele „negre" sunt proiecte guvernamentale considerate secrete tehnologice. Acestea pleacă de la laser şi arme pe bază de particule luminoase până la avioane strict secrete. „Proiectul Aurora" este numele dat unuia dintre aceste tipuri de proiecte implicând două noi tipuri de avioane. Aceste avioane au fost observate în sud–vestul Statelor Unite şi se spune că au fost dezvoltate în facilităţi strict secrete din deşertul Nevada.

Conform rapoartelor, pe la mijlocul anului 1992, Aurora a decolat de la o bază din deşertul Nevada spre un atol în Pacific, apoi spre Scoţia, pentru alimentare, înainte de revenirea în Statele Unite, pe timpul nopţii. Nova cisternă, special modificată, este folosită pentru a umple rezervoarele Aurorei cu metan lichid, în aer. Forţele Aeriene ale SUA au utilizat baza aeriană RAF din Machrihanash – Scoţia ca punct de început.

Rapoartele sugerează că misteriosul avion ar „zbura noaptea înainte de a strecura înapoi spre America, traversând Polul Nord la mai mult de şase ori viteza sunetului. Un bombardier de luptă F-111 este dat peste cap când aterizează avionul vopsit negru, zburând în formaţie închisă pentru a deruta radarele civile".

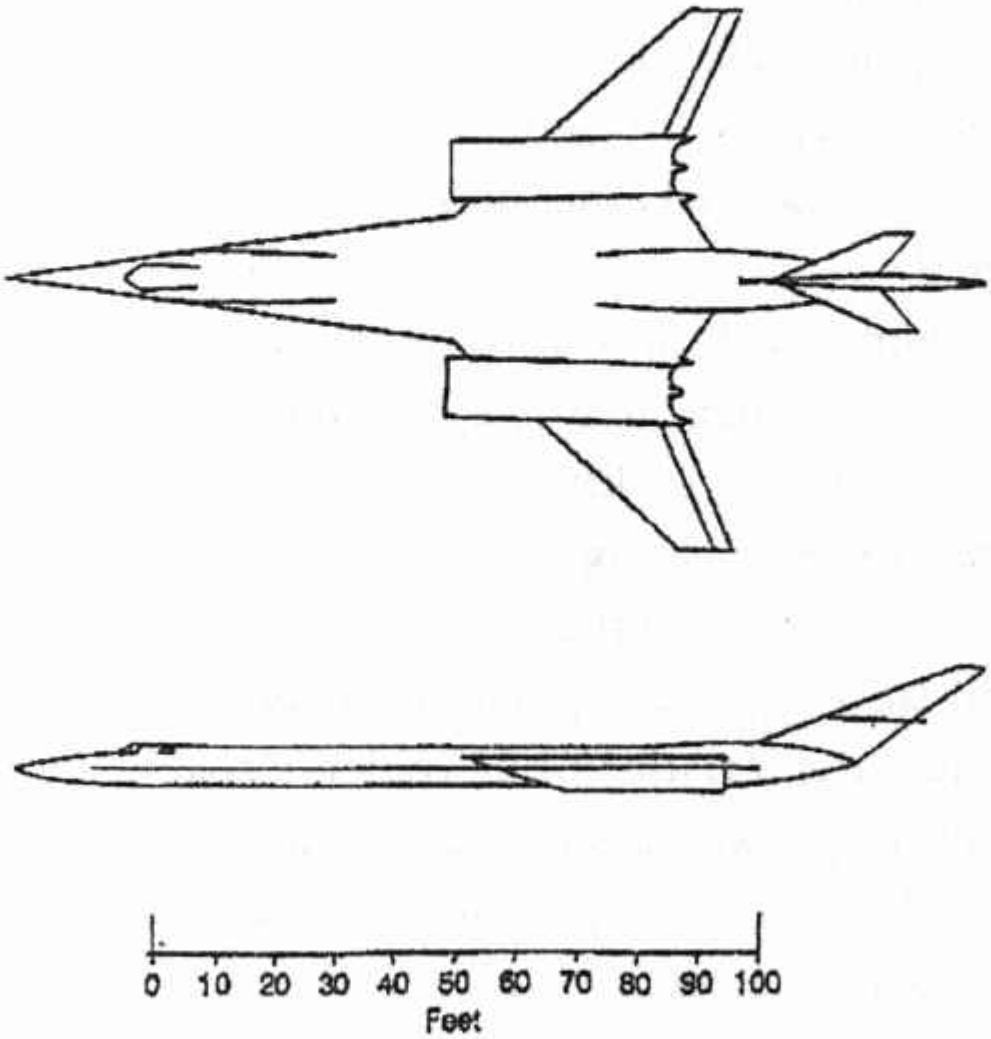

Conceptul din 1985 Lockheed

Probabil cea mai imperioasa dovadă pentru astfel de teste de zbor sunt seriile de efecte sonore neobişnuite deasupra sudului Californiei, începând cu sfârşitul anului 1991. În cel puţin cinci ocazii, aceste efecte sonore au fost înregistrate de cel puţin 25 din cei 220 senzori de la Observatorul Geologic al SUA de-a lungul sudului Californiei, utilizat să indice epicentrele cutremurelor. Incidentele au fost înregistrate în iunie, octombrie, noiembrie şi finele lui ianuarie 1991.

Oamenii de ştiinţă estimează că avionul ar zbura cu viteze de la 3 şi 4 Mach la altitudini de 12,8 până la 16 km. Calea de zbor a avionului era în direcţia nord, nord-est, consecvent căilor de zbor ale intervalelor testelor strict secrete din Nevada. Seismologii spun că efectele sonice erau caracteristice unor vehicule mai mici decât navele spaţiale. În plus, nici vana, nici SR-71B al NASA nu au fost operaţionale în zilele când s-au înregistrat efectele sonore.

Unul dintre seismologi, Jim Mori, nota: „Nu putem spune nimic despre vehicule. Se pare că sunt mai puternice decât alte efecte sonore care au fost înregistrate din când în când. Toate s-au produs în dimineţile de joi aproape la aceeaşi

oră, între 6.00 şi 7.00". Aceste „skyquake" sunt un fenomen continuu, spun cele mai recente rapoarte ale regiunii Orange California, de la 20 iulie 1996. S-a raportat că „quakes" s-au produs la 3:00 PM PST, potrivit şablonului „skyquakes" referitor la următoarele aspecte:

- s-a produs în zona de coastă;
- descris ca similar unui cutremur în unele privinţe (huruit de obiecte pierdute etc.), dar şi ca un zgomot (dar nu cu „bang" dublu distinct, pe cât este cunoscut);
- suficient de puternice pentru a trezi panourile de bord ale guvernului şi a mass-mediei;
- nu era un cutremur (senzorii CalTech nu au simţit nimic);
- bazele militare locale neagă orice cunoştinţă;
- nici o alta sursă cunoscută (de ex. explozie).

La datele de 5 şi 22 aprilie 1996, împătimiţii radioului din sudul Californiei au monitorizat transmisiunile între locaţia control radar AFB Edwards (Joshua Control) şi un avion de mare altitudine folosind semnul de apel „Gaspipe". Seriile de apeluri radio s-au petrecut pe la 6·00

AM ora locală la ambele date. Controlorii dirijau avionul necunoscut spre o pistă din Edwards, utilizând sfaturi similare celor date echipajelor navelor spațiale în timpul unei abordări de aterizare. Monitorii au înregistrat două asemenea consultații, ambele transmise de Joshua Control către Gaspipe: „Ești la 67.000.81 mile" și „Șaptezeci mile afară, 36.000. Deasupra pantă aterizare".

Aparițiile raportate ale unui avion de înaltă performanță nu se rezumă numai la sud-vestul Statelor Unite. Mai recent, astfel de observații au fost, de asemenea, raportate în alte părți din Statele Unite. Aceste rapoarte sunt în mod special intrigante deoarece este dificilă reconcilierea cu astfel de programe experimentale de testare, pentru că nu ar putea fi motiv ca zborurile de testare să fie conduse în Europa. Aceste rapoarte ar indica dezvoltarea unui avion complet operațional.

Un avion misterios pe care unii îl cred că ar putea fi Aurora a fost depistat de Chris Gibson, care timp de 13 ani a fost membru al echipei de recunoaștere a avioanelor ROC. În acest domeniu, Gibson a fost considerat expert și a scos manualul de recunoaștere pentru ROC. În

august 1989, în timp ce lucra ca tehnolog foraje la instalaţia „Galveston Key" din Marea Nordului, un coleg i-a indicat lui Gibson un avion în formă de triunghi, deasupra capului.

Mai târziu a povestit cum acest avion special era ca nimic altceva văzut vreodată. „Sunt pregătit în recunoaştere instantanee, dar acest triunghi m-a şocat mortal. Primul meu gând a fost că era un avion de luptă F-111. Dar nu existau «spaţii», era prea lung şi nu semăna cu acela. Aceasta poate părea ciudat, dar după ce am făcut recunoaşterea avioanelor, începi să simţi forma avionului, ceea ce este numit «flash» din trecut sau ceea ce observatorii păsărilor numesc «jizz». Următorul meu gând a fost că este un avion F-117, deoarece s-a făcut publică platforma F-117. Din nou, triunghiul era prea lung şi fără spaţii".

„După ce am luat în considerare şi am respins un Miraj IV, am rămas complet fără idei. Aveam aici un avion, care zbura deasupra, nici prea sus şi nici în mod special rapid. O recunoaştere cadou şi am rămas fără indicii. Aceasta era o nouă experienţă. Prietenul meu m-a întrebat ce s-a întâmplat, am privit cum formaţia zbura deasupra capului şi i-am spus că cel mare era un

KC-135 Stratotanker, cele două din stânga erau F-111 şi că nu ştiam ce era al patrulea avion".

„Am privit formaţia pentru un minut sau două şi am plecat înăuntru. La acel moment scriam manualul de recunoaştere a avioanelor şi aveam în servietă un Luftmelderkorpset danez «Flykendingsbog». Aceasta este probabil cea mai bună carte de recunoaştere care s-a scris vreodată. M-am uitat peste el, dar nu se potrivea nimic. Apoi am schiţat ceea ce am văzut. Am trimis apoi acea schiţă lui Peter Edwards, care era ofiţer de grup în ROC şi făcea parte din echipa de recunoaştere. Am discutat ce era de făcut, dar s-a decis că, dacă se raporta pe cale oficială, ar putea fi interpretat drept prostii, cel mai rău ar putea genera necazuri. Semnând Documentul Oficial de Confidenţialitate, nu doream să pun în primejdie poziţia din echipa de recunoaştere. Aşa că am tăcut. Am spus celorlalţi membri ai echipei de recunoaştere cu speranţa că vor aduce lumină asupra acelui subiect".

„La întoarcerea acasă m-am uitat prin colecţia mea de cărţi. Singurul avion care era aproape de a se potrivi cu ceea ce văzusem a fost un Handley Page HP115. Deşi mie îmi era clar că nu era nici unul dintre acestea. Dacă acest avion

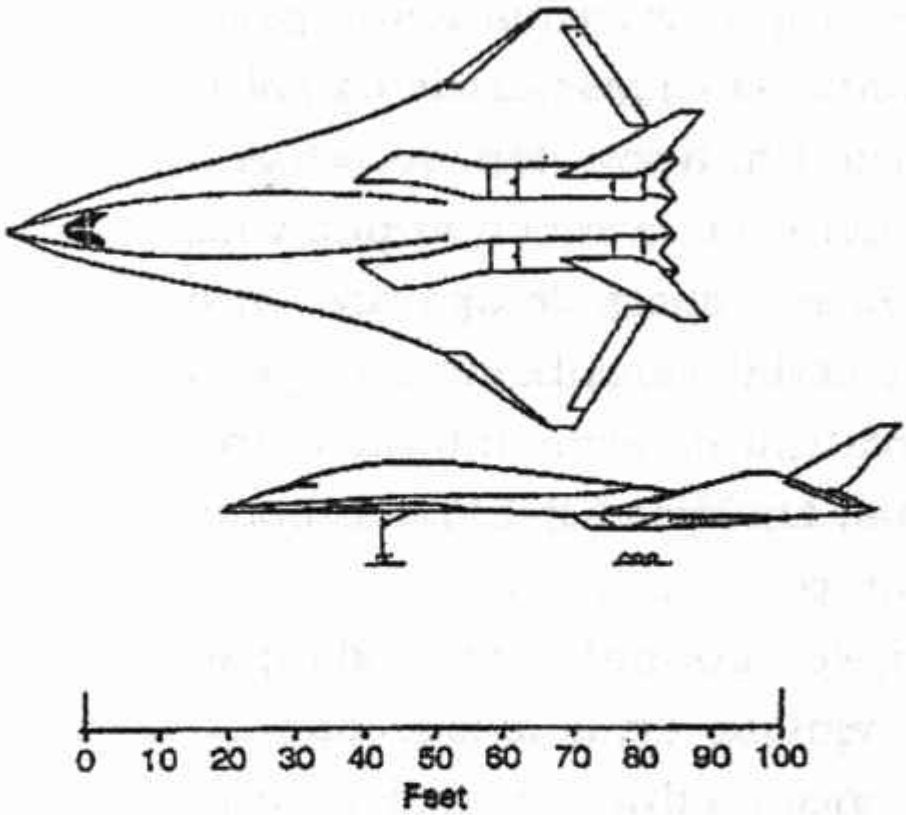

Desenat de Bill Sweetman, în conformitate cu Chris Gibson, acesta este foarte apropiat de ceea ce a văzut deasupra Mării Nordului din Anglia

era Aurora, este supus dezbaterii, istoricul meu exclude ideea de a sări la concluzii în baza unei simple dovezi".

Detectorul de avioane Steve Douglass are o teorie proprie referitoare la reperarea din Marea Nordului. Douglass crede că Gibson ar fi putut localiza un avion top secret A-17. A-17 este considerat un avion cu aripi pivotante, armat cu bombe şi rachetă de apărare. În linia avionului nedetectabil, noul bombardier ar putea purta o încărcătură de arme intermediare, între avionul de atac Lockheed F-117A şi bombardierul greu Northrop.

Aripile portante au adăugat greutate şi complexitate unui avion, dar acestea pot, de asemenea, aduce beneficii unice. „Pivotate" înainte, aripile sporesc ridicarea şi reduc consumul de combustibil. În acest moment, gama este îmbunătăţită, iar decolările şi aterizările pot fi efectuate de pe piste relativ scurte. Cu aripile complet pivotate pe spate, avionul îşi preia o forma aerodinamică cu reducere delta corespunzătoare zborului supersonic. Sub această formă, A-17 ar apărea observatorilor de la sol sub forma unui triunghi. Construirea nedectabilităţii la un avion care îşi poate schimba unghiul de baleiaj al aripilor

sale constituie o provocare spinoasă. După cum se schimbă unghiul de baleiaj al aripii, tot aşa face direcţia în care muchiile aripii reflectă razele radar. Proiectanţii pot simplifica mult problema vizibilităţii radar, prin concentrarea asupra perfecţiunii formei avionului cu aripile complet baleiate. Aşa va arăta avionul când intră în raza radelor inamice în timpul unei misiuni de atac. Partea sensibilă este minimizarea reflecţiilor radar din zonele în care sunt îmbinate aripile pivotante.

Se consideră că avionul cu aripi pivotante a fost dezvoltat de Northrop. A-17 are caracteristici principale comune cu YF-23, Northrop pierzând licitaţia pentru a înlocui avionul de luptă Air-Force F-15. A-17 împarte cu YF-23 admisiile de aer de sub aripă, denivelările la partea superioară a fuzelajului posterior care ascunde motoarele adânc scufundate şi jgheaburile utilizate pentru a răci evacuările prin mixarea cu aer curat. Bombardierul ar fi putut fi dezvoltat în secret împreună cu YF-23 sau poate l-a precedat şi a inspirat elemente din designul avionului de luptă.

Grumman, constructorul de demult al aviaţiei navale. poate a avut o contribuţie în dezvoltarea

A-17. Compania a experimentat aripile portante câştigate din construcţia avionului naval de luptă - F-14 Tomcat. Northrop Grumman Corp., compania care este rezultatul unei recente fuziuni corporatiste, are birouri permanente la Cannon AFB, deşi iniţial F-111 a fost construit de General Dynamics.

Explicaţia oficială pentru prezenţa lui Grumman la Cannon AFB este lucrarea reactualizată asupra EF-111 Ravens. Propulsia A-17 este probabil furnizată de o pereche de motoare turbopropulsoare de înaltă performanţă General Electric YF-120, dezvoltate pentru avioanele tactice avansate de luptă. Aceste avioane, cu cicluri variabile, sunt eficiente asupra unui vast domeniu de viteze şi a propulsat avionul YF-23 peste Mach 2, în timpul testării zborului. Într-o manieră cunoscută drept „supercroazieră", compania a accelerat YF-23 la Mach 1,6 fără a utiliza arzătoarele posterioare care înghit combustibil. Aşadar, A-17 ar trebui să sprinteze, la nevoie, către sau de la o zonă ţintă la viteze supersonice.

Un inexplicabil set de observaţii a fost raportat la Baza Air Force – Beale, facilitatea californiană care a fost mult timp casa avionului SR-71. În

nopți consecutive de la sfârșitul lui februarie 1992, observatorii au raportat reperări ale unui avion triunghiular. Afișând o formă distinctivă de diamant, cuprindea o lumină roșie lângă bot, similară cu configurarea avionului F-117, două lumini „albicioase" lângă ceea ce ar putea fi convenționalele vârfuri ale aripilor și o lumină de chihlimbar lângă coadă. În timp ce luminile aripii sunt considerate a fi mai strălucitoare decât lămpile normale de navigație, acestea nu luminează carcasa avionului. Observatorii pretind că luminile vehiculului sunt de aproximativ de două ori mai diferite de cele ale lui F-117, iar spațierea luminii bot–coadă este cu aproximativ 50% mai lungă decât aceea a avionului de luptă stealth sau a oricărui alt avion cunoscut.

SUNETE SONICE

Rapoartele cu „zgomote neobișnuit de asurzitoare, huruit sonic" lângă Pensacola, Florida, din noiembrie 1991, au fost, de asemenea, asociate cu programul Aurora. Cel puțin 30 de zgomote sonice inexplicabile au fost raportate în California de Sud la sfârșitul anului 1991 și începutul lui 1992. Pe la mijlocul anului 1992, un observator renumit de aviatie. Bill

Sweetman, a conchis că „frecvența zgomotelor sonice indică faptul că acestea sunt acum ale unui avion operațional". La începutul anului 1992, s-a raportat că „radarele RAF au atins sarcini hipersonice care călătoresc la viteze din domeniu Mach 6 la Mach 3 de la o bază NATO-RAF de la Machrihanish, Scoția, aproape de vârful peninsulei Kintyre, în noiembrie anul trecut și din nou în ianuarie trecut".

PULSER

Există două tipuri de avioane avansate. Unul este poreclit avionul „Pulser". Au fost multe raportări ale apariției avionului de la diferiți martori. La apariții a fost descris ca „un avion de mare viteză, caracterizat de un zgomot foarte puternic, adânc, de huruit (rata impuls 1-2Hz), reminiscență a rachetelor de greutate".

Dâra de fum a avionului este descrisă ca segmentată și având o formă de cârnat legați. Este, de asemenea, descris ca un avion de mare altitudine, care a traversat cerul la viteze extrem de mari. Atât observatorii de la sol, cât și cei din aer au raportat că l-au văzut zburând la o altitudine de peste 15240 m. Observatorii au raportat avionul văzut ca o singură lumină

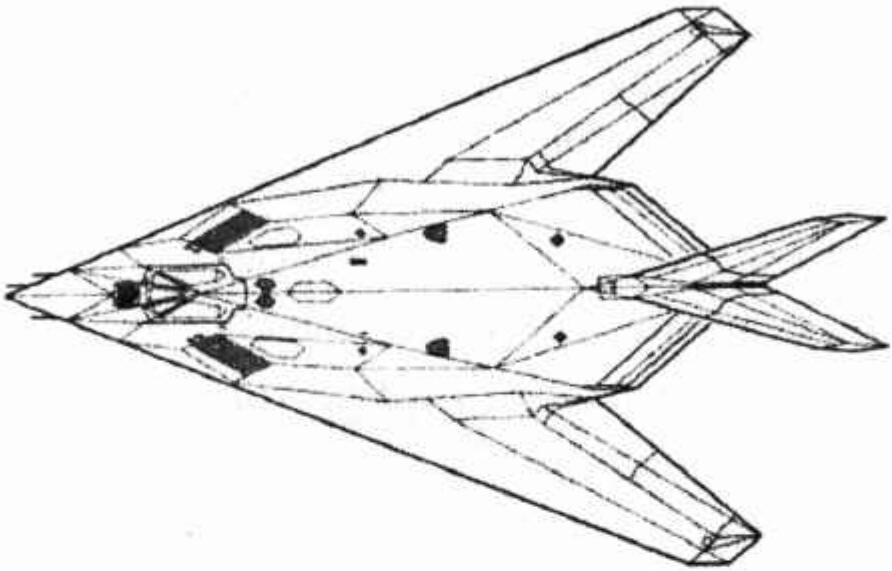

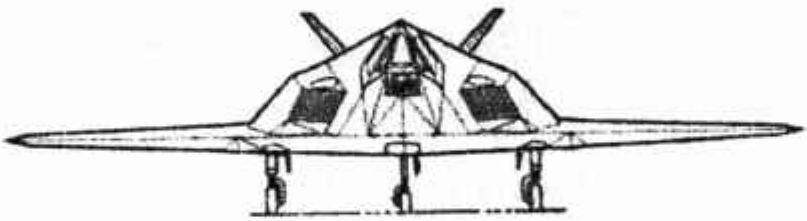

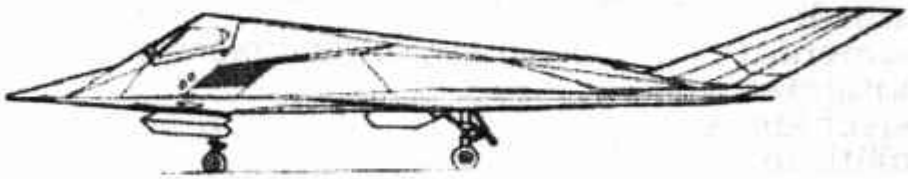

AVIONUL DE ZBOR STEALTH F-117A LOCKHEED

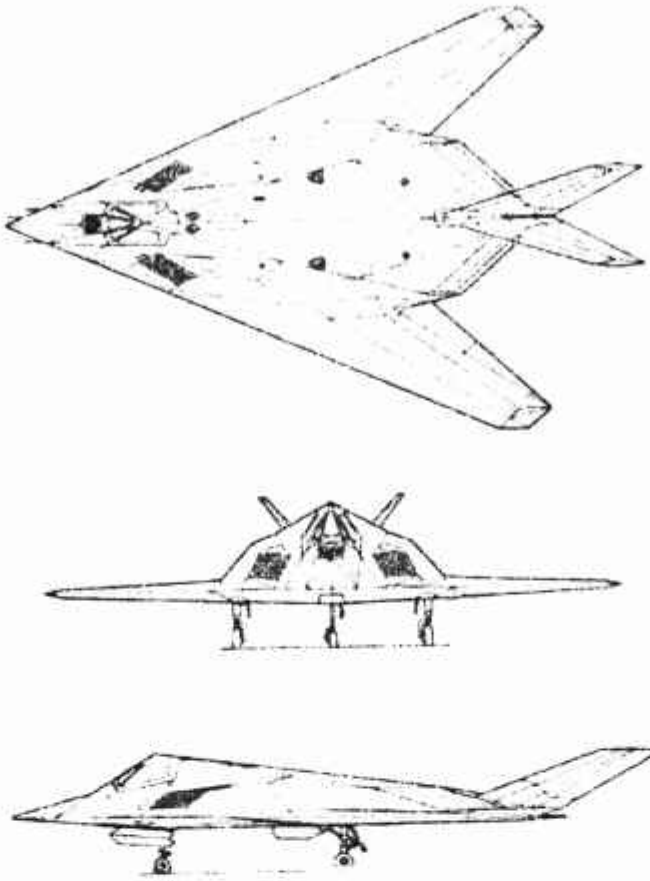

GREUTATE BRUTĂ MAXIMĂ:	23,814 kg
Viteză:	înaltă subsonică
Domeniu:	nelimitat cu reumplere cu combustibil
Lungime:	20,08 m
Deschidere:	13,20 m
Înălțime:	3,78 m
Echipaj:	1
Armament:	arme interioare
Producție USAF:	59 avioane

Creat pentru Air Force SUA de Compania de Dezvoltare Avansată Lockheed, cunoscut mai bine ca Avionul de Luptă „Skunk Works", F-117A este primul avion operațional care explorează tehnologia stealth. Pilotat de Piloții Tactical Fighter Air Command 37, acest avion de luptă cu un singur loc era desemnat pentru a penetra amenințătorul spațiu dens pe timp de noapte și care atacă obiective de mare valoare cu o acuratețe de „ac de pin"

orbitoare care rareori îşi schimba direcţia. Un observator a estimat că a acoperit 560 km în şase minute (5.600 km/h).

Aceste presupuse avioane secrete pot exista cu adevărat. S-au făcut cercetări despre cum sunt numite Motoare cu Detonare cu Impulsuri (PED) - de asemenea, Motoare cu Detonare de Unde de Impulsuri. Acestea sunt un tip diferit de motor decât motoarele cu jet de impuls, care sunt deja cunoscute de public, şi au fost testate la avioane. Emisia de evacuare PED produce dâre de fum care se potrivesc cu rapoartele martorilor oculari asupra presupusului avion Pulser. Se spune că simulările cu aceste motoare sunt capabile să propage un avion mare în regim de zbor de Mach 0,2-3,0.

PED utilizează unde de şoc create pentru o detonare ca să comprime mixtura de combustibil-oxidant înaintea arderii. O cameră cilindrică, proiectată pentru a sprijini detonarea, este construită cu un capăt plat în partea din faţă, ce se constituie în zid de presiune. Aerul, împreună cu combustibilul, este alimentat în motor din spatele zidului de presiune. Unde de detonare create merg înainte spre zidul de presiune la aproape 4 Mach şi comprimă mixtura combustibil-aer, se

susține combustia supersonică și se produce o creștere a presiunii în motor. Unda lovește apoi zidul de presiune și reacționează în accelerarea produselor combustiei înspre bot. Unele produse sunt ejectate de undă spre exteriorul fluxului de aer prin deschiderile admisiei aerului, creând un vortex în afara motorului, apoi ciclul se repetă.

Există puține informații asupra avionului raportat. Aparițiile martorilor oculari descriu „o formă triunghiulară, un avion silențios". Acest avion a fost văzut de mulți observatori și zburând împreună cu avionul stealth F-117. Un aspect neobișnuit este că avionul cu formă triunghiulară a fost adesea văzut la altitudini extrem de joase, la o viteză mult mai mică decât este posibil la avioanele convenționale.

Un martor raportează că ar fi putut ține pasul mergând dedesubtul OZN-ului sub formă de triunghi. Aceste OZN-uri se mișcau în general silențios pe cer și par adesea înconjurate de o strălucire misterioasă care ar putea fi asociată cu propriul său sistem de propulsare.

Un articol al Aviation Week and Space Technology din 1991 descrie un avion de recunoaștere „ca o aripă triunghiulară zburătoare", dezvoltat de Northrop (actualmente

Northrop Grumman) din 1982, desemnat TR-3A şi poreclit „Black Manta". Conform raportului, avionul avea o lungime de aproape 15 metri, deschiderea aripii de aproximativ 19 metri şi o gamă de 5.600 kilometri.

Avionul a fost creat pentru încercări în Alaska, Okinawa, Panama şi Marea Britanie, iar câteva au fost implicate în Operaţiunea Furtună în deşert având rol de recunoaştere. Avionul era aparent creat printr-o demonstraţie a tehnologiei Northrop, cunoscută drept THAP (Penetrator Tactic de Mare Altitudine), care a zburat prima dată în 1981 şi era similar ca design, dar uşor mai mic. După acest raport, totuşi, nu s-a mai auzit nimic de TR-3 timp de doi ani.

În 1993, Steve Douglass a filmat pe video un avion ciudat aterizând la White Sands Missile Range. Mărirea imaginii a dezvăluit un avion necunoscut, aproape sigur TR-3A. Faţă de un bord de fugă curbat, părea un B-2 la scală redusă. Părea a fi de un loc, motoare gemene, aproximativ cu o aripă triunghiulară, care se potrivea cu descrierea dată de raportul de mai înainte.

Asupra varietăţii de avioane „negre", care se presupune că au zburat prin USAF, există dovezi

mai solide privind existența lui TR-3 față de orice alt tip de avion top secret. Deși este dificil să decizi dimensiunea exactă a avionului, din caseta video a lui Douglass, dimensiunile cotate în Aviation Week and Space Technology sunt plauzibile.

PROIECTELE SUPERNEGRE

Apariții pretinse ale unor vehicule de manevrare, neobișnuite, de mare viteză, în ultimii ani au condus la ideea că Statele Unite au dezvoltat o flotă de avioane și fie le testează, fie sunt deja câteva tipuri care zboară în servicii operaționale. Se sugerează că, datorită faptului că aceste programe sunt considerate „super-super-negre", oficialii guvernamentali și armata neagă în mod constant existența acestora.

În timp ce, aparent, măsura și natura „programelor negre" sunt ascunse de potențialii adversari și de public, ceea ce este mai puțin clar este măsura cunoașterii și a înțelegerii care există la cele mai înalte niveluri ale guvernului Statelor Unite. Sunt oare cei care decid la nivel înalt pe deplin conștienți de tot ceea ce se petrece în subteranul atelierelor de proiectare aviatică finanțate de guvern?

În ultimii ani, Congresul şi oficialii guvernamentali seniori însărcinaţi cu supravegherea şi sponsorizarea programelor militare au întreprins acţiuni care păreau neconsecvente, din punct de vedere al patentului, cu existenţa acestor avioane secrete raportate. Totuşi, nu ar fi neobişnuit pentru numai câţiva oficiali politici să fie ascunşi de aceste programe.

Luaţi de exemplu dezvoltarea secretă şi dezvoltarea avionului de recunoaştere de înaltă altitudine U-2. Acest vehicul a fost dezvoltat ca răspuns la cerinţele Air Force stabilite în 1952. Compania Lockheed a fost selectată pentru a dezvolta avionul pentru Agenţia Centrală de Spionaj în noiembrie 1954, iar primul prototip a zburat în august 1955 de la Baza Groom Lake Air Force din Nevada.

Prima survolare operaţională peste Uniunea Sovietică a fost efectuată pe 4 iulie 1956. La acel moment, nu a existat nici o reacţie a sovieticilor pentru primul zbor. A doua misiune a produs la scurt timp un puternic (deşi secret) protest din partea Moscovei. Zboruri regulate peste spaţiul aerian sovietic au continuat până ce un U-2 pilotat de Francis Gary Powers a fost doborât la 1 mai 1960.

LUCRĂRI „SKUNK"

Mistica „Lucrărilor Skunk" Lockheed se bazează pe un şir de avioane strict secrete, exotice, în special U-2 şi SR-71. Geneza programului SR-7 poate fi căutată din 1954, când Air Force a primit o propunere nesolicitată pentru un avion echipat cu turbină-elice în trei stagii, alimentat cu hidrogen şi oxigen lichid. S-a desemnat un contract pentru Garrett Corp. pentru a exploata posibilităţile tehnologice ale unui astfel de avion. Compania Lockheed California a fost un subcontractor al proiectului.

Pe la 1957, cercetarea rezultată s-a metamorfozat în programe CIA finanţate. Producţia a început în 1962. În variate puncte din existenţa sa, acest avion a fost denumit A-11, A-12, YF-12A, Senior Crown, Blackbird, Ox Cart şi Habu. Pentru a introduce mai mulţi senzori şi echipaj, programul a trecut prin modificări care, în cele din urmă, s-au transformat în SR-71. Datorită avansării tehnologice şi a conexiunilor CIA, SR-71 a fost înconjurat de secret. În conformitate cu un anumit raport, chiar Şeful de Personal era ţinut în întuneric. Existenţa avionului nu a fost înştiinţată oficial de administraţia Johnson decât

în 1964, când a fost dezvăluită la învinuirile din anul contra alegerilor, de către republicani, că Administrația nu făcea suficient în domeniul apărării aeriene continentale. Odată ce a fost anunțat, Administrația Johnson a devenit „neobișnuit de secretoasă" despre A-11 (după cum era numit din greșeală avionul) și a refuzat să elaboreze mai departe misiunile și capacitățile sale. Oficialii Top Air Force și ai Apărării, inclusiv secretarul Apărării McNamara, au refuzat interviurile. Presat fiind, McNamara s-a referit la avion ca la un „interceptor aerian de apărare".

Analiștii contemporani au considerat aceasta atât un efort politic de a detensiona o campanie electorală sensibilă, cât și o încercare de a ascunde misiuni sensibile de recunoaștere în timpul Războiului Rece a SR-71. Ceea ce a fost în mare măsură ignorat în această dezbatere a fost că posibila existență a unui avion de recunoaștere de mare altitudine Mach 4 a fost raportată încă din 1960.

SR-71 nu era un secret printre acele secrete din domeniul tehnologiei aerospațiale. Avionul ar încorpora o combinație a unui fuzelaj foarte subțire și un „înveliș neted aproape de cel de sticlă" pentru a îmbunătăți procentul de

ridicare/tracțiune. Aceste speculații timpurii ale presei, primele revelații oficiale asupra existenței programului și bogăția de informații care apar ulterior, au făcut puțin pentru a compromite contribuțiile avionului SR-71 față de comunitatea spionajului american. Peste o jumătate de secol, SR-71 a rămas un bun de recunoaștere important, în mod clar dovedind irelevanța secretului asupra performanței de succes a misiunii.

Revista Popular Science a raportat în ianuarie 1995 că avioanele de luptă stealth F-117A, la acea vreme secrete (dezvoltate și construite la Skunk Works), erau gata să participe în 1986 la lupta împotriva Libiei. Avioanele de luptă stealth erau alimentate, armate și așteptau să decoleze de la baza aeriană din Carolina. Totuși, cu o oră înainte să fie programate să decoleze, secretarul Apărării, Casper Weingberger, temător că s-ar putea divulga secretul tehnologiei nedetectabile stealth, dacă s-ar pierde un avion, a anulat misiunea.

Drept rezultat, atacul a fost îndeplinit fără avantajul stealth printr-o forță F-111 a Air Force, cu baza în Anglia, și avioanele marinei de atac F/A-18, A-7 și A-6 lansate de pe portavioane.

Un F-111 a fost doborât de apărarea libiană în timpul misiunii, iar bombele sale au lovit zona civilă din Tripoli. Ambasada franceză a fost printre clădirile avariate în timpul atacului.

Deoarece nu a fost utilizat avionul stealth în raid, elementul surpriză pare să se fi pierdut. Într-o zi, astfel de atacuri por fi efectuate de avioane de atac, care eludează radarul, cu o mai mică forţă de supravieţuire, derivate din prototipuri secrete, despre care se crede că efectuează teste de zbor. Rapoartele observatorilor aerospaţiali indică un avion al proiectului negru care pare să fie proiectat pentru exact tipul de misiune cum ar fi atacul aerian asupra Libiei.

Membrii asociaţi care l-au văzut îl descriu ca pe un avion având tehnologie stealth, cu aripi portante, care seamănă cu o încrucişare între bombardierul mediu actual F-111 şi prototipul de luptă avansat tactic de la Northrop YF-23. Se spune că înalţii oficiali s-au adunat în hambare securizate în două baze aeriene pentru a-şi arunca o privire furişată la noul avion după sosirea acestuia sub acoperirea întunericului.

În 1994, avionul secret a fost observat făcând ture de pistă peste Amarillo, Texas, timp de câteva minute în miezul zilei. A fost interceptată

o sporovăială pe canalul militar UHF, când un avion cu un semn necunoscut „Omega" a raportat o defecțiune hidraulică. Pilotul a spus că pierdea combustibil la pregătirea pentru o aterizare de urgență. Norul de combustibil vaporizat a format o dâră largă, luminoasă indicând avionul misterios pe cerul albastru.

Binoclul a dezvăluit dâre îngustate care se scurgeau din două avioane mai mici, întunecate, zburând în formație cu avionul Omega. Acestea erau avioanele F-111, de vânătoare, utilizând semnul „Duke" care, de asemenea, pierdeau combustibil pentru a reduce greutatea înainte de a reveni la bază.

Diferit de cozile convenționale ale F-111, coada avionului Omega era zimțată cu trei puncte confruntând pupa. Avionul nedetectabil pare să fie un prototip al unui avion de atac, care ar putea înlocui venerabilul F-111. Acest avion este cunoscut în pliante drept Aadvark şi a fost în serviciu în câteva versiuni din 1967.

NAVE SPAȚIALE

Există din ce mai multe dovezi că mini-navetele spațiale, nume de cod „Blue Eyes", au fost dezvoltate şi făcute operaționale în

1992. Acţionând ca parte a proiectelor negre supersecrete, noul sistem este considerat un avion spaţial, care este aproximativ de dimensiunea unui SR-71, şi o nava-mamă uriaşă hipersonică, care se presupune a semăna cu bombardierul strategic experimental XB-70A construit la începutul anilor '60.

Uşor mai mare decât Concorde, nava-mamă este folosită pentru un număr de roluri diferite, deşi se pare că a fost în mod specific proiectată pentru a purta avioane spaţiale la înălţimi de lansare. Apariţiile unui avion de dimensiunea unei uriaşe nave-mamă a început în 1990, când martorii au raportat un nou tip de avion neidentificat trecând deasupra capului. Se spune că seamănă cu o versiune modernizată a bombardierului de înaltă tehnologie Mach 3 XB-70AValkyrie, care a fost creat pentru USAF, dar niciodată nu a fost produs.

În timpul anilor '60, au fost construite două XB-60A, iar unul a fost distrus într-o coliziune aeriană cu Starfighter Lockheed F-104A în timpul unei misiuni de fotografiere. Curând după acest dezastru, programul a fost anulat şi un al doilea avion a trecut la NASA pentru teste de zbor de mare viteză. Ultima Valkyrie a ajuns într-un

final la Muzeul Air Force la Wright-Paterson AFB în 1969.

În 1991, au început să apară rapoarte despre un nou avion secret care seamănă cu Valkyrie. Deşi aceste rapoarte erau complet eliminate de experţii din aviaţie, s-au raportat mai multe apariţii. În 1992, un reporter pentru CNN a văzut un avion care semăna cu XB-70A dintr-o locaţie de lângă Atlanta, Georgia. În termen de o săptămână de la această apariţie, a fost observat un XB-70A colorat negru în vecinătatea facilităţii RADAR Lockheed Helendale. Acest raport a coincis cu o puternică furtună în zona Groom Lake, care a dus la speculaţii că avionul a fost deviat de la planul original de zbor.

În conformitate cu o poveste care a apărut în martie 1994, ediţia din Popular Science, un analist pentru controlul armamentului a pretins că i s-a arătat imaginea unui satelit secret lansat din 1991 de la Groom Lake. Fotografia a dezvăluit trei avioane de formă triunghiulara, mari, parcate lângă pista principală. Analistul a continuat să spună „sunt de aproximativ dimensiunea avioanelor de linie 747 şi mi-au adus aminte de prototipul de bombardier XB-70A din 1960".

Este posibila ca Super Valkyrie, lung de 213 m, să fie pur şi simplu un avion de recunoaştere de înaltă performanţă, cu o capacitate nucleară de distrugere. Nu pot fi întemeiate zvonurile ca Valkyrie să fie, de fapt, Boeing B-3A. Totuşi, sugestia că aceste avioane erau dezvoltate în secret, finanţate din programul B-2A Northrop, pare destul de realist

O navă-mamă, de înaltă performanţă, rămâne cel mai probabil rol pentru Super Valkyrie. Ar putea exista o mininavetă sau un avion spaţial pe „spatele" navei-mame. Înalta performanţă a Motoarelor cu Unde de Detonare prin Pulsar ridică mininaveta departe în atmosferă, unde naveta s-ar detaşa de nava-mamă şi apoi zboară pe orbita joasă a Pământului.

Caseta video recent imprimată indică ceea ce apare a fi o navetă mică pentru doi pasageri, care zboară deasupra Californiei, îndreptându-se fie spre Edwards AFB sau spre facilitatea Groom Lake din Nevada.

THUNDERDART

La data de 5 august 1992, un avion Boeing 747, aparţinând United Airlines, a întâlnit un OZN care putea fi avionul spaţial secret. Avionul

de linie tocmai părăsise Aeroportul Internațional Los Angeles cu direcția Londra. Când a ajuns în vecinătatea locației George AFB, California, sistemul de evitare a coliziunii și de alertă trafic al avionului 747 avertiza echipajul că un avion se apropia cu foarte mare viteză. Nu era timp pentru ca 747 să facă manevre evazive, deoarece avionul a trecut la aproximativ 150-300 m sub avionul de linie. Ambii, pilotul și copilotul, au descris OZN-ul ca având fuzelajul anterior al unui SR-71, forma – un ansamblu de ridicare și un fel de coadă. Echipajul de zbor a raportat, de asemenea, că avionul zbura la viteză hipersonică.

Proiectantul-șef al Testor, John Andrews , care și-a creat faima cu modelul unui avion de luptă stealth F-19A, s-a pus repede pe treabă pentru a crea un model al unui avion necunoscut. A numit avionul XR – 7 Thunderdart. Când au fost scoase modelele, CBS Evening News a dus vestea despre avion, iar Dan Rather a pus întrebarea: „Aviația militară SUA are un nou avion secret misterios?". Numele XR-7 Thunderdart este pur fictional, deși s-a raportat recent că numele avionului spațial este Brilliant Buzzard. Cu certitudine, avionul spațial era la baza propunerilor NASA – X-24C sau a unui proiect strict secret USAF FDL-5.

Avionul cu reacţie trebuia să urmeze testele vehiculelor NASA Martin Marietta X-24B. Cercetarea a dezvoltat un vehicul sub formă delta cu un pasager şi cu o deschidere de şaptezeci şi cinci de grade. În acelaşi timp, USAF a considerat avionul de "bugetul negru" Lockheed FLD-5 ca succesor al avionului cu reacţie X-15. Dacă FLD-5 a fost complet dezvoltat şi testat, ar explica de ce X-24C a fost anulat de NASA, deşi FLD-5 şi propusul X-24C ar fi putut să fie versiunile „neagră" şi „albă" ale aceluiaşi vehicul. Thunderdart este probabil capabil de a atinge o orbită joasă. Aceasta ar permite lansarea unor mici sateliţi militari, să le inspecteze pe acelea plasate pe orbită de alte naţiuni şi să le distrugă, dacă este necesar. În plus, avionul cu reacţie ar putea primi misiuni globale de recunoaştere, pe loc, şi să livreze energie kinetică spaţiu-pământ sau rachete nucleare.

Punerea în funcţiune a avionului cu reacţie şi a navei-mame ar explica decizia Pentagonului de a face deşeuri facilităţile de lansare a navelor spaţiale la Vandenberg AFB. Dacă ar fi ales Lockheed ca prim contractor pentru avioanele cu reacţie şi a navelor-mamă, aceasta ar fi explicat prezenţa programului negru, care a început la

mijlocul lui 1980 şi ar fi indicat într-o analiză ulterioară poveştile companiei.

Un alt factor care întăreşte crezul că acestor proiecte li s-a dat undă verde în 1986 este principala amploare de la Groom Lake, care a inclus extinderea pistei principale. Îmbunătăţirile de la Groom Lake au fost iniţial atribuite avionului de spionaj Aurora, dar a fost construit un alt hangar mai mare, care ar fi putut fi necesar pentru proiectul Super-Valkyrie/avion cu reacţie.

NUME DE COD ŞI DEZINFORMARE

Demascatorii avionului supersecret afirmă că este aproape imposibil să ţii astfel de avioane neobişnuite secrete pentru foarte mult timp. Totuşi, după cum s-a indicat, există mai multe feluri în care astfel de tehnologii pot fi ţinute secrete pentru o perioadă îndelungată de timp. Numărul de proiecte negre secrete, raportat mas-mediei, pare a sugera că, decât să încerce să protejeze un singur program care, de fapt, există, probabil ei aleg să creeze o serie de programe de acoperire imaginare, care ar proteja proiectele reale ale avioanelor cam în acelaşi mod în care momelile protejează focoasele de

rachetă balistică de a fi interceptate de apărarea antirachetă. Una dintre metodele favorite ale organizaţiilor militare şi de spionaj este negarea.

De multe ori, oficialii au minţit despre sistemele speciale de armament şi despre tehnologiile implicate pentru ca mai târziu să admită că există şi au fost operaţionale de mulţi ani. O altă metodă este deghizarea unui proiect negru cu o serie de nume de cod diferite, fiecare părând să reprezinte ceva diferit de fiecare dată.

Utilizarea dezinformării a folosit adesea pentru a păcăli cercetătorii, presa şi Congresul în automulţumire. William Scott, ale cărui rapoarte din revista Aviation Week and Space Technology au furnizat multe informaţii despre avioane misterioase, admite: „Trebuie să fii extrem de precaut. Există o mulţime de indivizi care sunt buni să dezinformeze".

Campaniile de dezinformare lansate pentru a-l convinge pe Saddam Hussein că Marina ar lansa un atac amfibian asupra Kuweitului sau pentru a-l convinge pe Hitler că generalul Patton ar lansa o invazie a principalilor aliaţi împotriva Callais-ului sunt exemple notabile ale acestui venerabil gambit (la şah). Cunoscutele rapoarte că Zona 51 din Nevada este gazda pentru capturarea

farfuriilor zburătoare extraterestre ar fi un joc de dezinformare pentru a deghiza faptul că avionul negru secret bugetar este testat acolo.

FACTORUL KOOK

Orice rapoarte despre activitate neobişnuită în spaţiul aerian deasupra Zonei 51 sunt acum în general ignorate datorită „factorului kook" asociat cu OZN. Totuşi toate dezinformările pentru a fi eficiente trebuie să conţină un strop de adevăr. Cheia este să încerci şi să îţi dai seama ce este adevăr şi ce este minciună. Din păcate, informaţia este, de obicei, atât de plină de material inutil, încât este imposibil să scoţi buruiana din adevăr. Ceea ce este cunoscut este că acel avion secret bugetar a fost şi va continua să se dezvolte, utilizând tehnologii care sunt atât de sofisticate că există posibilitatea ca ştiinţa folosită să fie rezultatul comunicaţiilor cu o inteligenţă necunoscută.

CAPITOLUL V

BAZELE SUBTERANE ALE NOII ORDINI MONDIALE

Într-o serie de prelegeri, răposatul Phillip Schneider a pretins că, datorită implicării sale în câteva proiecte guvernamentale secrete, a avut acces la informații pentru care „unii ar ucide ca să reducă la tăcere". Într-un discurs din 1995 la Post Falls, Idaho, Schneider detalia implicarea sa în proiectele bugetare negre.

„Iubesc țara în care locuiesc mai mult decât îmi iubesc viața, dar nu aș sta acum în fața dumneavoastră, riscându-mi viața, dacă nu aș crede că este așa. Prima parte a acestei discuții implică bazele militare subterane și bugetele negre. Bugetul negru este un buget secret care acumulează 25% din produsul național brut al Statelor Unite. Bugetul negru consumă în prezent 1,25 trilioane de dolari în doi ani. Cel puțin această sumă este utilizată în programele negre, cum ar fi acelea referitoare la bazele militare subterane".

„În prezent, există 129 de baze militare subterane în Statele Unite. Aceste 129 de baze militare subterane au fost construite zi și noapte, neîncetat, încă din 1940. Unele din acestea au fost construite și mai devreme de acea dată. Aceste baze sunt practic orașe subterane conectate prin trenuri magneto-levitante de mare viteză, până

Se spune că există un sistem extins de tunele și baze subterane prin toată SUA. Unele din aceste tunele și baze sunt ocupate de extratereștri, care cooperează cu oficialii guvernului secret sau Noua Ordine Mondială

la Mach 2. S-au scris câteva cărți despre această activitate. Al Bielek are singura copie a uneia dintre ele. Richard Sauder, doctor arhitect, și-a riscat viața vorbind despre asta. A lucrat cu un număr de agenții guvernamentale în bazele militare din subterane. În jurul Idaho, există 11 din acestea.

Adâncimea medie a acestor baze este peste 1,6 km, și, din nou, sunt actualmente întregi orașe subterane. Au mașini de găurit cu laser care pot săpa un canal de 11 km într-o zi. Proiectele Negre ocolesc autoritatea Congresului, ceea ce știm că este ilegal. Chiar acum, Noua Ordine Mondială depinde de aceste baze. Dacă aș fi știut, în timp, că o să lucrez la ele, că este implicat NWO, nu aș fi făcut-o. Am fost mințit în mare măsură. În mod fundamental, în ceea ce privește tehnologia, pentru fiecare an calendaristic care trece, tehnologia militară crește cu aproximativ 44,5 ani".

LEGENDĂ:

- Baza subterană
- Tub – Tunel Navetă
- Aterizare navă extraterestră și facilități de depozitare

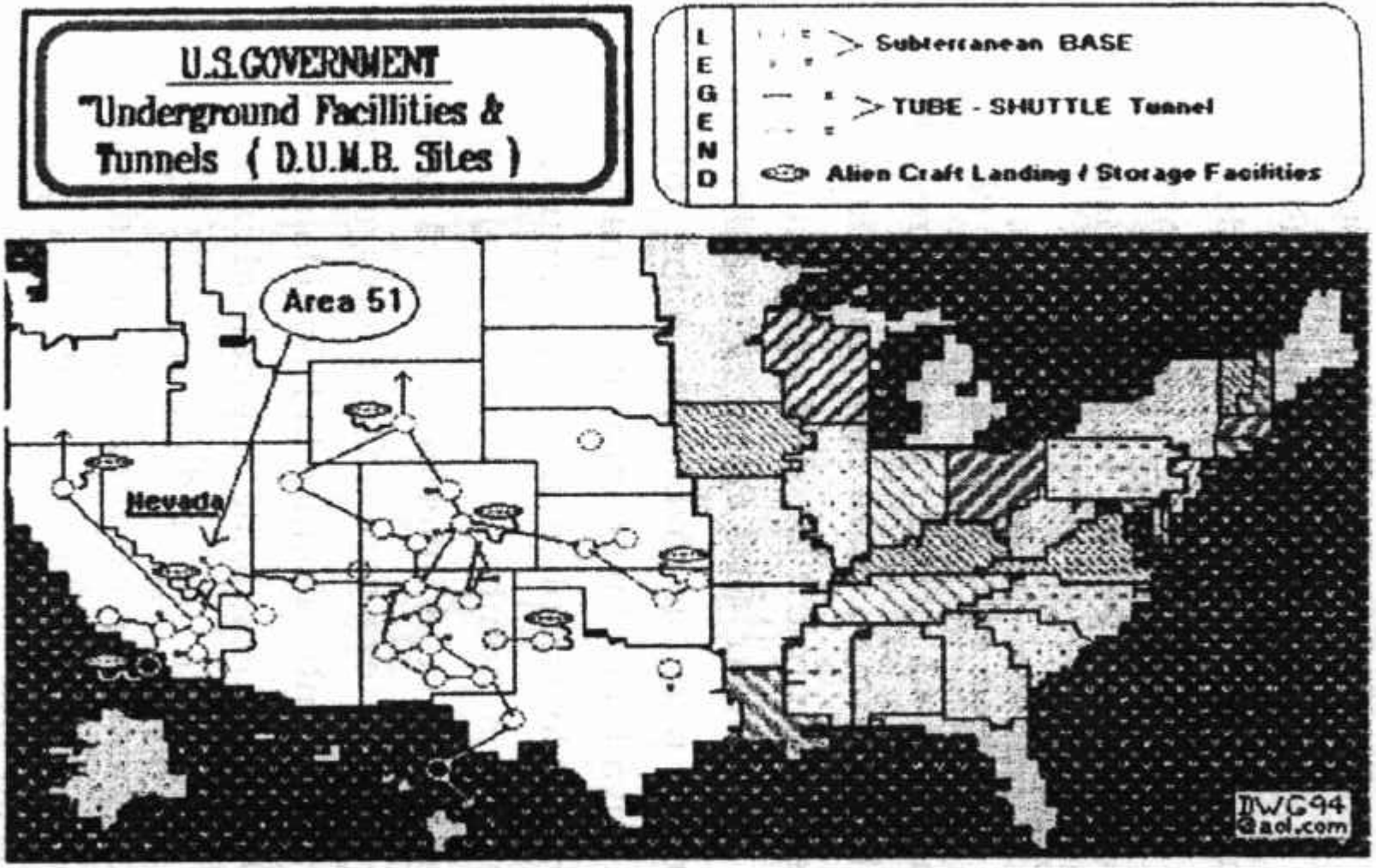

Tunelele și bazele subterane ale guvernului SUA

Harta sistemului de tunele subterane care ar exista de-a lungul vestului Statelor Unite. Furnizat de TAL şi Thomas C. din best-seller-ul Cosmic Top Secret. Această informaţie de la revista Ufo Universe, vara 1993, paginile 8–14 şi 16 (harta p. 13)

De aceea este uşor să înţelegi că pe la 1943 au putut să creeze, prin utilizarea tehnologiei tub vacuum, o navă care putea literalmente să dispară dintr-un loc şi să apară în altul.

„Tatăl meu, Otto Oscar Schneider, a luptat de ambele părţi ale războiului. A fost iniţial căpitan de navă U şi a fost capturat şi repatriat în Statele Unite. A fost implicat în diferite tipuri de probleme, cum ar fi bomba A, bomba H şi experimentul Philadelphia. A inventat o cameră de luat vederi de mare viteză care a făcut fotografii ale testelor primei bombe atomice la Bikini Island la 12 iulie 1946. Am fotografiile originale ale acelui test, cât şi fotografiile care indică un OZN zburând de la locul bombei cu o viteză foarte ridicată. La acea vreme, Bikini Island era infestată cu acestea, în special sub apă, iar nativii aveau probleme cu animalele care le erau mutilate. În vremea aceea, generalul McArthur simţea că următorul război avea să fie cu extratereştri din alte lumi.

Oricum, tatăl meu a aşezat bazele lucrării, împreună cu teoreticienii, despre experimentul Philadelphia, cât şi ale altor experimente. Ce are asta de a face cu mine?

Nimic altceva decât că era tatăl meu. Nu sunt de acord cu ceea ce a făcut de cealaltă parte, dar consider că a avut mult curaj să vină aici. Era urât în Germania. Exista o recompensă de un milion de dolari, plătibilă în aur, oricui îl omora. Desigur, nu au reuşit".

NIVELUL ŞAPTE

„Înapoi în 1945, sub administraţia Eisenhower, guvernul «federal» a decis să eludeze Constituţia Statelor Unite şi să formeze un tratat cu entităţile extraterestre. Se numea Tratatul Greada din 1954, care în principiu făcea o înţelegere ca extratereştrii implicaţi să ia câteva vaci şi să testeze tehnologiile de implantare asupra unor fiinţe umane, dar trebuiau să dea detalii despre oamenii implicaţi. Cu începutul, extratereştrii au modificat târgul până ce nu au putut să îl mai respecte. Înapoi în 1979, aceasta era realitatea, iar lupta de la Dulce s-a petrecut chiar din greşeală. Eram implicat în construcţia unei completări a bazei militare subterane la Dulce,

care probabil este cea mai adâncă bază. Ajunge în jos la al şaptelea nivel şi peste 4 km adâncime".

„La acel moment special, săpasem patru găuri distincte în deşert şi eram pe cale să le legăm împreună şi să aruncăm în aer mari secţiuni, în acelaşi timp. Treaba mea era să cobor în găuri şi să verific mostrele de rocă şi să recomand tipul de explozibil pentru acea rocă. Cum ne îndreptam într-acolo, ne-am trezit în mijlocul unei mari caverne, care era plină de extratereştri, altfel cunoscuţi ca şi marii Gri.

Am împuşcat pe doi dintre ei. La acel moment, erau 30 de oameni acolo. Alţi 40 au venit după ce a început asta şi toţi au fost ucişi. Am surprins o întreagă bază subteranã cu extratereştri. Mai târziu, am descoperit că trăiau pe planeta noastră de foarte mult timp. Aceasta ar putea explica mult din ceea ce stă în spatele teoriei vechilor astronauţi.

Oricum, am fost împuşcat în piept cu una din armele lor, care era o cutie a corpului lor, care mi-a făcut o gaură şi am primit o doză destul de mare de radiaţie cu cobalt. M-am îmbolnăvit de cancer din această cauză.

Nu am devenit în mod special interesat în tehnologia OZN până am început să lucrez în

Zona 51, la nord de Las Vegas. După aproape doi ani de recuperare după incidentul din 1979, m-am întors la lucru pentru Morrison şi Knudson, EG&C şi alte companii. În zona 51, se testau tot felul de nave spaţiale ciudate. Câţi oameni de aici sunt familiarizaţi cu povestea lui Bob Lazar? A fost un fizician care a lucrat în Zona 51 încercând să descifreze factorul de propulsie la aceste nave.

Sunt alte probleme. Am nişte cifre interesante 1993. În prezent sunt 29 de prototipuri de avioane stealth. Bugetul pentru planul de cinci ani de la Congresul Statelor Unite pentru acestea este de 245,6 milioane de dolari. Nu am putut cumpăra piese de schimb pentru aceste programe negre de suma aceea. Aşadar, am fost minţiţi. Bugetul negru este abia 1,3 trilioane de dolari la fiecare doi ani. Un trilion este o mie de milioane. Un trilion de dolari cântăreşte 11 tone.

Congresul SUA nu vede niciodată cărţile implicate în aceste potire clandestine cu aur. Contractorii acestor programe: EG&G, Westinghouse, McDonnell Douglas, Morrison-Knudson, Wackenhut Security Systems, Boeing Aerospace, Lorimar Aerospace, Aerospacial din Franţa, Mitsubishi Industries, Rider Trucks, Bechtel plus amfitrionii a mai multor sute. Asta

e ceea ce se presupune că trăim ca şi oameni iubitori de libertate? Nu cred asta.

Totuşi, 68% din bugetul militar este direct sau indirect afectat de bugetul negru. Războiul Stelelor se bazează din greu pe armamentul stealth (nedetectabil). Apropo, nici unul din programele stealth nu ar fi fost disponibil dacă nu am fi desfăcut farfuriile prăbuşite ale extratereştrilor. Chiar nici un program. Unii dintre voi s-ar putea întreba ce transportă navele spaţiale. Lingouri speciale de metal care sunt procesate în spaţiu şi nu pot fi produse pe Pământ. Au nevoie de vidul din spaţiu pentru a le produce. Nouă nici măcar nu ni s-a spus ceva cât de cât aproape de adevăr.

Consider că oficialii guvernului ne-au vândut vrute şi uscate. Până acum câteva săptămâni, eram angajat al guvernului SUA pentru factorul Rhyolite-38, cel mai ridicat din lume. Cred că programul Star Wars există numai pentru a acţiona ca tampon pentru a preveni atacul extraterestru, nu are nimic de a face cu Războiul Rece, care a fost doar o jucărie pentru a acumula bani de la oamenii, pentru care motiv? Întreaga minciună a fost planificată şi efectuată de 75 de ani încoace.

Oameni buni, aveţi aici o altă informaţie. Administraţia Drogurilor şi ATF se bazează pe

armamentul tactic nedetectabil (stealth) pentru 40% din bugetul operațiilor sale. Aceasta a fost în 1993, iar cifrele au crescut considerabil de atunci. Națiunile Unite utilizează avionul american stealth pentru o cifră de peste 28% din operațiunea mondială colectivă de la 1990 la 1992, în conformitate cu Centrul pentru Studii Strategice și un Raport UN 3092.

Nu înțeleg la acest moment că avem nu mai mult de șase luni de viață de rămas în această țară, în ritmul actual. Suntem bătaia de joc a lumii, deoarece suntem «deochiați» de atât de mulți oameni răi care conduc această țară. Cred că putem face mai mult. Consider că oamenii peste 45 de ani sunt realmente îngrijorați de viitorul lor. Vor derula câteva scenarii de groază pentru dumneavoastră.

Contractul cu America. Conține aceeași tehnologie pe care Adolf Hilter a folosit-o pentru a răsturna Germania în 1931. Consider că putem să facem mai mult. Contractul cu America este ultimul efort terfelit de guvernul federal pentru a rupe Constituția și Drepturile Omului.

CAPITOLUL VI

ELICOPTERE NEGRE ȘI TRIUNGHIURI ZBURĂTOARE STRANII

Phil Schneider şi-a încheiat discursul cu o ameninţare despre elicopterele negre secrete. „Există peste 64.000 de elicoptere negre în Statele Unite. Pentru fiece oră care trece, se construieşte unul. Este acesta modul corespunzător de a utiliza banii noştri? De ce îi trebuie guvernului federal 64.000 de elicoptere tactice?, decât ca să ne înrobească. Mă îndoiesc că întreaga armată are nevoie de 64.000 de elicoptere în lumea întreagă. Mă îndoiesc că întreaga lume are nevoie de atâtea.

Există 157 de avioane stealth F-117A încărcate cu imagistică radar computerizată. Te pot vedea mergând dintr-o cameră în alta când zboară peste casa ta. Acestea pot vedea obiectele din casă, din aer, cu o limită de variaţie de 2,5 cm la 48,200 km. Aşa de precise sunt. Ei, am lucrat în guvernul federal mult timp şi cunosc exact cum îşi manipulează afacerile".

În pofida aparent sălbaticelor pretenţii ale lui Schneider, ceva din prelegerile sale au atras atenţia unor părţi din afară. În curând, Schneider a început să se teamă pentru viaţa sa. A început să le spună prietenilor săi că se va găsi „cineva care să-mi închidă gura definitiv". La 17 ianuarie 1996, Philip Schneider a fost găsit mort în apartamentul său din Willsonville, Oregon. În timp ce legistul

local a declarat că Schneider a murit din cauze naturale, au reieşit curând circumstanţe neobişnuite referitoare la moartea sa. De fapt, Schneider a fost strangulat cu un furtun de cauciuc înfăşurat de trei ori în jurul gâtului şi apoi înnodat. Legistul şi-a revizuit decizia dată de moarte produsă din cauze naturale şi, în schimb, a spus că Philip Schneider s-a sinucis.

Ceea ce face decizia legiştilor greu de crezut a fost faptul că Philip Schneider şi-a pierdut majoritatea degetelor de la mâna dreaptă într-un accident cu ani înainte. Era imposibil ca Schneider să facă nodul după cap datorită dizabilităţii sale.

Fosta soţie a lui Schneider, Cynthia Drayer, crede că Philip a fost ucis de agenţii speciali care protejau proiectele guvernului atât de secrete încât omorul este pur şi simplu un alt mod de a accepta ascunderea adevărului despre proiectele negre de buget.

TRIUNGHIURILE NEGRE

Timp de ani buni, rapoartele despre OZN-uri uriaşe, negre, de formă triunghiulară au intrigat investigatorii. Triunghiurile negre par, superficial, să semene cu avionul de tip stealth, diferenţele fiind că triunghiurile negre sunt de obicei extrem

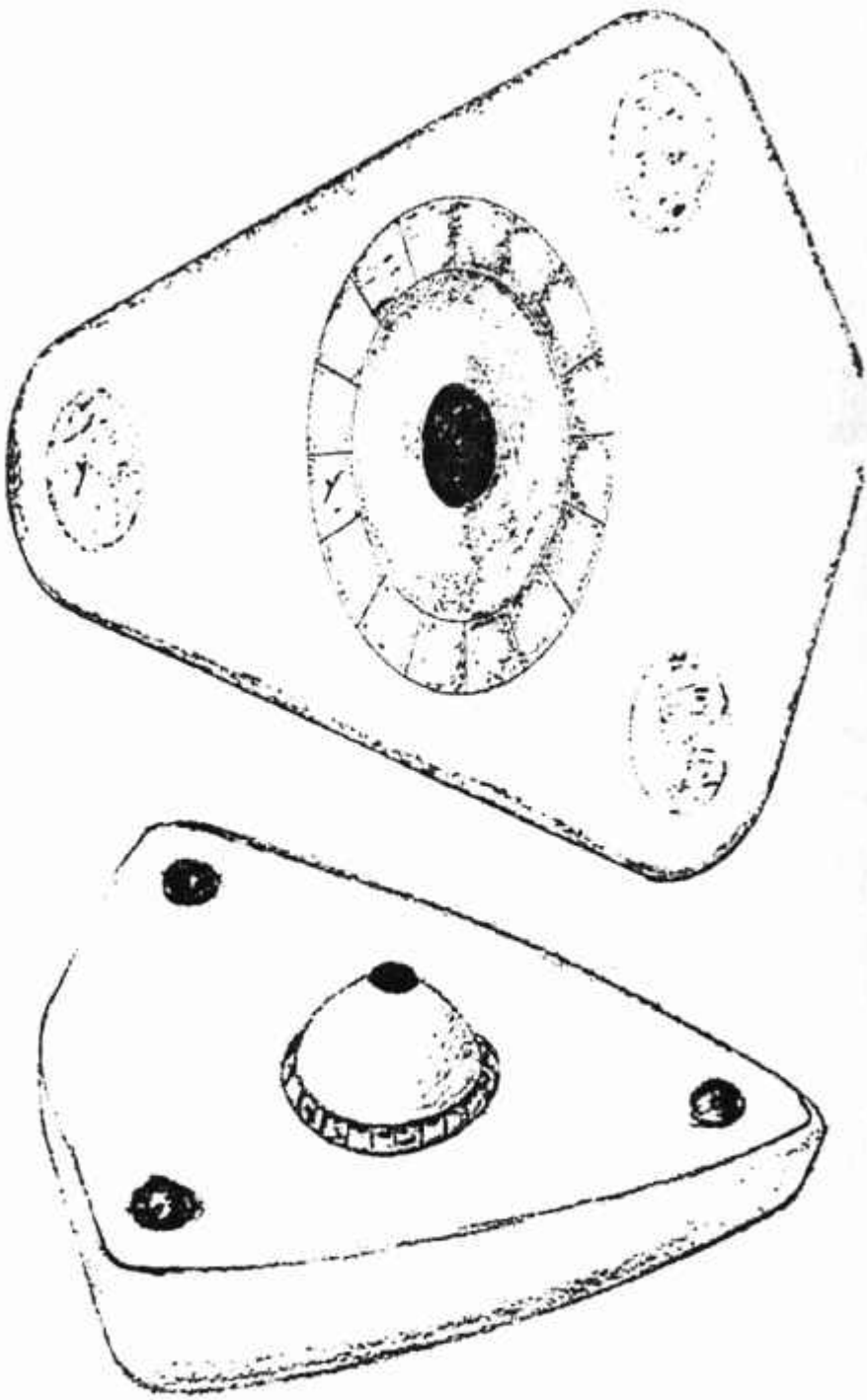

„Platformele Zburătoare" cum ar fi acestea au fost văzute frecvent survolând Belgia și alte țări europene – fără explicații!

Este desigur vizibil că noi nu avem control total asupra albastrului cerului nostru de azi!

de mari, zboară la viteze mai mici decât posibil pentru a menţine greutatea şi sunt total inaudibile. Începând cu 1983, rezidenţii din Hudson Valley din New York şi de lângă Connecticut au văzut câteva obiecte uriaşe stranii pe cerul nopţii.

OZN-urile au fost descrise ca fiind mari cât un teren de fotbal cu lumini multicolore. Obiectul părea de forma unui bumerang, dar uneori apărea, de asemenea, sub formă circulară. Majoritatea martorilor raportează că este un obiect solid confecţionat dintr-un material foarte închis la culoare, gri-pistol. Obiectul a fost văzut de cel puţin 5.000 de martori, inclusiv ofiţeri de politie, oameni de ştiinţă şi oameni din toate straturile sociale. Toţi au spus că OZN-ul silenţios, mişcându-se lent, era ceva ce ei nu au mai văzut niciodată şi nu ar putea să îl identifice.

Între 1989 şi 1990, mii de oameni, belgieni de origine, au văzut un OZN cu formă triunghiulară, foarte mare, pe cer. Apariţiile au fost adesea înregistrate pe film şi video. Armata belgiană a trimis avioane să vâneze unele dintre OZN-uri. În cel puţin un caz, un avion militar a localizat pe radar OZN-ul, în acelaşi timp cu localizarea care a avut loc pe un radar de la sol. Ambele radare au măsurat OZN-ul făcând manevre care ar putea fi

considerate imposibile pentru un avion făcut de mâna omului și datorită celor două citiri radar diferite, aceste constatări sunt considerate de încredere. În final, un purtător de cuvânt militar belgian a apărut la TV pentru a declara că nu își explică ceea ce a văzut.

CAPITOLUL VII

NOILE APARIŢII BRITANICE INEXPLICABILE

Belgia nu este singura țară care a raportat OZN-uri sub formă de mari triunghiuri. Apariții similare au mai fost raportate în Anglia. În martie 1993, un OZN uriaș, silențios, negru, a zburat peste două baze ale forțelor aeriene din Anglia. Personalul militar a raportat imediat Ministerului britanic de Apărare, care la acea vreme a încercat, dar nu a reușit să explice ceea ce s-a văzut. Nick Pope, care a condus investigația OZN-ului din partea Ministerului Apărării, a declarat mai târziu că acest incident implică un avion de origine nonumană. Un director executiv BBC a strecurat recent știrea că există o Notă-D a mass-mediei raportând triunghiurile negre. Directorul, al cărui nume nu poate fi dezvăluit, este fostul producător al foarte popularului program de știință al BBC. El a spus unui investigator că „avionul" sub formă de triunghi negru a fost „puternic notat D" de către guvern. În consecință, BBC nu va raporta nimic despre enigmaticul avion, indiferent de câte rapoarte de la martori se vor primi.

În conformitate cu fostul producător al programului de știință, motivul pentru care guvernul a considerat potrivit să „palmeze" nota restrictivă asupra raportării Triunghiului este faptul că a informat BBC-ul că avionul este o

parte secretă a unui nou proiect militar secret şi trebuie protejat conform legii confidenţialităţii. Dacă aşa stau lucrurile, totuşi se pune întrebarea: dacă aşa-numitul Triunghi Negru este un avion secret militar, atunci ce caută deasupra zonelor rezidenţiale şi de ce înspăimântă oamenii de moarte? Ceva nu se leagă.

Într-un interviu pentru o revistă britanică de prim-plan despre OZN, fostul ministru britanic al apărării, investigatorul Nick Pope, descoperă ce a dezvăluit cercetarea sa:

„Ceea ce s-a raportat, în general, au fost o serie de lumini zburând în formaţie perfectă, cu un al treilea, cu lumini mult diminuate - vechiul nostru prieten, triunghiul zburător -, luminile fiind descrise ca într-o formaţie de triunghi. Desigur, este foarte posibil să fi fost trei obiecte separate zburând în formaţie, dar impresia, după părerea martorilor, era că ar fi fost un avion-triunghi cu lumini montate pe partea de jos, la margini.

Cele mai interesante apariţii erau, desigur, cele care se produceau la mică distanţă. A fost o familie în Straffordshire care se pare că a văzut acest lucru atât de jos şi l-a descris ca fiind de formă triunghiulară sau de diamant, sărind în maşină în ideea de a-l urmări. Nu a reuşit, deşi la un moment

dat era atât de jos, încât, de fapt, a coborât pe un câmp. Nu era acolo când a ajuns, dar l-a descris ca având un sunet jos, ca un zbârnâit la o frecvență foarte joasă. Familia a spus că, de fapt, nu auzeai numai sunetul, îl simțeai, ca și cum ai sta în fața unei boxe cu basi.

Lucrul realmente intrigant era că acest obiect, orice ar fi fost, a trecut apoi la survolul peste două baze militare. A fost văzut de patrula de bază a RAF Cosford, alți trei sau patru oameni, care au făcut imediat un raport, evident pentru că a survolat peste baza lor. Au verificat radarele, nu era nimic pe ecran, absolut nimic, și nu era nimic programat pentru zbor. Nici un avion militar sau civil nu ar fi trebuit să fie în aer, sub nici o formă.

Au telefonat bazei din apropiere, la RAF Shawbury, la aproximativ 19 km de Cosford. Ofițerul însărcinat cu starea meteo a preluat apelul. Era o persoană cu aproape 8 ani de experiență de observat cerul nopții și de întocmit rapoarte pentru ziua următoare. Așadar își cunoștea rolul printre obiecte și fenomene. Acum, mut de uimire, a văzut o lumină la distanță care se apropia din ce în ce mai mult.

Acea lumină s-a transformat într-un navă solid structurată, pe care a văzut-o zburând direct spre

bază, dar mult mai aproape decât o văzuse patrula de la Cosford. A estimat că înălţimea de zbor a obiectului nu era mai mult de 6 m. Dimensiunea sa era între un avion de transport Hercules C-130 şi un Boeing 747. De asemenea, a auzit şi un zumzăit la joasă frecvenţă. Nu a vorbit cu nici un alt martor, cu excepţia celor de la Cosford, care nu au raportat sunetul respectiv.

Probabil cel mai îngrijorător lucru dintre toate, el a raportat că obiectul a aruncat un fascicul de lumină asupra zonei rurale şi a câmpurilor din jur chiar dincolo de gardul care înconjura perimetrul bazei. Această lumină urmărea încoace şi încolo, mi-a spus el, ca şi cum căuta ceva. Fasciculul de lumină s-a retras apoi şi nava s-a mutat. Plana foarte lent, aş putea spune probabil cu nu mai mult de 32 sau 48 km/h. Apoi a luat în înălţime şi ulterior a dispărut la orizont în mai puţin de o secundă. Nu este nevoie să mai spun că este o descriere peste care am dat de multe ori în alte apariţii OZN, planare virtuală la accelerаţii supersonice într-o secundă."

ÎNTRE TIMP, ÎN AMERICA

Richard Dell'Aquila şi Dale Wedge au investigat o serie de OZN-uri de formă triunghiulară,

începând cu 4 martie 1988, şi părând centrate asupra câtorva centrale electrice din jurul Eastlake, Ohio. Noaptea de 4 martie 1988 era o noapte senină, limpede. Stelele erau clar vizibile, în special spre nord, peste lac, unde nu există lumini ale oraşului. Venus şi Jupiter erau luminoase şi aproape una de cealaltă pe cerul vestic.

Pe la 6.30 PM, S.B. (iniţialele unui nume nedezvăluit) şi copiii săi se îndreptau spre casă, spre Eastlake, de-a lungul lacului, când au observat un obiect ca şi cum ar fi un dirijabil uriaş, cu lumini la fiecare capăt, planând deasupra lacului şi legănându-se în sus şi în jos ca un „leagăn de copil". O lumină era mai puternică decât cealaltă şi clipea. Când au ajuns acasă, femeia i-a cerut soţului să o însoţească pe plajă pentru a vedea mai de aproape obiectul, pe care ea l-a descris ca fiind „mai mare decât un teren de fotbal la lungime de braţ".

Ea şi soţul ei au ajuns pe plajă. Obiectul silenţios avea culoarea metalului unei arme şi făcea gheaţa lacului să trosnească şi să huruie cu zgomot, într-un fel neobişnuit, care o speria. Martorii trebuiau să ţipe unul la celălalt pentru a se auzi, dar au fost surprinşi că nici măcar câinii

nu lătrau, aşa cum era normal. După observarea obiectului, cuplul s-a îngrijorat pentru siguranţa copiilor din maşină când obiectul s-a răsucit la 90 de grade, venind aproape deasupra capului (la aproximativ 400 m înălţime) şi indicând capătul din „faţă" spre ei. Şi-au dus copiii acasă (care era situată la doar o stradă de la lac) şi au continuat să observe obiectul de la fereastra sufrageriei, care dădea spre lac. A fost sunat un vecin, şi ea, şi băiatul ei au plecat spre plajă, raportând acelaşi lucru. Au făcut fotografii care nu au ieşit (altele din alte părţi au ieşit).

Martorii s-au întors pe plajă, obiectul a început să coboare, observându-se că avea lumini roşii şi albastre, care clipeau. A emis cinci sau şase lumini triunghiulare intense, galbene silenţioase, din lateralã. Dl B. a observat o lumină mai strălucitoare la vârful triunghiurilor. Acestea planau intermitent în jurul marelui obiect, străpungeau cerul şi făceau zigzag pe cerul nopţii la viteze mult prea mari decât ale unui avion cunoscut.

Dl B a declarat că obiectele triunghiulare silenţioase erau mai mici decât avionul Cessna, cu două locuri, şi călătoreau cu 80 km/h la joase altitudini peste gheaţă, într-o frântură

de secundă. Se spune că erau capabile să se apropie de țărm, să se întoarcă în unghiuri drepte abrupte spre centrala electrică de la est, la 10 km distanță, urcând rapid și revenind, totul în câteva secunde.

În acest timp, un vehicul al patrulei de coastă a sosit pe plajă, ca răspuns al apelurilor telefonice din partea lui S.B. Obiectele triunghiulare au venit mai aproape de mal, iar martorii făcându-și probleme că farurile vehiculului pazei de coastă vor atrage obiectele, acestea au fost stinse. Triunghiurile au continuat să zboare la mari viteze spre nord peste lac și la est spre centrala electrică. O oră mai târziu, s-au întors unul câte unul la nava mamă, care apoi a aterizat pe gheață. Mai multe lumini multicolore s-au aprins, timp de cinci minute, pe fundul obiectului, „într-un val ca un semnal cinematografic". Când acestea s-au stins, gheața nu a mai făcut zgomot și totul a devenit „o liniște mormântală". Obiectul nu a mai putut fi văzut în jumătate de oră și se presupune că s-a dus dedesubtul suprafeței apei.

În ziua următoare, uriașe bucăți rupte din gheață au fost observate în zona aterizării. Paza de coastă i-a informat pe dl și dna B că armata

NASA i-au instruit să nu investigheze mai departe apariţia sau să se ducă pe lac cu cuterul, pentru a cerceta gheaţa din zona aterizării, deoarece problema era „în afara domeniului lor de acţiune". I-au spus cuplului că toate informaţiile au fost înaintate Bazei Forţelor Aeriene Wright Patterson şi unei facilităţi din Detroit, Michigan. Ca răspuns unei investigaţii a pazei de coastă, Wright Patterson a refuzat să confirme sau să infirme orice implicare în aceste activităţi.

Majoritatea OZN-urilor de formă triunghiulară par să aibă caracteristici de zbor care să indice utilizarea unui sistem de propulsie necunoscut. Multe avioane negre triunghiulare sunt văzute survolând la viteze mult mai mici decât cele cu care pot zbura avioanele convenţionale. De asemenea, martorii au observat că avionul poate zbura la altitudini extrem de mici, aproape fără zgomot.

Deşi colega lui Todd a menţionat că s-a gândit că erau luminile de avertizare ale avioanelor asupra unor „stive de fum", totuşi, Todd a observat că nu există stive de fum în zonă. Cei doi au tras pe dreapta şi au oprit, stingând farurile pentru a avea o privelişte mai bună. Madson a remarcat că obiectele erau complet silenţioase.

„Presupunerea mea era că avioanele erau la 121-152 m de la pământ când le-am observat pentru prima dată şi doar stăteau acolo, probabil la 530 m spre nord, planând deasupra unui câmp gol. Au existat două perechi de lumini staţionare verzi, mate, şi roşii, fără clipiri sau alte lumini de funcţionare. Astfel, fiecare obiect avea o lumină verde pe un vârf de aripă şi una roşie pe cealaltă. De îndată ce am oprit, se pare că obiectele care planau au «observat» că au atras ceva atenţie, deoarece au început să se mişte uşor. La început, au zburat cam ca un mers rapid, apoi au prins viteză, au trecut aproape direct deasupra capului înspre sud-est.

Felinarul cu vapori de sodiu (colorat orange) a furnizat o slabă iluminare, astfel încât s-a putut zări cu greu partea inferioară a avionului. OZN-ul părea să fie negru mat (sau posibil gri închis), fără marcaje sau litere vizibile, şi fără nici un fel de linii vizibile pentru uşile trenului de aterizare.

Forma părea triunghiulară, cu o posibilă extensie a vreunui tip de cozi către spatele avionului. Era asemenea lui F-117, cea mai apropiată asemănare cu vreun avion cunoscut pe care îl cunosc. Cum au trecut pe deasupra, se auzea un zgomot de motor, foarte silenţios,

ca dezactivat, de la cele doua nave, ceea ce era straniu, deoarece erau la o altitudine care ar fi trebuit să le facă mult mai zgomotoase.

Motivul pentru care ştiam că ar fi trebuit să fie mult mai zgomotoase pentru înălţimea la care erau este că am avut privilegiul de a fi locuit sub principala pistă de zbor a Aeroportului internaţional Minneapolis-St.Paul. Eram obişnuit să văd mereu trafic militar şi comercial la înălţimi de aproximativ 360 m. Două avioane cu reacţie la 300 m ar fi în mod sigur mult mai zgomotoase decât acesta. Mi-a rămas impresia că eram martorul evoluţiei avionului care utiliza vreun fel de sistem de propulsie exotică, poate chiar antigravitaţională. Datorită vitezei reduse, nu cred că era avionul hipersonic/supersonic al «proiectului negru» despre care am auzit. Acesta era ceva propulsat mai mult decât de un motor turboreactor."

Marc Whitford, Dinah Bertran şi Bruce Cornet au fost martori şi au înregistrat o performanţă voită a unui triunghi negru la 17 mai 1997 lângă Montgomery, NY. Pe durata performanţei, triunghiul a clipit peste şi a zburat în jos şi în lateral pe o anumită distanţă înainte de a se redresa într-un mod cu totul neobişnuit, manevră

ce nu poate fi efectuată de un avion cu aripă fixă atât de jos şi pe timp de noapte. Apoi, avionul a făcut o serie de întoarceri fără viraje, coborând foarte jos şi dispărând sub nivelul vârfului de pom, într-o zonă unde nu existau piste de aterizare. În timp ce efectua aceste manevre, a împrăştiat o dâră de plasmă albă.

Mai târziu, cineva, care lucra pentru Lockheed Skunk Works, i-a spus lui Marc că ceea ce a văzut a fost performanţa militară a SUA, ca parte a dezvăluirii de informaţii referitoare la un avion top secret (posibil unul triunghiular X-22A), care posedă presupusa tehnologie a unei ingineri inversate de navă spaţială extraterestră. Dacă această dezvăluire este adevărată, rămâne de dovedit, deoarece zona în care a avut loc evoluţia are o istorie de activitate OZN care se întinde de la 1940 şi posibil şi mai devreme.

În noiembrie 1993, în Seattle, Washington, Gary Tenuta conducea lângă vasta fabrică de avioane Boeing, când a observat trei lumini roşii pe cer înaintea lui. La început, Tenuta a crezut că trebuie să fie luminile unui avion care zboară jos, aproape de pământ. Apoi s-a gândit că trebuie să fie elicoptere, deoarece un avion, chiar dacă ateriza, nu s-ar fi putut misca atât de încet,

„Am tras maşina pe dreapta, am lăsat geamul în jos, să privesc mai atent. Mi-am spus, ia stai puţin, ce naiba e asta?". Am deschis uşa maşinii şi am păşit în afară, lungindu-mi gâtul să văd uriaşul obiect chiar deasupra capului meu. Era un triunghi negru, zburător gigantic. Nu există o altă modalitate de a-l descrie, un triunghi zburător, uriaş, negru. Nu vreau să spun că era doar de formă triunghiulară, ca unul dintre acele avioane cu reacţie sau altceva. Era doar un triunghi mare, în trei părţi, cu margini drepte. Avea o mare lumină roşie pe carena fiecăreia din cele trei colţuri. Era un cer înalt, acoperit cu un nor gri în acea seară, luminat subtil de luminile oraşului Seattle, în depărtare. Pe acest fond am putut vedea obiectul ca o siluetă uriaşă, neagră, densă. Avionul negru a stat pe cer la numai 22-30 m deasupra unuia dintre hangarele principale Boeing. Se mişca încet de-a lungul cerului, la o viteză de probabil 8 km/h." Tenuta a intuit că trebuie să fie de dimensiunea unui stadion de fotbal. Deodată a realizat, cum stătea în noapte pe această stradă goală, liniştită, că obiectul nu producea nici un sunet.

„Probabil, mai mult de orice altceva, asta era ceea ce făcea întreaga întâmplare atât de stranie

Ceva aşa de uriaş, mişcându-se prin aer aidoma târâtului unui şarpe, deasupra capului meu ar fi trebuit să facă un oarece fel de zgomot. Un zumzet, un tumult, orice. Doar se mişca pe cer ca ceva scos din filmele lui Steven Spielberg cu volumul dat la zero.

M-am uitat în susul şi în josul străzii, să văd dacă mai era cineva martor la acel eveniment silenţios, dar strada era întunecoasă şi goală, în ambele sensuri. M-am uitat din nou la misteriosul obiect, acum dispărând în orizontul întunecat. Am privit până nu l-am mai putut zări deloc, apoi s-a terminat. M-am suit înapoi în maşină şi am revenit pe drum. Pe tot drumul spre casă m-am întrebat oare ce am văzut de fapt."

După ciudata întâlnire a lui Tenuta, un prieten, pe nume Greg, i-a povestit lui Tenuta despre apariţia pe care a văzut-o el, sub forma unui triunghi negru, în timp ce se căţăra pe munte cu un prieten. Într-o zi, prin 1981, Greg făcea alpinism, într-un loc numit Lion Rock din statul Washington. Când a ajuns pe platou, a privit în sus şi a văzut un obiect sub forma unui triunghi la câteva sute de picioare pe cer. Cum cei doi oameni stăteau muţi de uimire, au observat că obiectul se mărea. La un moment dat

au realizat că era în cădere liberă deasupra lor. S-au afundat în tufişuri, iar obiectul, care acum putea fi clar văzut drept un avion, a oprit brusc, la aproximativ 45 m deasupra pământului şi la aproximativ 45 m departe de ei.

Greg şi-a scos binoclul şi a privit atent la suprafaţa avionului. A observat că nu era de fapt negru, ci mai degrabă un maro chihlimbar foarte închis. Avea aspectul unei piese turnate. Greg i-a estimat dimensiunea ca fiind egală cu un teren de fotbal. A văzut ceea ce păreau să fie ferestre de pe o parte şi un halou luminos dinspre interiorul avionului. Dintr-odată avionul a făcut un zgomot scârţâit asurzitor pentru urechi şi a decolat în unghi drept chiar deasupra celor doi. În timpul acesta emitea o dâră de lumină albă, care a trecut direct peste ei.

După apariţie, cei doi oameni au suferit timp de şase luni de ceea ce părea a fi o formă de boala radiaţiei. Ambii au mai suferit repercusiuni psihologice luni întregi după strania întâlnire. Nici Greg, nici prietenul său nu s-au mai întors la Lion Rock, de frica unei noi apariţii a straniului avion.

Apariţii ale OZN-ului triunghiular negru ca acestea pot indica faptul că armata SUA zboară cu

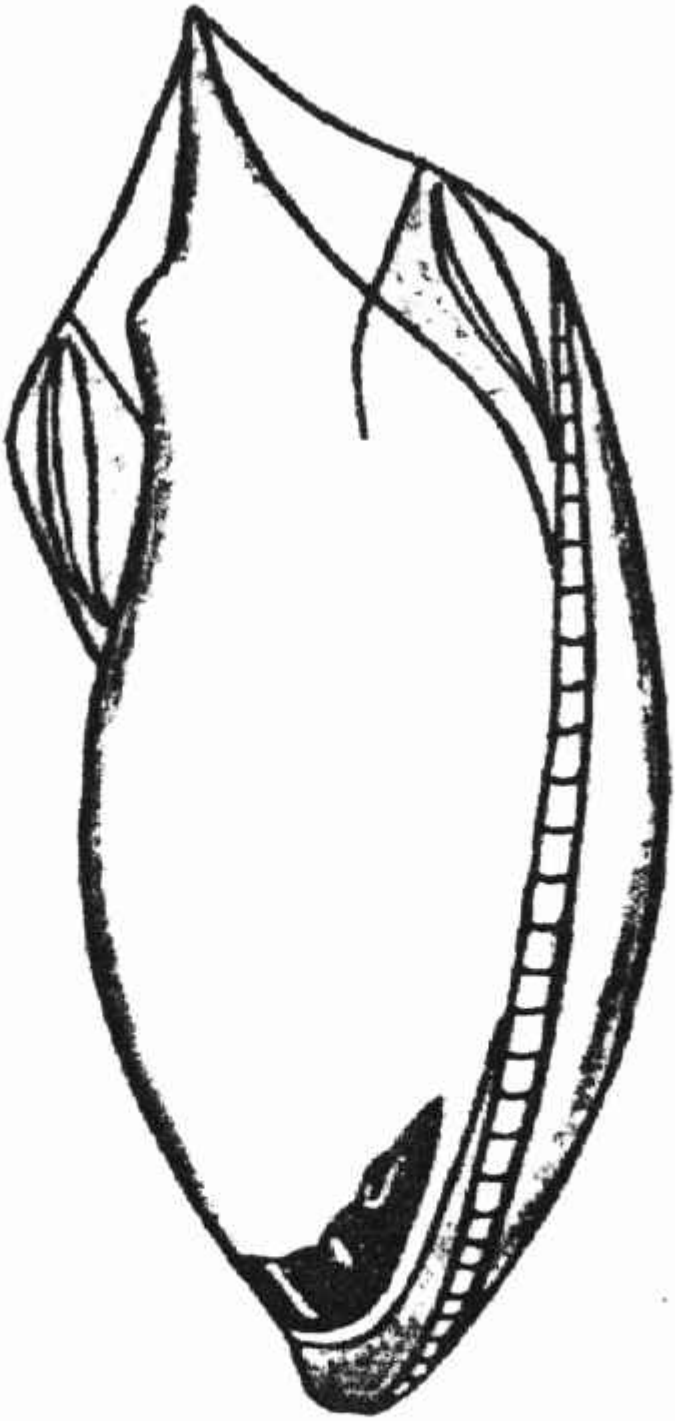

Cercetătorul rus Anton A. Anfalov spune că se presupune că două avioane de acest tip au fost capturate de ruși în 1945 în zona muntoasă a Europei de Est ocupată de Armata Roșie și transportate la Zhitkur. Desenul nu este la scară, dar se știe că obiectele erau foarte mari

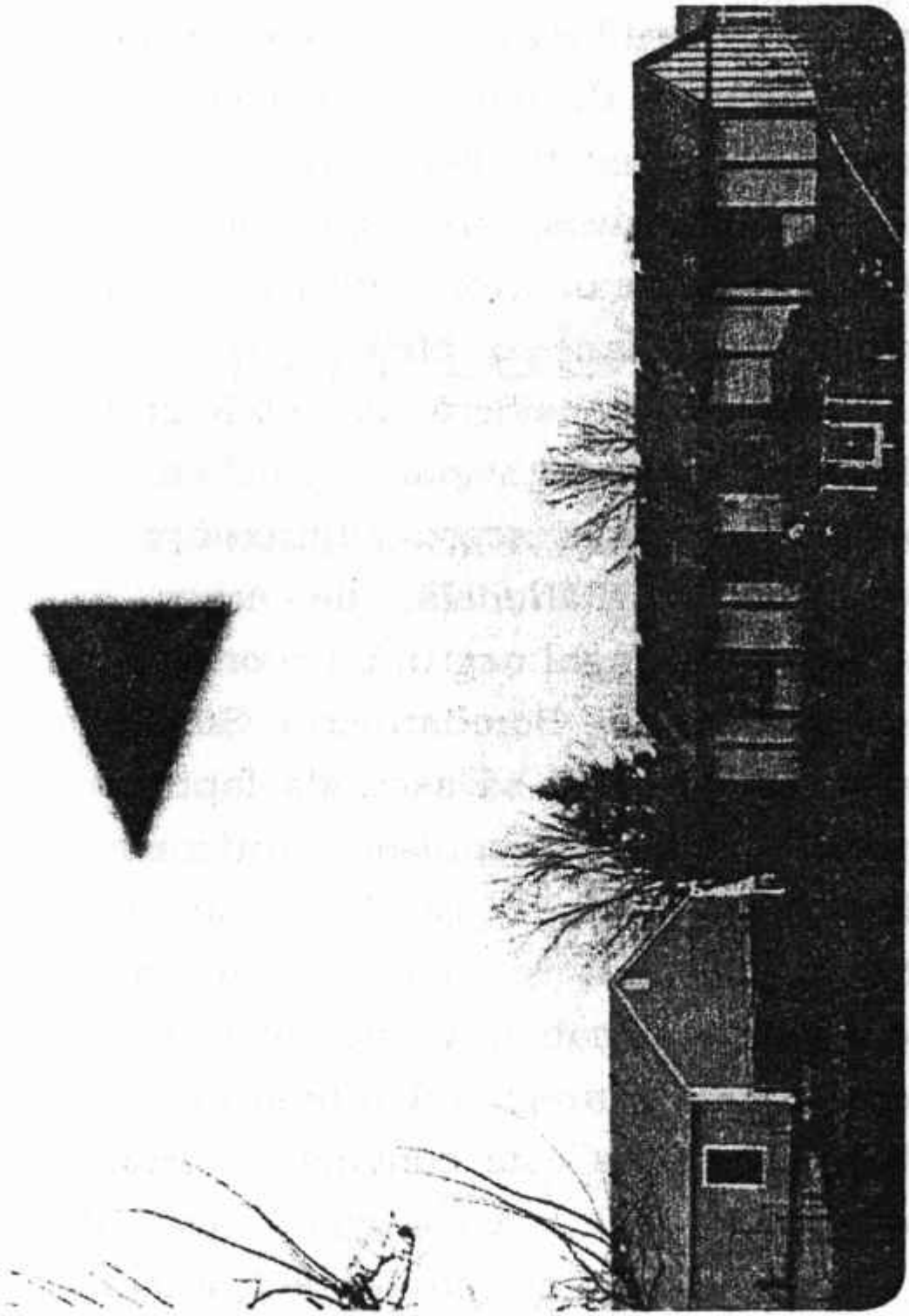

În ultimele luni a existat o creștere dramatică a numărului de apariții de triunghiuri misterioase, zărite deasupra diferitelor părți ale Marii Britanii. Unii cercetători sunt predispuși să dea vina pe un acord tactic cu SUA pentru testarea unor unități antigravitaționale pentru aceste apariții

avioane care utilizează o tehnologie necunoscută în mod normal de majoritatea civililor. Scriitorul britanic Graham Birdsall a raportat pretenţiile lui Tony Gonsalves, care a spus că bombardierul stealth B-2 este un proiect de acoperire pentru şi mai multe avioane secrete.

Gonsalves consideră că OZN-urile triunghiulare negre sunt avioane „reale" strict secrete. „«Avionul triunghi negru» utilizează o formă de propulsie gravitaţională, de aceea apariţiile uriaşe, de triunghi negru, cu zbor lent, par atât de neobişnuite. Bombardierul Stealth este o «acoperire» menită să ascundă faptul că acum avem avionul propulsat antigravitaţional." Gonsalves pretinde că B-2 este un lucru „tăiat şi decupat" şi spune că până acum s-au construit doar patru. Aceste patru bombardiere combinate au înregistrat numai 600 de ore de zbor. Gonsalves este convins că există o altă versiune a lui B-2. Acest avion secret utilizează o anumită formă de tehnologie avansată care îi permite să efectueze manevre peste percepţia noastră actuală. Acestea includ abilitatea de a levita, plana şi să se mişte la viteze incredibile.

CAPITOLUL VIII

TEHNOLOGIA INTERZISĂ A ȘTIINȚEI NAZISTE

Avionul misterios părea să utilizeze câteva tipuri diferite de sisteme de propulsie, inclusiv, ceea ce părea a fi o formă de gravitație. Avioanele, precum bombardiere și avioanele de luptă stealth, ar putea fi tipuri „convenționale" de propulsie față de public, pentru a ascunde faptul că avioanele „neconvenționale" sunt pe cer și sunt operaționale. Rapoartele despre avioane neobișnuite sunt, pur și simplu, respinse ca interpretări eronate ale propulsiei stealth convenționale.

Colonelul forțelor aeriene, în retragere, Donald Ware a raportat că „naveta spațială Lockheed-Martin (National Space Plane) și B-2 (bombardierul stealth) au sisteme electrogravitație la bord" și că „aceasta explică de ce cele 21 de avioane Northrup - B-2 au costat câte un miliard fiecare". Astfel, după o decolare convențională, B-2 poate comuta pe mod antigravitație și se presupune că poate zbura în jurul lumii fără să alimenteze.

Un cercetător, după inspectarea unui avion de luptă stealth F-117A la baza aeriană Beale, a raportat că F-117A are, de asemenea, o propulsie și tehnologii hibride de ridicare. Avionul utilizează forma convențională pentru decolări și aterizări publice, dar comută pe mod antigravitație

pentru un domeniu de croazieră extinsă, pentru iluminare şi manevrabilitate şi pentru învăluirea cadrului în invizibilitate (prin intermediul reflecţiei câmpului său antigravitaţional din jurul carcasei).

Extrem de cunoscuta ridicare instabilă şi a mişcării spre faţă a lui F-117A este numai temporară, până ce trece pe modul antigravitaţie, unde propulsia câmpului independent furnizează stabilitate. Din păcate, pentru pilotul care s-a prăbuşit recent în cadrul unui spectacol aerian, peste Maryland, avionul său de luptă stealth a fost un avion cu propulsie convenţional la acel moment.

Colonelul Ware este sigur că, în cele din urmă, guvernul urmează să planifice relansarea publică a tehnologiei antigravitaţie. „Aparent, acest program militar extrem de controlat, care a fost utilizat pentru a câştiga experienţa tehnologiei densităţii a patra, poate transforma aviaţia civilă, după ce toţi liderii naţionali au ales pacea."

Interesul în forma de propulsie a antigravitaţiei a intrigat oamenii de ştiinţă şi armata, timp de decenii. S-au efectuat multe cercetări de proiecte secrete peste ani pentru a descoperi secretele din spatele gravitaţiei.

În 1967, maiorul Donald E. Keyhoe, într-un articol intitulat: Secretul farfuriilor zburătoare: Antigravitația, scris pentru revista Flying Saucers (Farfuriile Zburătoare), a detaliat unele din multele proiecte antigravitație studiate de Forțele Aeriene și de către companii private.

„În speranța unei descoperiri tehnice, guvernul nostru a instituit 46 de proiecte de cercetare diferite asupra unor variate aspecte ale controlului gravitației. Forțele Aeriene execută 33 din aceste proiecte, iar celelalte sunt împărțite între cinci alte agenții. Incluse în cadrul celor 46 de proiecte sunt experiențele și cercetarea la două laboratoare ale Forțelor Aeriene (Flight Dynamics și General Physics Research), Radio Corporation of America, Masachussetes Institute of Technology și alte câteva centre de inginerie tehnică.

În plus, proiectele oficiale sunt conduse la laboratoarele din Barkley și Dexter, Firchburg, Massachussetes, Institutul Israelian de Tehnologie, Universitățile din California, Denver, Harvard, Indiana, Manchester (Anglia), Maryland, Michigan, Minnesota, Ohio, Purdue Stockholm (Suedia), Syracuse, Texas și alte două școli din New York – Colegiul Queens. și Școala de Științe

Yeshiva. Desigur, unele agenţii guvernamentale au proiecte atât de secrete, încât nu sunt public înregistrate şi nu pot fi dezvăluite fără permisiune. Până şi industria privată se concentrează asupra problemei controlului gravitaţiei cu o nouă abordare. Un mare număr de companii gigant, inclusiv Bell Aerospace, General Electric, Huges Aircraft, Boeing, Douglas şi multe altele, au dezvoltat proiecte de gravitaţie.

Un renumit om de ştiinţă era convins că „cu o propulsie obişnuită asemenea acceleraţii şi manevre violente văzute la OZN-uri ar pune în pericol nava. De asemenea, forţa ar zdrobi orice creatură din spatele sau din lateralele maşinii. Totuşi, cu un câmp gravitaţional artificial, forţa se aplică simultan pasagerilor şi navei spaţiale.

Chiar şi la schimbările line de viteză şi direcţie, nava nu este tensionată, iar pasagerii nu simt nimic. Energia, inerţia şi câmpurile gravitaţionale sunt doar aspecte ale aceluiaşi lucru şi se va dovedi imposibilă separarea unuia de celălalt. Nu sunt încă cunoscute câmpuri de forţă care să fie utilizate pentru a accelera obiectele materiale într-un mod similar cu forţa unei gravitaţii."

Sub contract de armată, o echipă a Universităţii din Detroit a construit un rotor

cablat, de 1.814 kg, care se roteşte cu 100.000 rpm. Cu acest dispozitiv unic oamenii de ştiinţă testează teoriile radiaţiilor gravitaţionale pentru o posibilă cheie a controlului gravitaţiei. Utilizând gravimetrul, în baza unor noi principii ale fizicii, echipele Air Force fac adeseori zboruri în jurul ecuatorului şi peste poli pentru a grăbi măsurarea lumii asupra forţei de atracţie universală. Implicată în aceasta este o reţea de staţii gravitaţie cu proiecte speciale în întreaga lume. Deşi nu s-a produs nici o descoperire (decât că nu există proiecte strict secrete), au fost stabilite două fapte semnificative. 1. Câmpul G al Pământului este relativ slab în comparaţie cu atracţia gravitaţională dintre planete şi Soare. 2. Există o conexie între gravitaţie şi câmpurile electromagnetice. Unii oameni de ştiinţă încă mai numesc cercetarea gravitaţiei o noţiune de „viziune lunatică". Totuşi, mulţi refuză acum să spună că un astfel de lucru este complet imposibil.

Maiorul Keyhoe a prezis în articolul său din 1967 implicarea militară dacă posedam avioane de atac care utilizau propulsia antigravitaţională. „Datorită vitezelor extreme ale avioanelor antigravitaţie, imaginea operaţiunilor militare

devine înfricoşătoare. Să luăm ca bază cifre din cazul documentat la White Sand Proving Ground (Baza de Încercare White Sand), unde oamenii de ştiinţă au văzut şi urmărit un OZN care zbura cu 28968 km/h. Asemenea viteze terifiante pun bombardierele în tablou în locul rachetelor. Atacurile cu bombardiere antigravitaţie de la bază, aproape de obiectivele majore, ar dura mai puţin de cinci minute. Dacă ar izbucni un „război local" într-o jumătate de lume, un transport antigravitaţie, purtând o divizie total încărcată sau chiar o armată, ar putea fi în luptă în 40 de minute sau mai puţin.

Observaţiile maiorului Keyhoe seamănă foarte familiar cu avionul exotic de buget negru de azi.

CERCETAREA GERMANĂ

Timp de mulţi ani, Burkhard Heim, director al Institutului german de Cercetare a Fizicii Pământului Goettingen, Germania, a căutat răspunsul la ghicitoarea gravitaţiei. În final, Heim a dezvăluit că, prin experimentare directă, a descoperit o pistă pozitivă către gravitaţie. Descoperirea implica un câmp intermediar, nici electromagnetic, nici gravitaţional. Rezultatele, a declarat Heim, dacă se aplică la zbor, ar duce la

levitație directă, conversia electricității în energie kinetică fără nici o pierdere și „imunizarea ocupanților și a structurii unor astfel de vehicule împotriva oricăror efecte de accelerație ale vehiculului, oricât ar fi de măreție și violente".

După primul șoc, câțiva oameni de știință au examinat pretențiile lui Heims. „Abordarea sa nu este în conflict cu legile cunoscute ale naturii, ci este în acord cu teoria cuantică", spune A.R. Weyl într-o analiză pentru o revistă britanică, Aeronautics. „Dacă teoria lui Heim este dreaptă, proprietățile fantastice atribuite misterioasei farfurii zburătoare ar fi, de fapt, fizică solidă și inginerie corespunzătoare".

Prin munca lui Heim către scopul actual al unei forțe antigravitaționale actuale, cercetătorii pot descoperi noi legi ale științei, iar lucrul lor poate invalida vechile teorii. Unii oameni de știință spun deja, în particular, că faimoasa teorie a lui Einstein, „Teoria generală a relativității", poate fi total eronată. Legea lui Newton a venit și ea sub lupă. Robert Forward, expertul în gravitație de la Compania Aeriană Huges, a folosit teoria lui Einstein pentru a indica că este posibil să parțializeze anularea câmpului gravitațional al Pământului.

Cantitatea de anulare obţinută cu tehnologia prezentă este extrem de mică, totuşi. Forward prezice că, într-o zi, când tehnologia va fi foarte avansată, vom putea să „creăm câmpuri gravitaţionale artificiale, după plac". Dacă avionul exotic care brăzdează cerul sunt indicii, atunci antigravitaţia s-a dezvoltat şi s-a desfăşurat cu succes.

Oamenii de ştiinţă din Finlanda au declarat recent că poate au descoperit tehnologia utilizată de avionul negru, secret de buget. Măsurând 30 cm de-a curmezişul, dispozitivul se pare că reduce semnificativ greutatea a orice este suspendat în aer. Pretenţia, care a fost serios examinată de oamenii de ştiinţă, ar putea fi scânteia unei revoluţii tehnologice, doar dacă armata nu o va pune „strict secret" pe cercetare.

Prin combinarea gravităţii, cea mai omniprezentă forţă din univers, ar putea fi transformat orice: de la transport la generarea de energie. Sunday Telegraph a specificat că NASA ia în serios pretenţia şi sponsorizează cercetarea pentru a vedea cum se transformă efectele gravitaţiei în mijloace de zbor.

Cercetătorii de la Universitatea de Tehnologie din Tampere, Finlanda, care au descoperit efectul,

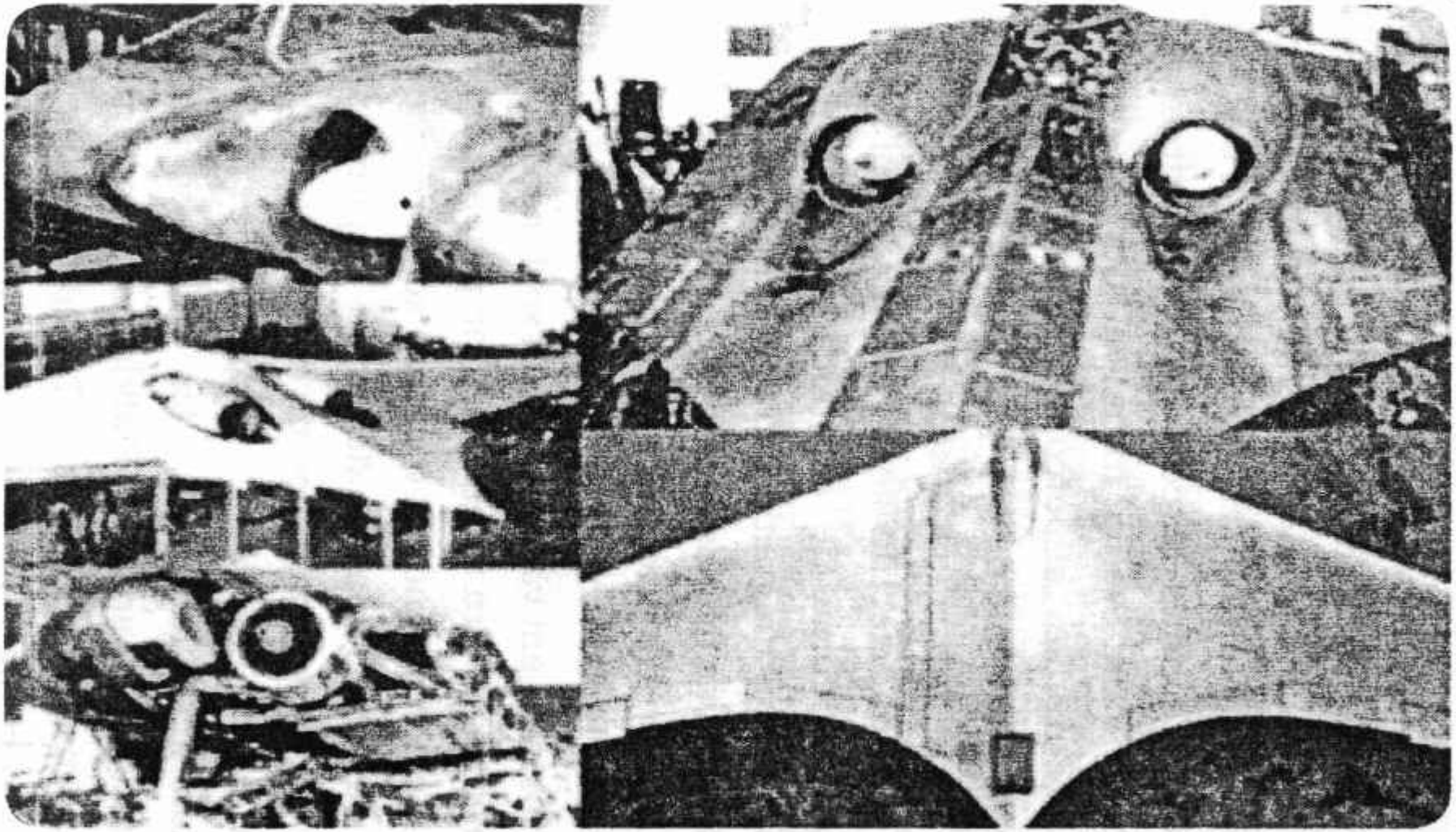

spun că ar putea forma nucleul unei surse de alimentare noi, ce este utilizată pentru a conduce fluide peste turbinele generatoare de electricitate. În conformitate cu dr. Eugene Podkletnov, care a condus cercetarea, descoperirea a fost accidentală. S-a ivit în timpul lucrului de rutină la aşa-numita „superconductivitate", capacitatea unor materiale de a-şi pierde rezistenţa electrică la temperaturi foarte scăzute.

Echipa efectua teste asupra unui disc de rotaţie rapidă de ceramică superconductoare în câmpul magnetic a trei bobine, toate închise într-un vas de joasă temperatură, numit criostat. „Unul dintre prietenii mei a intrat şi fuma pipă", iar dr. Podkletnov a spus: „A pus ceva fum peste criostat şi am văzut că fumul se ducea spre tavan tot timpul. Era uimitor, nu ne puteam explica".

Testele au indicat o uşoară scădere în greutate a obiectelor plasate deasupra dispozitivului, ca şi când proteja obiectul de efectele gravitaţiei, un efect considerat imposibil de majoritatea oamenilor de ştiinţă. „Am crezut că poate e o greşeală", a spus dr. Podkletnov, „dar am luat-o cu multă precauţie". Totuşi bizarele efecte au persistat. Echipa a descoperit că până şi presiunea aerului vertical deasupra dispozitivului

scădea uşor, cu efectul detectabil deasupra dispozitivului pe fiecare podea a laboratorului.

Echipa finlandeză dezvoltă deja un program, să vadă dacă poate amplifica efectul antigravitaţie. La cele mai recente experimente, echipa a măsurat o scădere de 2 la sută în greutate a obiectelor suspendate deasupra dispozitivului şi dublu dacă un dispozitiv este suspendat peste un altul. Dacă echipa poate creşte substanţial efectul, implicaţiile economice ar fi enorme, dacă guvernul secret nu va încerca să suprime, în continuare, cercetarea oamenilor de ştiinţă civili.

CAPITOLUL IX

„STEAUA MOARTĂ" A RUȘILOR ȘI BAZA LOR LUNARĂ

Deşi Războiul Rece aparent se terminase, un motiv pentru care Statele Unite se puteau simţi obligate să construiască avionul secret şi armele exotice este acela că alte ţări puteau să aibă sisteme exotice de armament proprii. În februarie 1992, preşedintele rus, Boris Elţîn, a propus ca Statele Unite şi Naţiunile Unite să dezvolte un scut defensiv global (cu arme tip „Războiul Stelelor") în baza tehnologiei ruseşti.

Unii se pot mira de ceea ce au putut descoperi ruşii în domeniul tehnologiei armamentelor, deoarece Statele Unite au pretins că ruşii nu puteau face faţă dezvoltării înaltei tehnologii. Adevărul puţin cunoscut este că ruşii au început desfăşurarea unui sistem operaţional gen „Star Wars" în 1977 şi l-au dezvoltat şi îmbunătăţit de atunci. Este o triadă spaţială, construită în jurul unui fascicul încărcat cu particule şi al armelor cu fascicul de particule cu neutroni.

În septembrie 1977, ruşii au început lansarea sateliţilor cosmici, denumiţi „Cosmos Interceptors", armaţi cu arme-fascicul încărcate cu particule, pe orbita Pământului. În aprilie 1978 erau aproximativ 36 de sateliţi pe orbită, la acea vreme raportând că au distrus toţi sateliţii americani spioni şi de avertizare timpurie.

La 27 septembrie 1977, „Cosmos Interceptors", de pe orbita Pământului, au utilizat o armă cu fascicul-particulă-neutron pentru a şterge o bază secretă americană cu raze laser de pe Lună pe statusul operaţional Copernicus Crater. Apoi, ruşii şi-au desfăşurat propriile lor baze pe Lună. Era al doilea „picior" al triadei lor spaţiale, la 4 octombrie 1977, cu baze cu arme-fascicul încărcate cu particule, în apropierea lateralei Lunii, şi trei baze de suport la partea îndepărtată.

Primul test al armelor de pe baza lunară a avut loc la 19 noiembrie 1977, în mod ironic cam la acelaşi moment cu lansarea filmului „Star Wars", cu arma sa „Death Star". Ruşii ţinteau la ochiul ciclonului lângă India. Totuşi, au calculat greşit devierea razei de către câmpul magnetic, iar raza a omorât sute de oameni din India şi Bangladesh. O explozie de fascicule încărcate cu particule, de la două sau mai multe baze lunare ruseşti, trase în succesiune rapidă, a creat efectul distructiv al unei bombe cu hidrogen.

Al treilea „picior" al triadei ruseşti a armelor spaţiale este „Cosmospheres". Prima generaţie de „Cosmospheres" au fost platformele armelor, care utilizau electrogravitaţia, alimentate cu reactori nucleari. Navele erau poziţionate orizontal prin

propulsoare de rachetă şi erau invizibile la radar peste 64 km, posibil de la o acoperire radar a unui material stealth de pe suprafaţa lor.

„Cosmospheres" erau armate cu arme-fascicul încărcate cu particule şi echipate cu „gama de constatare psiho-energetică", care se schimbă în semnătură atomică actuală cu ţintă sau obiect şi nu poate fi blocată. Unele dintre aceste avioane erau, de asemenea, armate cu echipament cu microunde de tulburare a creierului.

La finele lui 1977 şi începutul lui 1978, era o stranie erupţie de bombe aeriene de-a lungul coastei Statelor Unite. Acestea nu au fost niciodată explicate satisfăcător, nici de guvern, nici de comunitatea ştiinţifică sau de mass-media. Exploziile misterioase nu au putut fi identificate pozitiv cu nici un avion supersonic sau alt avion, şi, într-adevăr, erau mult mai zgomotoase decât avionul supersonic.

Uriaşele explozii aeriene erau, de fapt, cauzate de fasciculele ruseşti „Cosmospheres", încărcate cu particule. Scopul principal al oricărui sistem de apărare „Star Wars" este de a proteja o ţară împotriva unui atac nuclear. În timpul weekendului din 20 ianuarie 1980, „Cosmopheres" ruseşti au îndeplinit o astfel de misiune.

Un prim atac nuclear împotriva Rusiei, de către Statele Unite, a fost comandat cu un total de 82 de avioane secrete, negre de buget. Aceste avioane au raportat că s-au strecurat până la țărmul unei țări pe sub apă, la suprafață, schimbând configurația, au decolat și au zburat la nivelul vârfului copacilor spre obiective. „Avioanele submarin" (subcraft) au fost trimise spre Marea Caspică și spre nordul Norvegiei.

Târziu, în noaptea de sâmbătă, ora Washingtonului, a fost trimis un semnal codificat către avioanele submarin pentru a continua, după cum s-a planificat. La acel moment, contingentul nordic al avioanelor submarin era în Marea Albă. Contingentul sudic ajunsese la capătul de nord al Mării Caspice. Era deja lumină, în ziua de 20, duminică, pentru contingentele avioanelor submarin.

Ordinele erau să aștepte în timpul zilei sub apă, departe de a fi văzute. Apoi, după căderea serii, trebuiau să continue apropierea constantă pentru a ajunge la obiective. Avioanele submarin mențineau o tăcere radio strictă. Erau suficient de adânc sub apă ca să fie invizibile fie ochiului, fie radarului, totuși înconjurau țărmul în ape prea adânci pentru ca sonarul rus să le depisteze

Ruşii, utilizând tactici de dezinformare, şi-au desfăşurat forţele navale în Marea Arabiei, prefăcându-se că au fost păcăliţi de distragerea Statelor Unite cu portavioanele lor. Astfel, ruşii au încurajat Pentagonul să lanseze avioanele submarin spre obiectivele lor. Totuşi, avioanele lor negre au fost depistate de „Cosmopheres" de deasupra, utilizând „gama de constatare psiho-energetică".

Puţin după ora 1.00, în dimineaţa de luni, ora standard estică, „Cosmopheres" au început să tragă cu armele încărcate cu fascicul. Erau 10 avioane submarin în Marea Albă. Fiecare dispărea într-un şuvoi de abur, fum şi foc. La capătul nordic al Mării Caspice erau 19 avioane, care au avut aceeaşi soartă, astfel, evitându-se ceea ce ar fi putut fi un holocaust nuclear mondial.

Ruşii au continuat să-şi menţină sistemele exotice de armament. Costul pentru ruşi a fost extrem de ridicat. Problemele economiei ruse ar putea fi din cauza costului ridicat în menţinerea sistemului lor de apărare. Cea de a treia generaţie rusească de „Cosmopheres", Jumbo, a fost prima dată desfăşurată în aprilie 1981, în paralel cu misiunea navetei spaţiale a Statelor Unite.

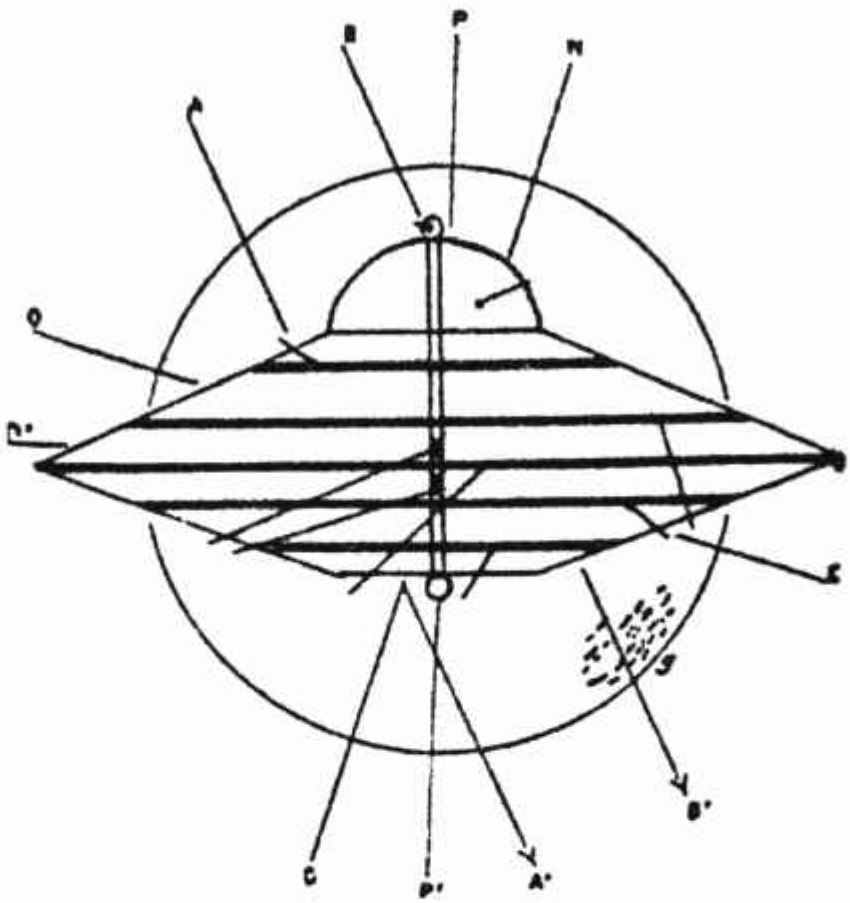

FORMĂ ALTERNATIVĂ DE ENERGIE

Acum ai fi curios să ştii ce formă ia această energie şi de unde poate fi obţinută. Te întrebi, de asemenea, de ce nu ai auzit de descoperirea uimitoare până acum. Răspunsurile la astfel de întrebări sunt simple:

ENERGIA ESTE ENERGIE LIBERĂ (FREE ENERGY)!

Este disponibilă peste tot în jurul tău – chiar şi din aer!
Şi motivul pentru care nu ţi s-a spus nimic despre ea este pentru că există o masivă conspiraţie, pe de o parte, datorită complexului industrial-militar de a-i menţine existenţa învăluită strâns în secret de „mase", care, se înţelege, trebuie să rămână în ignoranţă totală, astfel încât „interesele corporatiste" să continue să facă mari profituri de dragul vieţii şi al traiului – în principiu ale noastre!

Cosmophere Jumbo este mult mai mare decât prima generaţie de modele şi utilizează propulsia electromagnetică în loc de propulsoarele rachetă pentru a se mişca. În 1984, Cosmophere Jumbo rusesc a capturat doi sateliţi de comunicaţii chiar după lansarea misiunii navetei spaţiale 10 a Statelor Unite. Ruşii au găsit montate rachete antisatelit şi au aruncat ambii sateliţi pe orbite inutile.

CAPITOLUL X

SPOROVĂIALA CIA ȘI KGB... CARE ERA „VÂRFUL"?

Au ieşit la iveală rapoarte că sovieticii au avut întâlniri de confruntare cu OZN-urile şi extratereştrii. După ce, în 1991, Mihail Gorbaciov a dizolvat administrarea spionajului top-secret KGB, materialul secret al acelui departament a mers spre CIA.

După cum a raportat revista de autoritate Canadian Weekly World News, spionajul SUA a obţinut un dosar de 250 de pagini asupra atacului unui OZN asupra unităţii militare din Siberia. Dosarul conţine nu numai multe fotografii documentare şi desene, cât şi mărturii ale participanţilor la evenimente. Unul dintre reprezentanţii CIA s-a referit la acest caz ca „imagine oribilă a unei răzbunări din partea creaturilor extraterestre, o imagine care îţi îngheaţă sângele în vine".

Conform materialelor KGB, un obiect OZN care zbura la joasă altitudine, având forma unei farfurii zburătoare, a apărut deasupra unei unităţi militare, care îşi desfăşura manevrele de antrenament de rutină. Din motive necunoscute, cineva a lansat neaşteptat o rachetă sol-aer şi a lovit OZN-ul. A căzut pe pământ, nu departe, şi cinci umanoizi cu „capetele mai mari şi ochi mari, negri, au ieşit din aceasta".

S-a consemnat în mărturii, de către doi militari care au rămas în viaţă, că, după ce s-au eliberat din moloz, extratereştrii au venit aproape împreună şi apoi „au fuzionat într-un singur obiect, care a luat o formă sferică". Obiectul a început să bâzâie şi să şuiere, apoi a devenit alb strălucitor.

În câteva secunde, sferele s-au mărit şi au explodat printr-o izbucnire a unei flăcări extrem de luminoase. În acea clipă, 23 de soldaţi care urmăreau fenomenul s-au transformat în stâlpi de piatră. Numai doi soldaţi, care stăteau în umbră şi au fost mai puţin expuşi exploziei luminoase, au supravieţuit.

Raportul KGB specifică faptul că resturile OZN-ului şi „soldaţii pietrificaţi" au fost transferaţi spre un institut ştiinţific de cercetare secret de lângă Moscova. Specialiştii au presupus că o sursă de energie, care este încă necunoscută pământenilor, a schimbat instantaneu structura organismelor soldaţilor vii, transformând-o în substanţă a cărei compoziţie moleculară nu este diferită faţă de calcar. Un reprezentant CIA a declarat: „Dacă dosarul KGB corespunde realităţii, acesta este un caz extrem de ameninţător. Extratereştrii posedă asemenea arme şi o tehnologie care

depăşesc orice presupunere de-a noastră. Ei pot sta în picioare dacă sunt atacaţi".

În ediţia din 31 martie 1997 a Defense Weekly se scrie următoarea povestea: „ Air Force organizează un război ofensiv informativ". Conform articolului, Forţele Aeriene SUA au creat poziţia de director adjunct pentru operaţiuni de informare. Va fi creată o divizie a „Războiului Informativ Ofensiv", condusă de noul director adjunct. „Divizia va avea codul organizaţional AF/XOIOW şi va fi condusă de lt.-col. Jimmy Miyamoto. Războiul Informativ Ofensiv, care va implica atacuri atât asupra obiectivelor militare, cât şi asupra celor civile, este printre cele mai puţin discutate aspecte al mişcărilor Air Force de a organiza, antrena şi echipa un serviciu de dominare a informaţiei", se mai scrie în articol.

Noul Birou de Informare a Operaţiunilor va fi coordonat de şeful personalului, Agenţia de Securitate Naţională, Agenţia de Spionaj pentru Apărare, Agenţia Centrală de Spionaj, Biroul Naţional de Recunoaştere, Biroul de Recunoaştere a Apărării Antiaeriene şi Agenţia pentru Imagistică Naţională şi Cartografie. Eforturile noilor cercetări sunt în curs de a sprijini acest nou program, inclusiv muniţii letale HPM.

Biroul de Cercetare Ştiinţifică USAF lucrează la dezvoltarea unui laser accesibil şi a microundelor de mare putere pentru vehicule aeriene fără pilot, cum ar fi cele care posibil sunt acum testate la complexele Groom Lake (Zona 51) din Nevada, unitatea aerodinamică El Mirage Dry Lake, nordul sitului McDonnell-Douglas, lângă Llano, California. Aceste vehicule ar fi utilizate pentru a efectua o varietate de misiuni, inclusiv comunicaţii cu inamicul şi monitorizarea sistemelor computerizate.

VIRUŞI SOFTWARE

Viruşii software sunt dezvoltaţi pentru a fi plasaţi sau injectaţi în armele şi link-urile de informaţii ale inamicilor. Aceşti viruşi rămân inactivi până la activarea prin satelit, radar, a avioanelor sau a echipamentului de bruiaj etc. Când este activat, virusul induce echipamentul la inutilitate sau, mai bine, „ar putea exista o schimbare pentru o anumită perioadă de timp". O întreagă reţea de computer ar rămâne complet distrusă prin introducerea cu grijă a unor viruşi distructivi. Apărarea împotriva unui virus de computer este aproape fără speranţă din cauza tot mai multor tipuri de viruşi care se dezvoltă.

De îndată ce vii cu un program antivirus, se naşte o nouă generaţie de viruşi, care nu are leac.

Articolul descrie un program operaţional de război psihologic cvasiinformaţional care a fost pentru prima dată discutat de Forţele Aeriene după operaţiunea Furtună în deşert. Proiecţiile holografice implică o proiecţie de imagini holografice tridimensionale, în proiecte-momeală sau chiar „îngerul mânios" (imagistică religioasă) deasupra câmpului de bătaie.

Pentagonul a listat proiecţiile holografice, deschis, ca parte a programului de armament „nonletal". Totuşi, din 1994, programul a dispărut din vedere, în mod evident un efort „NEGRU", spune revista Defense Week. În concluzie, articolul arată că Şcoala Specială de Război JFK de la sfârşitul lui 1991 a divulgat că urmărea dezvoltarea unui sistem hologramă PSYOPS, cu o capacitate de „a proiecta mesaje persuasive şi imagini tridimensionale, nori, fum, picături de ploaie, cădiri. Utilizarea hologramelor ca mesaje persuasive va avea aplicaţii în întreaga lume".

CAPITOLUL XI

EXPUNEREA REALITĂȚII „NIVELULUI ȘAPTE"

În 1984, preşedintele Reagan, adresându-se publicului, în mod voit sau din neatenţie, a lăsat să-i scape remarca: „într-o zi lumea poate să se unifice pentru a lupta împotriva pericolului extraterestru". Aceasta a fost urmată de o serie de remarci ulterioare din zilele următoare mandatului său. Informaţia de bază dezvăluia faptul că existenţa Operaţiunii Majestic–12, OZN-ul prăbuşit, fiinţe extraterestre şi bazele lor secrete din interiorul Statelor Unite, a fost obţinută prin Actul de Libertate a Informaţiei din dosarele CIA, NSA, FBI, Departamentul de Stat şi Forţele Aeriene SUA.

Aceste documente dezvăluiau natura „secretului de mai sus" a Operaţiunii Majestic-12. De asemenea, verifică descoperirea ştiinţifică a tuturor timpurilor, care a fost ţinută secretă de pământeni, anume că ambele comunicaţii şi relaţionări cu fiinţele extraterestre au fost deja efectuate. Credinţa că guvernul secret are construit în subteran baze este răspândită în comunitatea OZN/de conspiraţie. Au existat zvonuri că unele din aceste baze au fost cedate extratereştrilor prin intermediul guvernului ascuns. Nu s-a negat că bazele subterane secrete există. În cartea „Bazele şi tunelele subterane",

autorul Richard Sauder dezvăluie că unele din aceste facilităţi au devenit publice, urmând căderii URSS, inclusiv Mt. Weather din Virginia. Ceea ce poate surprinde este că facilitatea de la Mt. Weather, stabilită ca urgenţă de Casa Albă, este sub administrarea Agenţiei de Management de Urgenţă Federală (FEMA).

Un articol din 1989 din revista US News and World Raport a declarat că FEMA şi Pentagonul administrează cam 50 de posturi de comandă secrete, inclusiv Mt. Weather, şi o unitate de rezervă a Pentagonului numită „Raven Rock" sau „Site R" de lângă graniţa cu Maryland-Pensilvania. Acest loc este relativ lângă punctul de retragere prezidenţială „Camp David", care este considerat a avea propriul complex subteran. Sauder subliniază faptul că, dacă un astfel de complex există, este cel puţin posibil ca cele două complexe subterane să comunice între ele. Cu toate acestea, este doar o speculaţie.

Parte a dificultăţii pe care cineva o are în încercarea de a dezvălui misterul este că a devenit conectat cu apărarea naţională. Majoritatea unităţilor subterane, construite devreme, au fost aparent conectate la programul nostru nuclear de testare, împreună cu alte planuri complexe,

evidenţiind depozitarea silozurilor rachetelor MX. Unele din aceste planuri includ foreze mecanice care ar săpa tunele spre suprafaţă prin molozul unui atac nuclear, trăgând rachete MX în spatele lor. Odată ce forezele ajung la suprafaţă, se dau la o parte şi racheta pe care o poartă va trage ca represalii.

Acestea sunt scenarii negre ce sunt subiect de ficţiune şi par doar să zgârie suprafaţa a ceea ce s-a propus de decade încoace. Sauder dezvăluie că Serviciul de Spionaj SUA a conştientizat sistemul de tunele de sub Moscova, pe care liderii acestei ţări îl puteau utiliza pentru a supravieţui unui atac nuclear. A fost cunoscut la începutul lui 1960 şi, pe bună dreptate, s-a speculat că eforturile s-au dus în curând în subteran pentru a construi unităţi pentru conducătorii Statelor Unite.

Totuşi, pentru a fi eficiente, aceste unităţi trebuiau să fie complet secrete. Pentru a îndeplini aceasta, tehnologiile trebuiau dezvoltate pentru a construi astfel de unităţi, iar metodologiile – dezvoltate, pentru a permite comunicaţiilor să rămână neobservate de cei care trăiesc alături.

Pentru a înţelege semnificaţia a ceea ce trebuia făcut, trebuia doar să te uiţi nu mai departe de

Greebrier Hotel, din White Sulphur Springs, WV. Când a izbucnit povestea, în 1992, numai cinci membri ai Congresului erau conştienţi de construcţia complexului subteran cu cartiere întregi, camere de conferinţă, bănci de computere şi echipament de comunicaţii. Intrarea spre această unitate era protejată de două uşi de 20 de tone, proiectată să-i găzduiască pe membrii Congresului în cazul unui atac. Se poate doar specula cum membrii ar putea fi înştiinţaţi de necesitatea de a călători la muntele West Virginia în cazul unei urgenţe.

Nu numai că există aceste facilităţi, ci sunt şi capabile să existe dedesubtul unei comunităţi, fără ca aceasta să ştie. După cum a subliniat Sauder, tehnologiile par să semene mai degrabă cu „Buck Rogers" decât par să permită capacităţile curente. Un raport Bechtel a inclus astfel de tehnologii de forare ca „Plasma", „Microundele", „Arma cu Fascicul Electron" şi „Dezintegrarea Electronică". Aceasta nu este o speculaţie inactivă de la un „think tank". Cercetarea lui Sauder a indicat că patentele au fost emise către Comisia Atomică de Energie şi Cercetare Energetică USA şi Administraţia de Dezvoltare pentru Tehnologia Subterană.

Nu există înregistrări de construcţie, dar vehiculul de forare ar utiliza un reactor atomic răcit cu metal lichid pentru a genera suficientă căldură pentru a topi calea spre rocă, exact ca şi un vierme care se mişcă prin pământ, lăsând un tunel cu suprafaţă sticloasă în urma sa. Din nou, aceasta sună ca o poveste science-fiction, dar se pare că unele astfel de tehnologii sunt deja patentate. Se va observa că biroul de patente al SUA emite patente pentru tehnologia viabilă, şi nu pentru ce ar fi posibil.

Aceasta duce, desigur, la speculaţii ulterioare despre vastele tunele care au fost create, legând baze subterane necunoscute. Dacă bazele subterane secrete au fost construite, astfel de tunele sunt cu siguranţă posibile, dar Sauder admite că ar putea fi parte a „bugetului negru" şi nu sunt disponibile detalii.

Cineva a propus un plan de apărare, desemnat pentru crearea a sute de mile de tunele în statele din vest. Totuşi, nu există nici o înregistrare a acelor planuri că s-ar fi dus la îndeplinire. Unele proiecte subliniate pe hârtie ar crea facilităţi mai mari de o milă şi jumătate sub suprafaţă, dar, din nou, nu există informaţii detaliind dacă aceste proiecte au fost de fapt puse în practică.

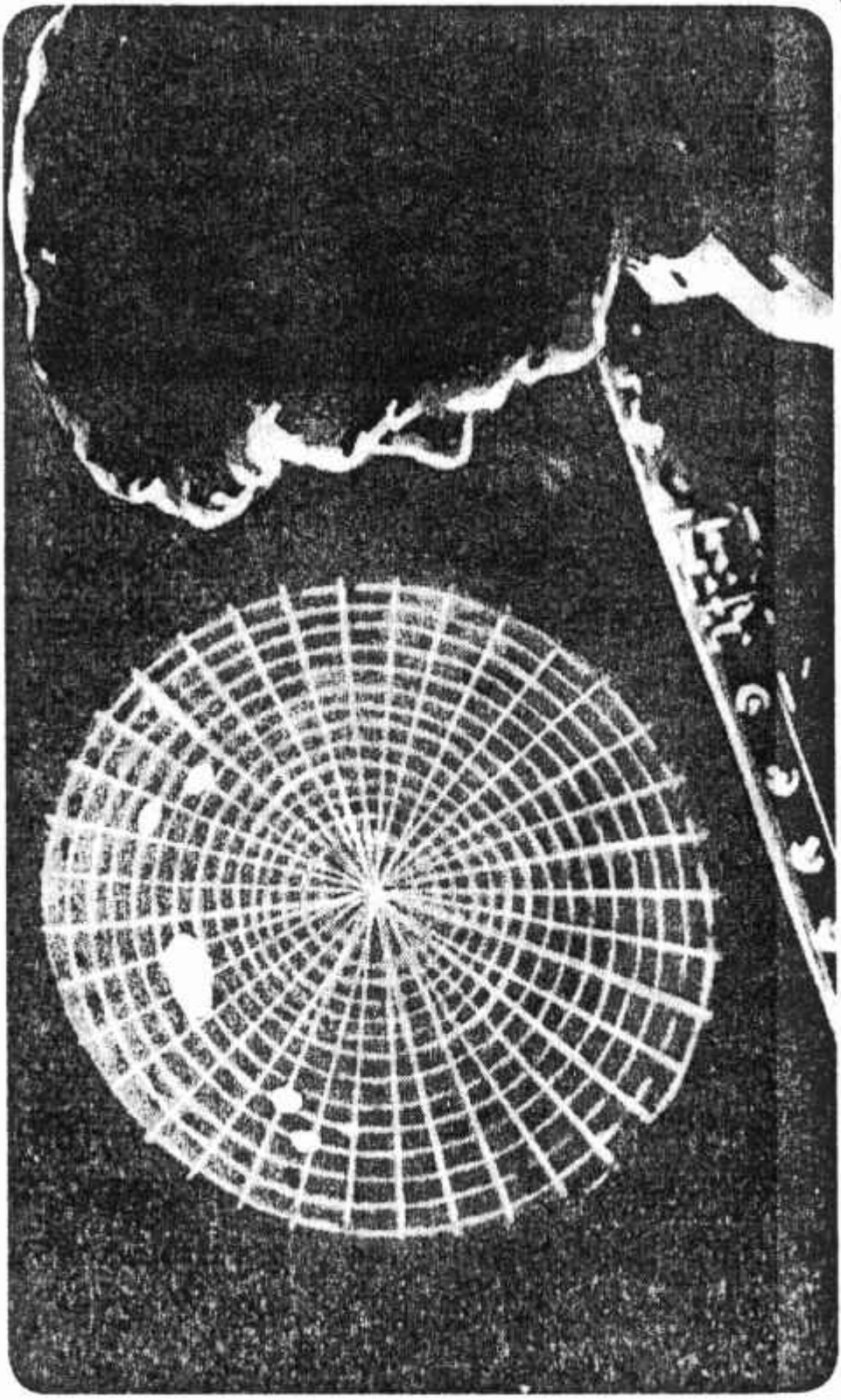

Globuri strălucitoare de lumini planate și pătrunzătoare au făcut din cerul celor două Americi casă cât a țărilor din jurul lumii, fără confirmarea oficială a existenței unor obiecte cunoscute drept OZN-uri

În timp ce unii se aşteptau să găsească agenţiile de Apărare şi de Spionaj implicate în construcţia unor facilităţi subterane, implicarea FEMA, a Fundaţiei de Ştiinţă Naţională (NSA), a Administraţiei Federale a Autostrăzilor (FHA), a Autorităţii de Tranzit Urbane (UMTA) şi a altora a fost o oarecare surpriză. Într-adevăr, unele facilităţi ştiute că există sunt deţinute de contractorii apărării, şi nu de guvernul federal, care adaugă un alt strat de complexitate la acest amalgam.

Sauder consideră că aceste tehnologii sunt în uz de atâta vreme, încât unele facilităţi sunt complet învechite. O astfel de unitate din New England a fost, de fapt, listată ca o firmă de imobiliare pentru vânzare. Preţul unei astfel de facilităţi subterane uzate a fost de 250.000 de dolari şi, datorită costului original, era probabil un chilipir.

Unul dintre cele mai interesante puncte face referire la ceea ce ar fi putut fi, mai degrabă decât la ceea ce este dovedit. Sauder are documente descoperite din 1980, pregătite de laboratoarele Los Alamos şi Universitatea Texas A&M (sub contract NASA), care discută utilizarea „maşinilor nucleare de săpare a tunelelor" pentru măcinarea

tunelelor sub suprafaţa Lunii. Aceasta ar putea crea un mediu pentru ocupaţia umană într-o colonie lunară.

Costul unui astfel de proiect a fost estimat la aproximativ 50 miliarde de dolari pentru a crea maşina de făcut tunele şi între 155 de milioane şi 2,3 miliarde de dolari pentru transport spre suprafaţa Lunii. Poate aceste cifre să pară mult, dar ele reprezintă numai o fracţie a bugetului negru care ar putea fi utilizat pentru a finanţa proiectele în afara controlului public.

CAPITOLUL XII

IMPLANTURI EXTRATERESTRE ȘI RĂPIRI. CINE-I RESPONSABIL?

Recentul fenomen al presupuselor răriri OZN a adus unele dovezi că extratereştrii nu sunt responsabili pentru răpiri. Într-un articol intitulat Dovezi pentru răpiri militare ale presupuşilor răpiţi OZN, autorul, dr. Helmut Lammer, citează informaţii că răpiţii erau, de fapt, luaţi de fiinţe umane în baze subterane. Câţiva răpiţi şi-au adus aminte că au văzut personal militar/de spionaj în aceste facilităţi secrete.

Majoritatea răpiţilor raportează implicarea personalului militar/de spionaj după ce au văzut elicoptere negre zburând deasupra caselor lor. Debby Jordan spune, de exemplu, într-o notă marginală a cărţii sale, "Răpită!", că a fost asomată de un presupus amic şi adusă într-un fel de spital subteran, unde a fost examinată de un doctor, care i-a îndepărtat un implant din ureche.

Experienţele de răpire a lui Leah Haley şi Katharina Wilson sunt pline de întâlniri în baze subterane militare. Unele din experienţele dnei Katherina Wilson sunt comparabile cu experimentele de control al minţii. A experimentat o reluare a unei amintiri din copilărie, în care îşi aminteşte a fi într-un spital, unde era forţată să intre într-un container Skinner – Box, care

era probabil utilizat pentru experimente de modificare comportamentală.

Cei cu astfel de experienţe descriu activităţi ale elicopterelor negre, apariţia unor camioane sau autobuze în faţa casei răpiţilor, expunerea la câmpuri electromagnetice dezorientante, drogare, transport cu elicopterul, autobuzul sau camionul spre o clădire necunoscută sau o unitate militară subterană. De obicei, există postefecte, cum ar fi ameţeală, uneori greaţă, după răpire. Există, de asemenea, o diferenţă când apare răpitorul. În majoritatea cazurilor de răpiri cu OZN, fiinţele apar într-un nor, fereastră, perete sau răpitul simte o prezenţă stranie în cameră.

Majoritatea răpiţilor raportează că sunt paralizaţi de puterea mentală a fiinţelor extraterestre. La răpirile cu armata secretă, observaţiile răpiţilor sunt: „Ni se face o injecţie cu o seringă". Este interesant că răpiţii cu armata secretă descriu că sunt examinaţi de doctori umani în camere dreptunghiulare, şi nu în camere rotunde sterile, după cum descriu răpiţii de OZN-uri. Camerele descrise, holurile şi mobila sunt similare cu camerele de spital terestru, laboratoare şi unităţi de cercetare şi nu au nimic

de-a face cu OZN-urile. Trebuie să considerăm posibilitatea că unele informaţii pe care le primim de la răpiţii militari pot acoperi poveşti, induse de procese hipnotice efectuate de psihiatri militari. Există, de asemenea, posibilitatea ca personalul militar să utilizeze măşti de cauciuc, cu formă de extratereştri şi cu efecte speciale în timpul răpirii. Katharina Wilson raportează frânturi de amintiri, în care crede că ţinea în mână o mască de cauciuc a unui extraterestru.

Aceste fapte conduc spre cercetări ale controlului minţii pentru a crede că răpiţii de extratereştri sunt utilizaţi în experimente de control al minţii şi genetice, puse în scenă de un braţ puternic, negru, al Guvernului Statelor Unite. Totuşi, rămân unele întrebări:

Dacă toţi răpiţii OZN sunt într-adevăr o acoperire pentru experimente de control al minţii sau genetice, cum ar fi Proiectul Lebensborn al naziştilor, de ce răpiţii aduc implicarea militară/ de spionaj de la începutul anilor '80, şi nu înainte? Ar trebui văzută şi partea opusă a acestui şablon, deoarece tehnologia de control al minţii trebuie să fie mai bună în anii '90, decât în anii '80 şi '70. De ce sunt victime ale controlului minţii cei cărora li se fac implanturi şi sunt utilizaţi pentru

teste de armament secret, dar nu au nimic de-a face cu fenomenul OZN sau răpirile făcute de extratereştri? Se pare că agenda cu controlul minţii nu necesită răpiri OZN drept poveste de acoperire, dacă nimeni nu crede pretenţiile victimelor obişnuite ale controlului minţii, deşi s-au făcut radiografii acolo unde toată lumea poate vedea obiecte anormale în capetele lor.

Dacă răpirile OZN sunt o acoperire pentru experimentele de control al minţii, de ce este armata interesată în examinări ginecologice ale femeilor răpite?

Desigur, cercetări serioase ar trebui să investigheze toate posibilităţile, unii răpiţi OZN pot fi victime ale controlului minţii sau pot fi utilizaţi în proiecte ale unor experimente genetice negre. Totuşi, există o altă posibilitate pentru un motiv care este mai plauzibil pentru implicarea militară în fenomenele de răpire OZN, deoarece descrie mai bine şablonul răpirii militare. Răpirile militare secrete pot evidenţia că un grup operativ/de spionaj a operat încă din anii '80 în nordul Americii şi este implicat în monitorizarea şi răpirea unor presupuşi răpiţi OZN.

La începutul anilor '80 erau disponibili o grămadă de bani pentru proiecte militare

secrete, cum ar fi Inițiativa Strategică de Apărare (SDI). Acest grup operativ ar fi putut fi finanțat cu o parte din aceşti bani. Se pare că sunt interesați să investigheze bine cazurile de răpiri OZN. Aceştia monitorizează casele victimelor, răpindu-i şi posibil implantându-le dispozitive militare, la scurt timp după experiența răpirii de către OZN. Implanturile au fost utilizate pe persoane inconştiente încă de acum 50 de ani.

Un caz foarte bine documentat de implant al unui dispozitiv electronic într-o victimă este cazul lui Robert Naeslund. Dl Naeslund pretinde că i s-a implantat un dispozitiv fără voința sa în timpul unei operații la Stockholm, Suedia. A făcut radiografii care indică în mod clar un dispozitiv sub forma unei ciuperci în creier. El pretinde că operația a fost efectuată de dr. Curt Strand, care a inserat dispozitivul în capul său printr-un pasaj nazal drept. Interesant, răpiții OZN raportează încă din anii '60 cum ființe extraterestre le-au băgat implanturi prin plasarea unui obiecte mici prin pasajul nazal şi cavitatea sinuzală.

Se pare că armata ar fi putut să caute posibile implanturi extraterestre. Interesul lor ginecologic pentru femeile răpite ar putea fi explicat, dacă caută presupuşi embrioni/hibrizi,

deoarece majoritatea femeilor răpite au trecut prin experiențe de embrioni/fetuși lipsă. Totuși, un lucru este sigur, aceste grupuri operative sau oamenii care sunt în spatele acestor răpiri utilizează tehnologia de control al minții, care este testată în mod curent pe oameni ce ar putea să nu aibă nimic de-a face cu răpirile OZN.

CAPITOLUL XIII

MISIUNEA PĂMÂNT: CÂND VA LOVI DIN NOU GUVERNUL SECRET?

Duminică, 2 aprilie 1978, o misterioasă explozie a zguduit comunitatea canadiană din Lance Cove, Bell Island, Newfoundland. Fâşii de lumini alb-argintii au brăzdat cerul, zguduind casele pe mile în jur. Sistemul electric al oraşului a fost scurtcircuitat şi multe case au avut căderi de tensiune, care au provocat explozia televizoarelor, iar prizele electrice au zburat din perete. Această explozie neobişnuită a fost detectată de pe satelit, înregistrându-se ca o „explozie cu potenţial nuclear".

Au fost înregistrate rapoarte de explozii misterioase şi „explozii în aer" pe toată coasta estică a Statelor Unite şi Canada în 1977 şi 1978. Strania explozie de la Bell Island a fost precedată de apariţia unor lumini neobişnuite în apropierea Conception Bay în noaptea de sâmbătă. Un observator, care şi-a prezentat raportul staţiei de radio VOCM, a declarat că luminile OZN-urilor erau orange, verzi şi albe şi se mişcau dezordonat pe cer.

O femeie din Portugal Cove, două mile şi jumătate distanţă de Bell Island, a raportat că a văzut un fascicul drept de lumină albă venind în jos pe cer, la un unghi de 45 de grade. Lumina cra însoţită de o strălucire stranie şi era

un huruit care venea din pământ când a lovit fasciculul. La scurt timp după, Bell Island a fost lovit de o explozie puternică. Ar fi putut fi acest incident cauzat de un fascicul de microunde de mare putere? Un posibil test de pe un satelit care orbita? Incidentul de la Bell Island face dovada că zona a fost într-adevăr lovită de o sursă de mare putere. După explozie, testele de radiații ridicate au determinat faptul că explozia nu a fost cauzată de un dispozitiv nuclear. Totuşi, un puls electromagnetic ar putea explica daunele cauzate liniilor electrice şi cablajelor din case în toată zona.

Neobişnuita explozie a cauzat daune mari proprietății lui James Bickford. Conform celor spuse de Bickford, în jurul orei 11 AM, el a tresărit din cauza unui uriaş fulger de lumină albă, însoțit de o explozie răsunătoare. Cu câteva secunde înainte, dna Bickford a auzit ceea ce ea a descris ca o grindină lovind ferestrele din dormitor. A părăsit camera şi, trecând pe lângă panoul de siguranțe de pe hol, a simțit o presiune teribilă în cap. Şi-a pus mâinile la urechi tocmai când a lovit explozia în zonă. Panoul de siguranță din apropiere a explodat, iar electricitatea (posibil cauzată de

Din cele mai vechi timpuri a existat o temă a artiştilor despre cine ar deţine controlul umanităţii... fie „Controlorii" despre care vorbeşte Commander X sau, poate, temuţii oameni de ştiinţă descoperiţi în literatura ocultă

un puls electromagnetic) a crescut în liniile de electricitate. De asemenea, supratensiunea a scos întrerupătoarele din perete, zguduind complet ecranul TV. Supratensiunea a fost atât de intensă, încât în cameră siguranţele au fost complet zburate din prize.

În plus, la daunele din casă, casa de oaspeţi a familiei Bickford, din apropiere, a suferit, de asemenea, daune neobişnuite. Acoperişul cabanei a fost crăpat şi au căzut părţi ale acestuia în interior. În interior, un mic dulap în care erau cabluri electrice a fost zguduit de creşterea electricităţii. De asemenea, existau indicaţii că electricitatea s-a scurs prin conductele de apă şi prin alte obiecte metalice din cabană. Acoperişul unui hambar din apropiere şi coteţul găinilor au fost smulse de explozie, iar găinile au fost găsite moarte în coteţ. Se pare că găinile au fost omorâte nu numai de comoţia exploziei, ci şi de şocurile electrice puternice de la posibilul puls electromagnetic.

După explozie, au fost descoperite două găuri în spatele hambarului. Cea mai mare avea aproape două picioare adâncime. Noroiul din găuri părea scobit în afară şi aruncat la ceva distanţă. O gaură a fost găsită sub un brad, care

avea arsuri extinse, un sfert din înălțimea sa, de douăzeci de picioare. Nu existau dovezi, în găuri sau în jurul acestora, că ar fi putut fi provocate de meteoriți.

Mulți martori oculari ai straniului incident au declarat că s-a văzut un fulger luminos înaintea exploziei. Un văr al familiei Bickford, care locuiește în apropiere, a descris ce a văzut. „Stăteam la masa bucătăriei curățând cartofi într-o tavă de metal când s-a petrecut explozia. Eram cu spatele la fereastră, când, deodată, s-au iscat flăcări spre fața mea din tavă, totul în jur se clătina și am crezut că cerul și pământul s-au contopit. Prietena fiului meu a venit fugind și a spus că a văzut pajiștea dinspre familia Bickford aprinzându-se ca o flacără uriașă.

Carol O'Brien, un vecin care locuiește în josul drumului spre proprietatea familiei Bickford, a spus: „Prima dată am auzit un huruit, care părea că vine din ce în ce mai aproape. Apoi camera s-a luminat de o lumină strălucitoare albă. Am putut vedea cerul roșu strălucitor și că era fum. La început m-am gândit că a explodat o casă în josul drumului, dar, când s-a dus fumul, am putut să văd clar - casa era în picioare. Fratele meu mai mic, care era întins pe jos, a văzut o

HIENZOFEN I

RFZ-3

HAUNEBU I

HAUNEBU III

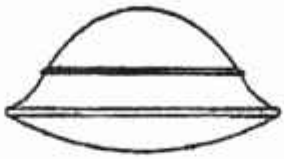

SCHIEVSTOOK III

THULE MACHINE

NAZI DREADNAUT

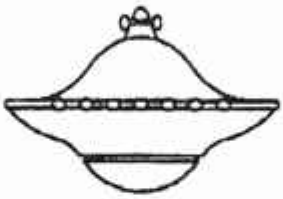

HAUNEBU II

KLUGENSTAV

BMW FLUGELRAD II

STAUVANHAUT IV

HOITENFLUG I

VRIL IV

V-7

VRIL I

undă de lumină ieşind din cuptor, chiar prin sticlă. El a spus că părea ca un fulger sau o împuşcătură cum vezi la televiziune".

La scurt timp după aceea, Lance Cove a fost vizitat de câţiva oameni de ştiinţă care au auzit despre misteriosul eveniment. Dr. Ken Collerson, meteorolog la Memorial University, a spus că era interesat în aparițiile vizuale şi sunete neobişnuite. Dr. Tom Gold de la Cornell University din Ithasa, NY, a venit să investigheze întâmplarea, denumind-o un „fenomen foarte neobişnuit şi interesant". Ziarul St. John's Evening Telegraph a raportat că, la scurt timp după incident, doi ataşaţi militari de la Centrul de apărare a SUA au vizitat Bell Island „având grijă să nu atragă atenţia mass-media". Nu s-a aflat niciodată ce a cauzat acea stranie explozie sau ce căutau cei doi ataşaţi militari.

Conform revistei Aviation & SpaceTechnology (10 aprilie, 1995), USAF a achiziţionat un generator de 15 milioane de watti de la fosta Uniune Sovietică, care poate sufla un obiectiv cu o acurateţe mortală din locuri ascunse, sau din avion, şi chiar din spaţiu. Generatorul este destinat să alimenteze o armă cu o valoare stabilizată, cum ar fi un laser, timp de 6-10

secunde. Un cercetător al Air Force declară: „Sau, cu ceva putere de conversie, ar putea fi utilizată pentru o armă cu microunde de înaltă putere".

Bugetul militar secret negru a experimentat sistemele armelor electromagnetice timp de mulţi ani. Dovezile sugerează că astfel de arme ar fi putut fi create în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. În cartea sa „În interiorul celui de-al Treilea Reich", Albert Speer l-a citat pe dr. Robert Ley, şeful Frontului de Muncă Nazist, care ar fi proiectat o „rază mortală" ce ar putea să se dovedească „arma decisivă" împotriva trupelor americane şi ruseşti care se apropiau de Berlin în aprilie 1945. Este posibil ca, la sfârşitul războiului, documentele doctorului Ley să fi picat în mâinile americanilor, care au continuat cercetarea până în zilele noastre.

Ediţia din martie 1998 a Spectrum, publicaţia oficială a Institutului de Inginerie Electrică şi Electronică, confirmă că Laboratoarele Naţionale Sandia au activat în domeniul armamentului cu puls electromagnetic. Conform publicaţiei, o echipă specială de cercetare, condusă de Eugene C. Cnare, a testat cu succes un dispozitiv miniatural generator de plasmă, capabil să fie

aplicat unei rachete cu microunde de înaltă putere şi bombelor de gravitaţie.

Conspiraţia bugetului negru al armelor secrete continuă. Poate că nu se va şti niciodată ce tipuri de avion exotic, ce arme cu rază mortală şi ce mari salturi în ştiinţă au fost finalizate. Probabil nici nu se va dezvălui curând dacă aceste arme şi avioane exotice au fost construite pur şi simplu de noi, oamenii, sau cu ajutor extraterestru. Ceea ce se ştie este că, până ce populaţia lumii nu se va uni pentru a cere dezvăluirea programelor lor ascunse de distrugere, există reala posibilitate ca oameni inocenţi de pe Terra să devină victime ale aceleiaşi tehnologii care a fost concepută să protejeze şi să păstreze modul lor de viaţă.